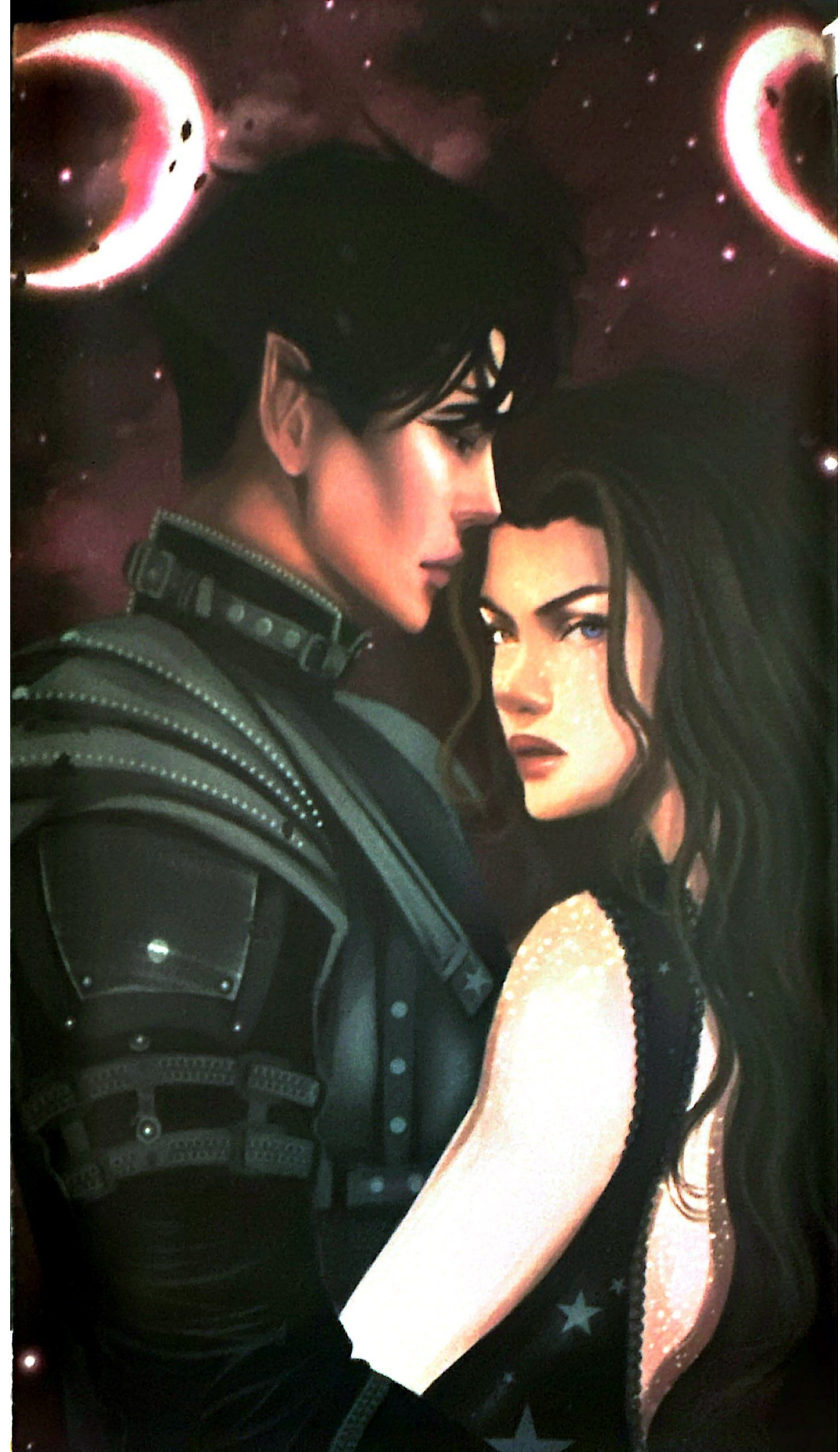

KAN VE İHANET KRALLIĞI

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

HOLLY RENEE

KAN
VE
İHANET
KRALLIĞI

HOLLY RENEE

KAN
VE
İHANET
KRALLIĞI

-II-

LAPIS

İÇERİK UYARISI

Bu kitapta cinsel içerikli sahneler, şiddet, saldırı ve cinsel istismar tasvirleri yer almaktadır. Kitap yetişkinlere yönelik bir dil, temalar ve her okuyucu için uygun olmayabilecek içerik barındırmaktadır. Okuyucunun kendi takdirine bağlı kalması tavsiye edilir.

1. BÖLÜM

Ondan nefret ediyordum.

Tutunabileceğim tek gerçek buydu çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ona güvenmemem gerektiği halde güvenmemi sağladığı için ondan nefret ediyordum.

Bir aldatmacadan başka bir şey olmayan bu ilişkide bir gelecek görmemi sağladığı için ondan nefret ediyordum.

Evren, kardeşinden daha iyi değildi. En azından Gavril, bana gerçekte nasıl biri olduğunu söyleme nezaketini göstermişti. Benden çok şey almıştı ama Evren'in yaptığı gibi değildi. Evren onu istememi, onun için yalvarmamı sağlamıştı ve yaptığı bunca şey manipülasyondan başka bir şey değildi.

Olmamam gerekirken ona âşık olmuştum ve o da benim ona âşık olmama izin vermişti.

Kan Krallığı'nın vârisiydi, bana korkmam gerektiği öğretilen her şeydi ve ona âşık olmama izin vermişti.

Çadırı kurmaya başlarken arkasından bakakaldım. Etrafım düşmanlarımla çevriliydi ama tek bakabildiğim oydu. Bakışları üzerime dikildiğinde kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Gözlerine bakmayı reddediyordum. Bunun yerine önüme baktım, annesinin muhafızlarından biriyle usulca konuşmasını izledim. Sadece birkaç saat önce oğluna zarar vermeye hazır olan muhafıza...

Kan kraliçesi beklediğimden çok daha farklıydı. Hakkında anlatılan efsanelerdekinin aksine yumuşak başlıydı. Adamlarının kamp kurmasına yardım ederken saçlarını sürekli yüzünden uzaklaştırması bana annemi hatırlattı. Onu düşündükçe göğsümde garip bir

ağrı belirliyordu, ne de olsa beni kullanmayı planlayan bu insanla, reslim eden kişi oydu.

Kaderimi, tenimdeki yıldız işaretleri kadar kolay bir şekilde mahürlemişti.

Evren'in büyüsü bir fısıltı gibi tenimi okşuyordu ama bunu kabul etmeyi reddettim. Kan Sarayı'na giden ormanın kenarından ayrıldığımızdan beri büyüsünün üzerimden düşmesine izin vermemişti. Yanına gitmeyi kesinlikle reddetmeme rağmen, bana kendi atımı vermeyi kabul etmişti ancak biraz olsun mesafe tanımamıştı. Yolculuk boyunca kara büyüsünü etrafımda dolaştırmıştı. Sanki iyi olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi hareket ediyor ve beni sarıyalıyordu.

İyi değildim.

Nasıl olabilirdim ki?

Dokunuşunu kendimden uzaklaştırmak için gücümü toplamaya çalıştım ama yorgundum. Çok yorgundum ve büyümü onun gibi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Anlamadığım, sahip olduğumu bile bilmediğim bir büyüydü.

Yeni tanışmış olmamıza rağmen fazlasıyla tanıdık geliyordu.

Evren'le tanışmadan önce, köyümüzde annemle yalnız kaldığım zamanları düşündüm. O zaman bile büyüm hep benimle miydi? Annem biliyor muydu? Peki ya babam biliyor muydu?

Tenimin altında dolaştığını hâlâ hissedebiliyordum. Büyüm içimde uyanmıştı. Bunu daha önce nasıl fark edemediğimden emin değildim. Vahşi ve pervasız hissettiriyordu, sanki henüz yeni tanıştığım bir uzvum gibiydi.

"Prenses," diye fısıldadı Evren. Kafamı kaldırdığımda gözlerim gözleriyle buluştu. Bana böyle hitap etmemesini söylemek istedim, kelimeler dilimin ucunda birikse de tek kelime etmedim. Sadece ona baktım ve içimde kıvranan öfkeyi görebilmesi için dua ettim.

"Biraz dinlenmen gerek. Yarın sabah Kan Sarayı'na varmış oluruz."

Etrafımızı saran askerlerin gürültüsünü duymazdan gelmeye çalıştım. Bana kişisel bir alan bırakmış olmalarına rağmen hepsi dikkatle her hareketimi izliyordu. Onlar bana güvenmiyordu, ben de onlara güvenmiyordum.

Kimseye güvenemezdim. Artık değil.

Yaslandığım ağaçtan uzaklaşıp çadıra doğru ilerledim. Çadırın örtüsünü benim için açık tuttuğunda yanından hızla geçtim. Teninin benimkine değmemesine dikkat ettim ama Tanrım, onu hissedebiliyordum. Bedenimin her bir parçası onun büyüünün farkındaydı, işaretlerim daha fazlası için can atsa da hepsini içimde tuttum.

O kalpsiz prensin bana bir daha dokunmasına asla izin vermeyecektim. Bedenimin onu arzulaması önemli değildi.

O bir haindi ve benim düşmanımdı.

Onun yanında ya da dokunuşu altında kendimi rahat hissetmemem gerekiyordu ama bunu açıklayamıyordum. Büyüsü beni çileden çıkarıyor, etrafımda dönüp durması işaretlerimi canlı hissettiriyor, büyümün içimde giderek büyümesini sağlıyordu.

O benim düşmanımdı ama aynı zamanda eşimdi.

Beni çadıra kadar takip etti, ona doğru döndüğümde omurgamdan aşağı derin bir ürperti geçti.

Soğuk ve sert zeminin üzerinde iki yatak vardı.

“Burada benimle kalmayacaksın.”

Evren sözlerimi duymazdan gelerek yataklardan birine doğru ilerledi. Otururken acıyla dişlerini sıkıp inledi. Yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum. Parmaklarım ileri uzanıp gözlerinin arasındaki derin kırıxıklığın üzerinde gezinmek için kıvranıyordu. Öfkeme rağmen onu izlerken göğsümün ağırlaştığını hissettim.

“Kalacağım.” Botlarını çıkarmaya başladığında büyüü neredeyse fark edilecek şekilde etrafımda sıkılaştı.

“O zaman başka bir yerde uyuyacağım.” Çadırın kapısına doğru ilerledim ama büyüü güçlenerek beni yerimde tuttu. Ne kadar

uğraşırsam uğraşayım, beni hem bedenem hem de zihnen tutacak ve meye devam etti.

"Gözümün önünden bir an bile ayrılmana izin verceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Neden, rutsağın olduğum için mi?"

"Eşim olduğun için." Botlarını kenara koydu ve bana bakarken kollarını dizlerine dayadı. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, prenses ama bu gerçek hâlâ geçerli."

Haklı olduğunu biliyordum. Sözlerinin doğruluğunu iliklerime kadar hissedebiliyordum ama bunu kabul etmeyi reddediyordum. Daha fazlası olmamalıydı, zaten korktuğum her şey olmuştu. Kader öyle uygun gördü diye ona bağlanmayacaktım. Kadere ve onun bana acımasızca sunduğu hayatı kabullenmekten yorulmuştum.

"Ben senin eşin değilim."

Evren bana bakarken çenesi kasıldı, gözlerinde beliren öfkeyi görebiliyordum. *Güzel*. Ben de öfkeliydim.

"Bu çadırdan ayrılmayacaksın, prenses."

"Dedi, sevgili eşim." Ona bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kardeşinden ders mi aldın yoksa?"

"Ben o değilim, Adara," diye tersledi, sesi öfkesinden dolayı titriyordu.

"Hayır." Hissettiğin' duygu karmaşası boğazımı tıkarken başımı salladım. Gözlerimin dolduğunu hissettiğimde öfkem daha da alevlendi. "Sen ondan daha kötüsün."

Yumruklarını sıkarken parmak eklemeleri beyazlaştı. "Neyi tercih ederdin? Seni benden almaya çok istekli olan adamlarla birlikte o kampa gitmene izin vermeme mi? Kaderinin onlara bağlı olmasına izin vermeme mi tercih ederdin?"

Söylediklerini düşünürken kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Ne düşündüğüne dair bana ipucu verecek bir şey var mı diye dikkatle onu izledim. "Sen onların prensisin ama onlar, oradayken beni senin ellerinden almak için fazlasıyla istekliydiler."

"Annem onların kraliçesi." Hayal kırıklığıyla elini saçlarının arasından geçirdiğinde gözlerimi ondan alamadım. "Ve ben rolümü unuttum."

Öfkesinin, büyüyle birlikte yayıldığını hissedebiliyordum. Temimin üzerinde usulca gezinirken korku ve beklenti içime işledi.

"Peki senin rolün ne, Evren?"

"Her zaman seni Gavril'den uzaklaştırmam gerekiyordu." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Fakat o daha da güçsüz olana kadar olmazdı. Bunu yaptığımda ben olduğumu anlardı."

"Ne yani? Her şeyi onların altından çekip alana kadar saygılı bir kardeş ve oğul olarak zamanını mı kolluyordun?"

Evren ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı, sesi kesilince çadırın kenarına geriledim. "Yaptığım tek şey, halkımı korumak için elimden geleni yapmaktır, prenses. İstedığın kadar benim de Gavril gibi kötü olduğumu söyleyebilirsin ama onun zalimliği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Sözleri içimde yankılanarak derinliklerime yerleşti. Haklıydı. Gavril'le ya da neler yapabileceğiyle ilgili çok az şey biliyordum ama yine de öfkeliydim. Hâlâ kavga etmek istiyordum çünkü sözleri onun hakkında da çok az şey bildiğimi hatırlatıyordu.

"Peki ya benimle birlikte olman? Bu halkınız için miydi, prens? Yoksa beni onun zalimliğinden korumak için miydi?"

Yüzümü izlerken gözleri kısıldı. Karanlık, büyüyle lekelenmiş parmaklarını enseme dolanana kadar kaldırdı ve beni ona bakmaya zorladı. "Seni becerdiğimde, bu sende ve benden başka kimse için değildi." Daha da yaklaştığında nefesi boynumda ürpertici bir iz bıraktı. "Beni ağgözlülüğe itiyorsun." Dudakları çene çizgimin üzerinde durduğunda dudaklarımdan dökülen iniltiye engel olamadım. "Sahip olduğum tüm görevleri unutup, sonsuza kadar senin içinde kaybolmak istememe neden oluyorsun."

"Bu bir daha asla olmayacak." Sesim güçten yoksundu, Evren'in zayıflığını fark edebilmesinden nefret ediyordum. Dudaklarını kulağıma değdirirken gülümsediğini hissedebiliyordum.

"İkimiz de bunun lanet bir yalan olduğunu biliyoruz. prenses diye mırıldandı. "Beni büyüyle kurtarmadan önce ne kadar çok istiyorsan şimdi de o kadar istiyorsun."

"Seni istemiyorum." Bacaklarımın arasında acaklık olupurken başımı iki yana doğru salladım. Ona bu kadar yakın olmak benim için kötüydü. Kokusu nefesimi kesiyor, büyüünün hileli duyularını ele geçiriyordu. İşaretlerimin tenimde hareketlenmesine neden olan bir aşinalık vardı ama büyüü aynı zamanda her santimimi keşfetmeye çalışan hayalet eller gibi hissettiriyordu.

Yakınımdayken ondan neden nefret ettiğimi hatırlamak zordu. Uzanıp, aramızda bıraktığı küçük boşluğa yerleşmemek zordu.

"Ben seni istemiyör olabilirsin ama Tanrılar... ~~ben seni istemiyorum~~ Seni becermeyi seviyorum." Burnu çenemde gezinirken keskin bir şekilde nefes aldı. "Kokunu bedenimde taşımak ve etrafımdaki her erkeğin senin bana ait olduğunu bildiğini bilmek, beni çok mutlu ediyor."

Sözleri midemi altüst ederken başımı usulca sallamaya devam ettim ve ona olan ihtiyacımı bastırmaya çalıştım.

Ona ait değildim.

Hiç olmamıştım.

Gerçekten ait değildim.

Yine de her parçam onun sözlerinin doğru olmasına izin vermem için bana yalvanyordu. Beni şehvetle boğarken ihanetini görmiyordum. Onunla boğulacaktım ve son nefesimde bunun için ona teşekkür etmemi isteyecekti.

Elimi kaldırıp göğsüne bastırırken âdeta titriyordum. Mesafeye ihtiyacım vardı. Bana vermek istemediği o alana.

"Beni kendinden uzaklaştırma, prenses." Elleri benimkileri kavrayıp parmaklarım göğsüne saplanana kadar iterken sözleri yumuşak ve savunmasızdı. Neredeyse acı verecek kadar içimi dağlıyorlardı ama bana öyle bakarken bunu fark edemiyordum. "Yapmak zorunda kaldığım seçimler için benden nefret etme."

Gerçekleri hatırlayınca ellerimi ondan çektim. Kim olduğunu anladığımda yüzünün aldığı şekli hâlâ hatırlayabiliyordum. Kendi büyüümün dilimde nasıl acılaştığını hâlâ tadabiliyordum.

Yanından geçip benim için hazırladığı yatak örtüsüne doğru ilerledim ve onu çadırın en uzak kenarına çektim. "Sırf sen öyle istiyorsun diye önünde diz çökeceğimi düşünerek kendini kandırma. Hiç kimse boynuna bir hançer dayayıp beni kandırman için seni zorlamadı. Kimse seni halkını kurtarmak adına benim yanımda daha fazlasıymışsın gibi davranmaya zorlamadı. Bir kurtarıcı gibi davranmak istiyorsun, Evren ama sen de en az kardeşin kadar körüsün."

"Olmamı istediğin şey bu mu?" Yatağıma uzanıp sert kumaşa yaslanırken beni izledi. "Nefret ettiğin adam olmamı mı istiyorsun?"

"Bana bir seçenek sunduğunu fark etmemiştim."

"Hepimizin seçimleri vardır, prenses ama her zaman seçebileceğimiz iki yol yoktur. Sence sonunda sana zarar vereceğimi biliyor muydum? Dünyamızı değiştirecek olan kızda eşimi bulacağıma dair en ufak bir fikrim var mıydı sanıyorsun?"

Ona baktım ama tek kelime dahi etmedim.

"Senin de yapman gereken bir seçim var. Eğer seçtiğin buysa Gavril'e geri dönebilirsin. Seni dönüştürmek istediği şeye dönüşebilirsin." Yumruklarını iki yanında sıkarken kesik kesik nefes alıyordu. "Ya da benimle kalabilirsin. Burada, eşinle birlikte kalabilirsin."

"Seçeneklerim bunlar mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve çadırın duvarına baktım. "Kötü kardeşle ya da beni yalanlara inandıran adamla kalmak..."

"Seni neye inandırdım?" Bana bakarken elini çenesinde gezdirdi. "Kan kraliçesinin oğlu olabilirim ama bu, beni senin istediğin adamdan daha değersiz biri yapmaz. Düşünmem gereken koca bir krallık var. Eşimi buldum diye her şeyi unutamam, bana güvenen çok fazla insan var. Ancak bu durum, aramızda olanları daha az gerçekçi kulmaz."

"Prens Evren," diye sert bir ses çadırın önünden onun adını seslendiğinde, ikimiz de bu sesle birlikte gerildik. Onun dışında herkesi unutmuştum. Diğerlerinin bizi duyduğunu düşünememiştim.

Artık kampta dolaştıklarını duyabiliyordum ve benim hakkımda ne düşündüklerini merak ediyordum.

"Biraz dinlen. Seni kontrol etmek için kısa süre içinde döneceğim."

"Yapma." Uzanırken başımı salladım ve ona sırtımı döndüm.

Lütfen yapma.

Başka bir şey söylemeden çadırı terk ettiğinde, ben de gözlerimi kapatıp uykunun beni ele geçirmesi için dua ettim.

2. BÖLÜM

Kalbim boğazımda düğümlenirken hızla ayağa fırlayıp hançeri-
me uzandım ama orada değildi.

Kahretsin.

Vampirlerle, düşmanlarımla dolu bir kamptaydım ve kendimi
korumamın hiçbir yolu yoktu. İnleme sesleri küçük alanı doldu-
rurken karanlık çadıra usulca bakındım. Çadırın içinden mi, yoksa
dışından mı geldiğini anlayamıyordum ama sesin Evren'e ait oldu-
ğunu biliyordum. Hiç şüphesiz ses ona aitti. Onun hırıltılı nefes
alışları kalbimin atışlarını hızlandırırken ayağa kalktım.

Çadırın açıklığına doğru süründüm ve kendimi öne çekmeye ça-
lıştım. Kraliçe Veda'nın adamlarının Evren'e zarar vereceğini düşün-
düğümünden beri ilk kez gücümün içimde dolaştığını, sanki sözümü
bekliyormuş gibi damarlarımda aktığını hissedebiliyordum.

Elim çadır kapısına dolandı, tam açmak üzereydim ki arkamdan
onun iniltisini duydum. Dönüp gözlerimi kırpıştırırken karanlığa
alışmak için bir süre bekledikten sonra onu gördüm.

Evren çadırın benim bulunduğum tarafının hemen karşı tara-
fında, yatağının üzerinde yatıyordu ve yalnızdı. Yanında ona zarar
verecek kimse olmadığını görünce rahat bir nefes alarak yavaşça
yaklaştım. Ona doğru bir adım attığımda dudaklarından bir inilti
daha döküldü. Boynu yere eğilmiş halde yatarken yumrukları yata-
ğın örtüsünü sıkmıştı.

Acı çekiyordu.

"Evren," diye fısıldadım ama faydası olmadı. Beni duymuyordu.
Acısından başka hiçbir şey duymıyordu. Ona doğru koşup dizle-

rimin üzerine çöktüm ancak ona dokunmaktan korkuyordum. Bu dünyadan o kadar uzaklaşmış görünüyordu ki onu uyandırmaktan korkuyordum. "Evren, lütfen."

"Hayır." Kelimeyi dişlerinin arasından söyledi, yüzünü izlerken göğsümde derin bir acı hissettim. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, neler yaşadığını hiç düşünmemiştim.

"Evren." Öne doğru uzanıp kolunu sıktım, dokunuşumla birlikte kolunu çekti. Yüzü sanki ateşe dokunmuş ve tenini yakmış gibi buruştu.

Büyüm içimde dönüyordu, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, içime uzandım ve umutsuz bir yalvarışla parmaklarımdan düşmesine izin verdim. Mürekkep gibi siyah duman çadırı sararken *ona yardım et*, diye sessizce büyüme yalvardım.

Emrime itaat ediyor, sakinleşiyor gibiydi. Karanlığın girdapları sadece Evren'i ve bedenini buldu. Tenine sürtünerek dokunulmadık tek bir santim bile bırakmadı. Kaşlarının arasındaki derin kırışıklığın yavaşça düzelmesini izledim. Elleri gevşerken nefes alışları düzelmişti. Tam onu tamamen sakinleştirdiğimi düşündüğüm anda dudaklarından adım döküldü. Ben tepki vermeye fırsat bulamadan yatağından aniden fırladı ve eli hançerini buldu.

Hançeri bana doğru kaldıramadan büyüüm çoktan bileğine yılan gibi dolanmıştı.

"Prenses?" Adımı şaşkınlıkla söylediğinde büyüümü tekrar içime çekmeye çalıştım ama başarısız oldum.

"Özür dilerim." Başımı kaldırıp onun karanlık gözlerine baktım ve hızla gözlerimi kaçırdım. "Kâbus görüyordun."

"Kahretsin," diye küfretti, sonra panik içinde bakışlarımı süzdü. "Seni uyandırmak istememiştim."

"İyi misin?" Umursamamam gerekirdi. Yaralanmadığından emin olmak için teninin her santiminde dolaşmasınlar diye ellerimi hareketsiz kalmaya zorlamalıydim.

Bunu hak etmiyordu.

"Evet." Başını salladı ama çok da canını göstermiyordu. Bunu kaktırmaya başladığında büyüüm onu yerinde tuttu. Bir kabadan olarak değil de gıtnesine izin vermemek için çaresiz kalması gibiydi. "Senin büyün." Parmaklarını dumanın içinde hareket ettirdiğinde sanki omurgamı okuyormuş gibi hissettim.

Beni ne kadar etkilediğini gösteren bir vade, nefret arzı, kelimeleri fısıldadım. "Kontrol edemiyorum." Zayıf olmak istemiyordum, umutsuzca zayıflığımı ona göstermek istemiyordum.

Bunu bana karşı kullanmayacağına güvenemiyordum.

"Evet, yapabilirsin." Başını salladı ve göğsü tamamen büyüme sarılana kadar öne eğildi. "Onun efendisi sensin, prenses. Onu kendine geri çağır. İradene boyun eğmesini sağla."

Söylediklerine odaklandım ama kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu, büyüümün tenine değdiği yerde âdeta tenim canlanmıştı. Ondan başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Evren öne doğru uzandığında dokunuşundan irkilerek uzaklaştım. Ondan ne kadar etkilendiğim önemli değildi, beni katletmesine izin veren aptal bir kız olmak istemiyordum. Evren, her zamankinden daha fazla düşmanımdı ve bunu sık sık hatırlamam gerekiyordu.

"Bırak sana yardım edeyim, Adara." Elini göğsüme sıkıca bastırdı, bunun beni iliklerime kadar ne kadar iyi hissettirdiğini yeniden hatırladım.

"Buranda hisset." Elini daha sert bastırdığında hırıltılı bir nefes aldım. "Buranda ara."

Ne demek istediğini anlamamıştım, elinin dokunduğu noktaya konsantre olmaya çalıştım. Sadece ve sadece ona odaklandım, göğsüm onun dokunuşunun altında yükselip alçalırken gözlerimi kapattım.

Bana geri dön.

Sanki beni duymuş gibi büyüümün duraksadığını hissettim. Çadırın içinde dolanırken tereddüt etti, ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettiğimde onu tekrar çağırdım.

Bana geri dön.

Bu sefer dinledim.

Yavaşça bana doğru gelerek sırtımda bunu yapmamı istediğini söyledi. Onu içimde hissetmek için çaresizce nefes aldım.

İçime işleyen her santimde kendimi daha da bütünleşmiş hissediyordum. Damarlarıma doğru ilerliyordu ve bunu yaparken her an gücümün tadını alabiliyordum.

"İşte bu kadar. Bırak sana gelsin." Büyüm beni doldururken elleri üzerine çöktü, yavaşça gözlerimi kırıştıtarak ona baktım.

Eli hâlâ göğsümdeydi. Büyümün son parçası da içimde kaybolurken başparmağı yavaşça boynumu okşadı.

Birbirimize bakarken uzun bir süre sessiz kaldık. Aklımda o kadar çok düşünce, dudaklarımda fısıldamak istediğim o kadar çok kelime vardı ki... ama bunlardan herhangi birini söylemem tamamen aptallık olurdu.

"Yatağıma geri dönmeliyim." Sesim titriyordu.

"Kalmalısın."

Koyu renk gözleri neredeyse yalvarıyordu, yüzündeki bu ifadeyi yatıştırma isteğimden nefret ediyordum.

"Yapmamam gerektiğini ikimiz de biliyoruz," diye konuştum başımı usulca sallarken.

"Kal."

Ona aklını kaçırmış gibi baktım, artık onun emri altında değildim. Bana herkesten daha fazla ihanet eden adama cevap vermedim ama yine de içimden bir ses onu dinlemem için bana yalvarıyordu. "Senden nefret ediyorum."

Gözleri kapandı, ardından başını salladı. "Biliyorum ama yarın benden nefret etmeye devam edebilirsin. Bu gece için, sadece kal."

Başımı iki yana doğru sallarken dizlerimin üzerinde doğruldum. Ayaga kalkarken ona bakmaktan kaçındım çünkü aramıza mesafe koymam gerektiğini biliyordum. Ondan nefret ediyordum ama bedenim sanki onun yanından ayrılmayı hayal bile edemiyormuş

gibi hâlâ onu çağırıyordu. Ben uzaklaşmadan elimi tuttu ve yürek parçalayıcı bir çaresizlikle bana sarıldı.

Avucumu göğsüne bastırduğunda kalbi parmak uçlarımin altında hâlâ çarpıyordu.

"Lâfen, sadece bu gece kal. Sadece bu gece." Eli benimkine karışmıyordu, göğsüm aynı ritimde yükselip alçalırken altdudağımı ısıtıyordu. **"Lâfen, Adara, Sana ihtiyacım var."**

Sözleri içimi parçalayarak kalan tüm kararlılığımı ezdi. Eğer isterse bu adamın beni yok etmesine izin vereceğimi biliyordum. Bana tam olarak kim olduğunu göstermişti ama ben yine de sanki o istememiş gibi ateşe yürümeye hazırdım.

Onun dürtüsüyle savaşmaya çalışırken yatağıma dönüp baktım. Ona boyun eğerken kendimi zayıf hissediyordum. *Hayır* kelimesini dudaklarımdan çıkmasının bu kadar zor olması mide bulandırıcıydı.

"Sadece bu gece." Kelimeleri söylerken dudaklarım titredi, eli gitmemem için beni sıkı sıkı tuttu. Önünde dizlerimin üzerine çökmekten başka çarem kalmayana kadar beni kendine doğru çekti. Elim avucunun içine aldı ve bileğimi ağzına götürdü, iç taraftaki hassas tenime nazik bir öpücük kondururken gözlerimi ondan kaçıramadım.

Kardeşinin hançeriyle yırtarak aldığı tenimi öptü. İyileştiğini sandığım aynı yeri.

Dokunuşundan çekilmeye çalıştım ama bileğimi sıkıca tutarak beni santim santim kendisine yaklaştırdı. Tam göğüslerimiz birleşmek üzereyken Evren arkasına yaslandı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Birbirimize neredeyse hiç dokunmuyorduk, sadece eli hâlâ bileğimdedeydi. Onun yanına uzanıp yakışıklı yüzüne bakarken büyüsunü her yerimde hissedebiliyordum.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece eli elimde sessizce beni izliyordu, ben çılgılık atacak gibi hissederken onun nasıl bu kadar sakin olduğunu anlamıyordum.

"Rüyanda ne gördün?" Soru daha düşünmeden dudaklarımdan döküldü. Hâlâ gözlerini doldurmakta olan acının sınırını izledim.

"Seni."

Verdiği cevap karşısında irkildiğimde bakışları yüzümde gezindi.

"Beni mi?"

"Evet." Başını salladı ve elini kaldırıp iki parmağını yanağımda gezdirerek saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıyordu. "Kaybedeceklerimi gördüm, prenses. Kardeşimin senin uğruna neleri yok edeceğini gördüm."

İşaretimden bir ürperti geçtiğinde sözlerinin gerçekliği karşısında nefesimi tuttum. Gavril beni geri almak için adam öldürebilirdi ama ne kadar ileri gidebilirdi? Kanımdan akan gücü elde etmek için Evren'e zarar verir miydi?

"O senin kardeşin." Kelimeler dudaklarımdan döküldüğünde göğsüm onun için sızladı. Bu hem Evren'in hem de benim paylaştığımız bir şeydi. Kendi kanımızdan olanlar, bizi en çok önemsemesi gereken insanlar, bizi kullanmaya fazlasıyla istekliydi.

"Öyle." Evren bileğime baktı, onun da ayrıldığımız geceyi benim kadar kolay hatırlayıp hatırlayamadığını merak ettim. O gece benim olduğu gibi onun da rüyalarına giriyor muydu?

"Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor, Adara." Yavaşça bana bakmadan önce başparmağı yara izimin üzerinde gezindi. "Seni geri alana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir."

"Geri dönmeyeceğim."

Bileğimi sıkıca kavradı. "Biliyorum. Seni tekrar almasına izin vermeyeceğim."

"Peki ya bu, bana ulaşmak için seni öldürmeye çalışması anlamına geliyorsa?"

"Sen benimsin, sonuçları ne olursa olsun benim eşimsin."

"Yine de beni oyunlarında bir piyon olarak böyle hevesle kullanır mıydın?"

Bunlar krallık oyunlarıydı. Bir parçası olmamam gereken bir oyundu.

"Yapacağımı düşündüğün şey bu mu?" Sadece mançus yelkeni tek bir kelime bile yukarı. "Babamın ya da annemin emirlerine boyun eğmek benim için çok daha kolay olmaz mıydı? Çerçiklere emrederim gereken tek kişiye, her şeyi mahv edebilecek tek kişiye itaat etmek istediğimi mi düşünüyorsunuz?"

Karşılığında tek kelime etmedim. Sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak sadece çadırın tavanına bakardım. Bu konuda çok başarısızdım. korkarım kalbimin düzensiz atışını duyabiliyordu.

"Tüm hayatımı başkalarına göre kararlar vererek geçirdim, prenses. Eğer sadece kendimi düşünecek olsaydım, fırsatını bulduğum ilk anda seni kaçırdım. Seni kaçıtır ve asla arkama bakmazdım."

"Annen mi?" Verdiği kararların ne kadının annesine ait olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyordum. Annesine fırsat verseydi bana ne yapmasını isterdi?

"Annem, krallığım, arkadaşlarım." Kolunu başının arkasına sıkıştırıp sırtüstü yuvarlandı. Şimdi o da gözlerini çadırın tavanına dikmişti, yüksek sesle söylemediği ama aklından geçirdiği düşünceleri merak ettim. "Babamın, ondan sonra da kardeşimin yaptıkları benim kararlarımın kaderini her şeyden çok belirledi. Çoğu zaman sevgi tarafından kontrol edildiğimizden çok daha fazla nefretle yönetiliriz."

Tüylerim diken diken oldu. O haklıydı. Kendi kararlarımın çoğu nefretten besleniyordu. Annemden ve onun verdiği kararlardan nefret ediyordum. Beni yaşamaya zorladıkları hayat için ailesinden nefret ediyordum. Hiç tanımadığım babamın zihnimi kurcalayan hayallerinden nefret ediyordum.

"Ama senin güçlerin..." Duraksadığımda dönüp bana baktı.

"Ben güçlüyüm, Adara."

Parmaklarını göğsünün hemen üzerine kaldırdı ve büyüünün düşmesine izin verdi. Sanki canlıymış ve ona dokunmaya can atıyormuş gibi tekrardan bileğinin etrafına dolandı. "Ama onları yenecek kadar güçlü değilim. Tek başıma değil."

“Ama benimle birlikte yeterince güçlüsün?”

İçimi korku kaplamıştı, en çok neyden korktuğuma bilemezdim. Krallıklara karşı bu savaşta kullanılacak olmama mı, peki benden bekledikleri gibi olamayacağımdan mı korkuyordum?

Yaşanan her şeyin buna değmeyeceği ihtimali de vardı.

“Bu benim yeterince güçlü olmamla ilgili değil.”

Sonunda bana baktı, bakışlarında ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı. “Bu birlikte ne olacağımızla ilgili. Eş olarak yapacağımız seçimlerle ilgili.”

“Peki ya istediğim bu değilse? Ya dünyanın bana layık gördüğü şey olmayı seçmezsem?”

“Korkarım bu konuda bir seçeneğin yok. İkimizin de yok.” Elini kaldırıp parmaklarını yanağıma bastırırken bakışlarını benden ayırmadı. “Ama bir seçeneğim olsaydı, Adara, seni seçerdim.”

Onu izlerken başımı salladım, sözlerine inanmak için kendime izin veremezdim. Onlara inanmak beni zayıflatıyor, olduğumdan daha fazla incinmeye açık hale getiriyordu.

“Seni her şeye tercih ederim, prenses.”

Öne doğru eğilip aramızdaki boşluğu kapatduğunda onu durdurmadım. O ağzını benimkine bastırıp kendiminkine çok benzeyen bir çaresizlikle öperken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Öpücüğü bir ödül gibi hissettirdi. Sözleriyle asla söyleyemeyeceği bir özür gibiydi.

Ben de bu hissin peşine düştüm. Onu aynı sertlikte öprüm ve eli boynumda gezinirken ağzının içinde inledim.

Onu istiyordum.

Onun vücudunu, rutkusunu istiyordum. İçinde bulunduğumuz bu an dışında bana her şeyi unutturmasını istiyordum.

Benim Kutsanmış olduğumu ve onun da hem kanın hem de büyüünün prensi olduğunu unutmak istedim. Biz birbirimizin eşiydik, o anda bundan başka hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Fakat öpücüğünü yavaşlattı ve gerçeklik tekrar zihnimden içeri girdi. Dudaklarıma nazik bir öpücük daha kondurmadan önce benden hafifçe uzaklaştı.

Yüzüme baktı, gözlerinde çok fazla kararsızlık vardı.

"Uyumalısınız, prenses." Parmaklarını yanağımda gezdirirken, kendisiyle savaştığını görebiliyordum. "Yarın yüzleşmemiz gereken çok şey olacak."

Başım göğsüne yaslanana kadar beni yönlendirirken gözlerimi kapattım.

Konuştuğunda sözlerinin içimde gümbürdediğini hissettim.

"Ama onlarla birlikte yüzleşeceğiz."

3. BÖLÜM

Güneşin sıcaklığı çadırın içine sızıyordu, tenimi ısıtışının verdiği hisle inledim. Gözlerim hâlâ kapalıyken ve sabahın ilk öpücüğü beni karşılarken, sonsuza kadar bu anın içinde kalabilirdim. Orada hiçbir şey bana dokunamazdı. Ne günün getireceği gerçekler ne de göğsümde hâlâ uyuyan kalp kırıklığı...

Sadece ben ve uykumun izin verdiği fanteziler vardı.

Elimi yan tarafıma doğru uzattım, vücudum güneşin verebileceğinden daha fazla sıcaklığı arzularken elim boş kaldı. Çadırı dolduran parlaklığa karşı gözlerimi kırıştıtırarak açtığımda gerçeklik üzerime çöktü.

Çadırın dışındakiler için hâlâ bir tutsaktım ve yalnızdım.

Dışarıdaki sesler birbirine emirler yağdırıyordu ama hiçbir umurumda değildi. Evren gitmişti.

Dün gece istediği gibi onunla kalmıştım, uyandığımda gittiği için rahatlamış hissetmem gerektiğini biliyordum ancak kendimi aptal gibi hissediyordum.

Üzerimdeki küçük battaniyeyi attım ve çadırın yan tarafına, yatağımın hâlâ çimlerin üzerinde durduğu yere doğru ilerledim. Botlarımı hızla ayağıma geçirip aceleyle yatağımı topladım.

Evren'in yatağını da topladım, dün akşamın bıraktığı izlere daha fazla bakmayacaktım. Derin bir nefes alıp saçlarımı yüzümden çekmeden önce yatakların ikisini de çadırın kapısına bıraktım.

Çadırdan çıkıp güvensizliklerimin her bir parçasını arkamda bırakmaya çalıştım. Hançerim olmadan düşmanlarımla dolu bir kamptaydım. Prenslerinin ona güvenmemem için bana her türlü se-

beli vermesİne rağmen, ona olması gerekenden daha fazlasını sunduğumu görmelerine inİsaade edemezdim. İçlerinden sadece birİn bu zevki tattırarak kadar aptaldım. Neler yapabileceğini çoktan kanıtlamış olmasına rağmen, ona bu kadar kolay teslim olduğum İçe göğsüm ağrıyordu.

Ortasında hâlâ koyu kırmızı kömürlerin yandığı küçük ateşe doğru ilerledim, yaydığı sıcaklığı yakalamaya çalışarak ellerimi uzattım.

“Uykunu alabildin mi?”

Kraliçe Veda’nın sesiyle başımı ondan tarafa çevirip yanına geldiğini izledim. Koyu renk saçları ensesinde toplanmıştı, pantolonu seyahat günlerinden kalma kir ve tozla kaplıydı. Bana doğru bir çeyit kurutulmuş er uzattığında tereddüt ederek yüzüne baktım.

“Seni zehirlemeyeceğim, Kutsanmış.” Hafifçe kıkırdayıp elini bana doğru uzattı. Çenesini kaldırırken gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. “Eğer yapsaydım, bunların hepsi boşa giderdi.”

“Bana öyle deme.” Eri elinden aldım ama ağzıma götürmedim.

“Kutsanmış mı? Sen busun, değil mi?” Konuşurken beni inceliyor, sözlerine vereceğim tepkiyi ölçüyordu.

“Tenimdeki bu işaretler bir lütuf değil.” Başımı salladım ve tekrar ateşe baktım. “Kaderimi lanetlemekten başka bir şey yapmadılar.”

“Kaderimiz sadece doğuş şeklimizle lanetlenmez.”

Bakışları omzuma düşmeden önce yanaklarımda gezindi. “Yıldızların işareti seni lanetlemedi. Bunu yapan insanlardı, Adara. Seni kontrol edebildikleri ve kendi egemenlikleri için silah olarak kullanabildikleri sürece sana zarar vermeyi umursamayan insanlar.”

“Senin gibi insanlar mı yani?” İşaretim omurgamda hareketlendiğinde Evren’in yakınımnda olduğunu anladım. Omzumun üzerinden baktım, orada adamlarının ve birkaç atın yanında duruyordu. Doğrudan bana bakmasına rağmen adamlarından birinin söylediği bir şeye başını salladı.

"Bana güvenmeni beklemiyordun, Adara "

Dikkatimi tekrar ona yönelttim. Omuzları dışarken elleri yumruk haline gelmişti.

"Bunu körü körüne yapsaydın akıl sağlığını sorgulardım ana Kraliçe Kaida ve ben aynı değiliz."

Sözleri midemi bulandırdı. Flaklıydı, ona güvenmiyordum ve güvenebileceğimi de hiç sanmıyordum. O Kan Krallığı'nın kraliçesiydi, eşimin annesiydi, bu kelimenin içimde ne kadar kolay oluştuğunu düşünerek duraksadım. Bana ihanet edenlerden birisi de oydu ve kimse güce susamadan kraliçe olamazdı.

"Bu konuda sözünüze güvenmediğim için özür dilerim." Kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum. "Kraliçe Kaida da onun gerçekte olduğu kadar körü biri olmadığına inanmamı istiyordu."

"Bu muhtemelen doğru." Gözlerine ulaşmayan bir şekilde gülümseyip omuz silkti. "Kadının, zalim halinden başka bir şey olduğunu hiç görmedim." Bakışları hâlâ kurutulmuş eti tuttuğum elime kaydı ve başıyla eti işaret etti. "Ye. Birazdan Sidra Sarayı'na doğru yola çıkacağız."

Bana et ve düşüncelerimden başka bir şey bırakmadan arkasını döndüğünde, ben de Evren'in durduğu yere baktım. Hâlâ beni izliyordu, bakışları sert ve okunaksızdı, gözleri benden uzaklaşan annesine kaydı.

Bana doğru bir adım attığında eti ağzıma attım ve hızla ondan uzaklaştım. Dün gece olanların ardından beni öpmesine izin verdikten sonra onunla yüzleşmeye hazır değildim. Onu dudaklarımın ardına gizlenmiş büyük bir istekle öpmüştüm, o ise bu sabah tek kelime etmeden çadırı terk etmişti.

"Hazır mısın?"

Sırtımda göğsünün sıcaklığını hissetsem de arkamı dönmedim, sadece sönmekte olan ateşe baktım ve başımı salladım. Arkamdan beni incelediğini hissedebiliyordum, bakışlarının sıcaklığı önümdeki alevlerden daha güçlüydü. Ağzımı silmeden önce sert eti hızla yuttum.

"Prenses?" Sadece sesini duymak bile midemle ağrımasına sebep oluyordu.

"Bana böyle seslenmemen gerektiğini söylediğini hatırlıyorum." Sesim soğuk ve duygusuzdu, tam istediğim gibiydi ama içimde hissettiklerimin tam tersiydi. Onun iyi olduğundan emlin olma dürtüsü çok güçlüydü, sık sık kâbus görüp görmediğini öğrenmek içim can atıyordum.

"Tamam." Sesindeki hayal kırıklığını duyar gibiydim. "Hesab mısın, Adara?"

"Evet." Sonunda ona döndüm ve kokusu burnuma çarptığında neredeyse gözlerimi kapatacaktım. "Annen birazdan saraya gideceğimizi söyledi."

"Evet." Beni incelerken kollarını kavuşturdu. Siyah gömleği kir içindeydi, tekrar gözlerine baktığımda bakışlarında da aynı yorgunluğu gördüm. "Adamlar çadırımızı sökecek, sonra da yola çıkacağız."

"Beni uyandırmalıydın." Bunu söylerken çenemi havaya kaldırdım. "Kampın geri kalanı toplanırken benim uyumama izin verilmesi aptallık."

Beni bu kadar güvensiz hissettirirken uyumama izin vermen aptallıktı.

Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değildim. Gece onunla kalmamı istemişti, bana hiçbir şey borçlu değildi ama göğsüm ağrıyordu ve bu hissi durduramıyordum. Ondan nefret ediyordum ve bu duygu kafamı karıştırıyordu. Birinden hem bu kadar nefret edip hem de onu tüm varlığımla arzulayabilir miydim?

"Uyandığımda çok huzurlu görünüyordun. Dinlenmeye ihtiyacın olduğunu biliyordum." Bakışları dudaklarıma düştüğünde söylemek istediğim şeyleri söylememek için dilimi ısırardım.

"Neyse ki artık dinlendim ve sağlıklı düşünebiliyorum. O yüzden yola koyulmalıyız." Yanından geçmek için adım attığımda, elini omzuma koyarak beni durdurdu. Yaklaştı, onunla ilgili her şeyin beni etkilemesine yetecek kadar yakındı.

"Kadarcık kadar yaklaşıp ki her parçam senden nefret etme kararlıyım."
"Büyüpheve düğü"

"Bana kızgınsın."

"Çok zekimsin, prens."

Sözlerim üzerine sızdı. "Normalden daha sınırlısın demek istedim. Seni uyurken bıraktığım zamandan daha kırgınsın."

Omurgam dikleşti, onun varlığının ağırlığı altında titrememesi için yalvardım.

"Ben iyiyim."

Daha yakınima eğilip burnunu çeneme dayadı ve sanki bir ömür boyu nefessiz kaldıktan sonra aldığı ilk gerçek nefesmişim gibi beni içine çektiğini hissettirdi. "Dün gece seni indirdiyim öbür dilerim."

"Uzmedin." Sesim hüzünlü çıkışında bundan nefret ettim.

"Dün gece olmamalıydı. Bir daha da olmayacak."

İnlediğinde nefesi hızla boynuma çarptı. "Bizim de benim bir olduğunu biliyoruz, prenses. Aydınlıkta benden istediğin kar nefret edebilirsin ama bizim gerçeğimiz karanlıkta ortaya çıkar. Bir zaman öyle olacak."

Sözlerindeki tehditle midem kasıldı, ardından kalçalarımın arasında bir sızı başladı. Etrafımız başkalarıyla dolu bir kampla çevriliydi ama görebildiğim tek şey oydu. Dudaklarından çıkan birkaç kelime ıslanmama yetmişti.

Hissedebildiğim tek şey oydu.

"O karanlık senin, benim değil."

Kısıp sesle kıkırdadı ama bir santim bile geri çekilmedi. "Bırak da büyüünün bir kısmı ellerinden dökülsün, prenses. Kampın geri kalanı senin büyüünün benimkinin eşi olduğunu görsün."

Ellerimi yumruk yaptım, parmak uçlarımı kirleten koyu lekeleri saklamaya çalıştım çünkü büyümü görmek istemiyordum. Söylediği sözleri dinlemek istemiyordum.

"Bu büyüye sahip başka bir canlıyla hiç karşılaşmadım, prenses. İstesen de istemesen de bu karanlık bizim."

Ne demek istediğini bilmiyordum ama sormadım. Büyükleme-
zin herhangi bir paralelliği olduğu düşüncesinden hoşlanmamıştım.
Sonunda benden uzaklaştığında ona bakmaktan kaçındım, onun
yerine Jorah'nın kısırağına tırmandığı yere baktım.

"Henüz büyünü anlamıyorsun ama anlayacaksın. Çok yakını-
kendini diğer her parçan kadar önemli hissedeceksin."

Zihnimde onun sözlerinin doğruluğunu inkâr etmeye çalıştım,
bile, büyümün sanki damarlarımda dolaşan kan kadar benim için
hayati bir önem taşıyormuş gibi içimde dolaştığını hissediyordum.

Bizi atının durduğu yere götürürken arkasından gittim ve beni
kendi atımdan mahrum etmeyeceğini umdum.

"Atım nerede?"

"Benimlesin." Bana zar zor baktı. "Kan Krallığı'na gidiyoruz ve
seni de yanımda istiyorum."

"Yürümeyi tercih ederim."

Arkamdan biri kıs kıs güldü ama kim olduğunu görmek için
arkamı dönmeye cesaret edemedim. "Bu bir seçenek değil. Sen be-
nimlesin."

Kraliçe Veda bizi izliyordu, çoktan kendi atının üzerine çıkmıştı.
İçimdeki savaşı bastırmaya çalıştım.

"Adara, bin şu lanet ata."

Kaşları çatılırken bakışlarım onunkilerle buluştu, eyerdeki kayışı
sıkmak için aşağı doğru çekti.

"Jorah'la gideceğim." Ona da güvenmiyordum ama en azından
onunlayken savaşçı düşüncelerimle boğuşmayacaktım.

"Böyle bir şey olmayacak." Dişlerini sıktı ve ellerini yeniden diz-
ginlere doladı.

"Bir keresinde bana Jorah'ya hayatın pahasına güvenebileceğini
söylemiştin. Neden benim için ona güvenmiyorsun?"

"Mesele güven değil, Adara. Sen benim eşimsin ve evime gider-
ken benden başka hiçbir erkekle yolculuk edemezsin."

Onunla daha fazla tartışmak istedim. Çılgılık atmak, çırpınmak

ve o anda hissettiğim tüm öfkeyle acıyı dışarı çıkarmak istedin ama yapmadım.

Bu kavga ona değmezdi.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Kan Krallığı'nda beni neyin beklediği ya da orada karşılaşacağım mücadele hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Sessizce ona doğru yürütlüp, parmaklarım eyerin kulpuna dolanana kadar ileri uzandım ve kendimi yukarı çekerek önüne geçtim. Elleri iki yanıma yerleşip beni kendine yaslamaya yardımcı olurken rahatsızlık hissi tenime yapıştı.

Ardından onu hissettim. Onun karanlık büyüü benimkini çağırıyordu. Etrafımı sararak gücü ve sahipleniciliğiyle beni kucaklıyordu. Tabii diğer herkes de görebiliyordu, kara büyüü tenimi kaplayan kalın bir duman gibiydi. Yola çıkarken hareket edip her zerremi kuşattığında, bedenimin tepki vermesini engellemeye çalıştım.

Ancak Kan Krallığı'na doğru yolculuğumuza başlarken odaklanabildiğim tek şey buydu, olabildiğince dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum.

Evren atı hızla sürerken, bilmediğim sık ve gür ağaçların arasında dörtmala ilerliyorduk. Atların toynakları nemli zemine çarpıyordu, dikkatimi dağıtmak için sese odaklanmaya çalıştım.

Yine de Evren'in dokunuşu ve olacakları düşünmek beni aşırı rahatsız ediyordu. Kan Krallığı benim hakkımda ne düşünecekti? Feylerden zorla alındığımı öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerdi?

Bana kucak açacaklar mıydı, yoksa onlar için korkulması gereken kişi mi olacaktım?

Yol boyunca bu düşünceler kafamda dönüp durdu, uzun yolculuk sırasında başka pek az şey düşünebildim.

Ne kadar zamandır at sürdüğümüzü bilmiyordum ama kalçalarım artık ağrımaya başlamıştı. Sırtım Evren'e yaslanıp biraz rahatlamam için yalvarıyordu, tabii ki öyle bir şey yapmadım.

Aramıza büyüünün izin verdiği kadar mesafe koydum ve gücü

dudaklarının üzerinden geçerken gözlerimi kapattım. Evren, hayalüne o kadar hâkimdi ve kendini o kadar iyi kontrol ediyordu ki onun önünde atın üzerinde dağılıyordum.

Babanın kaçınmaya çalıştığı şeyin tam olarak bu olup olmadığını merak ettim. Neye dönüştüğümü gördüğünde çok fazla hayal kırıklığına uğrar mıydı? Benim denemediğim şekillerde mi uyarıydı? Şimdi bile bunu yapacak gücüm yokken?

“Prens,” diye fısıldadı Evren. Tepeyi aştığımızda önümüzde uzanan geniş şehir dikkatimi çekince sırtım dikleşti.

Gözlerim önümdeki krallığı tararken derin bir nefes almaya çalıştım. Her renkten kır çiçekleriyle dolu tepeler, bir dizi taş ev ve yüksek tuğla binaların bulunduğu geniş şehre uzanıyordu. Gökyüzü parlak maviydi, şimdiye kadar gördüğüm en berrak gökyüzüydü. Hayal edebileceğimden çok daha güzeldi. Eski efsanelerdeki kâbuslara hiç benzemiyordu.

“Kan Sarayı’na hoş geldin.”

Ona tekrar baktım, yüzündeki tereddütü görebiliyordum.

“Kan Sarayı’na kabul edilmek gibi bir niyetim yok.” Bakuşlarım dudaklarına kaydı, o an kendimi başka bir tarafa bakmaya zorlayamadım. “Buraya kendi isteğim dışında geldim, prens.”

Dudakları nefret ettiğim ama aynı zamanda sevdiğim bir sırıtışla kıvrıldı ama bu hareketi, içinde yatan hayal kırıklığını gizlemeye yetmedi. “Burası benim evim, Adara.” Yaklaştıkça kalabalıklaşan şehre doğru başını salladı. “Burası senin de evin olabilir.”

Önümüzdeki şehri izlerken ağzımı kapattım. Hayatım boyunca korkmam gerektiği öğretilen, vampirlerle dolu bir krallığa girmek üzereydim. Ancak geçmişte yaşadığım korkuyu bir türlü hissedemiyordum.

Atlarımızın toynakları arnavutkaldırımli sokaklarda ses çıkarırken korkudan çok merakla etrafa bakınıyordum, bunun Evren’in arkamda olmasından kaynaklandığını bildiğim için kendimden nefret ediyordum.

Onun yanında ya da dokunupı altında kendimi rahat hissetmemem gerekiyordu ama bunu açıklayamıyordum. Büyüsü beni uyarırken aynı zamanda koruyordu ve bu korumanın içinde kendimi güvende hissediyordum.

Şehir, sesler ve caddeelerde kopuktuşan vampirlerle farlaıyla canlıydı ama bizim geçtiğimizi fark ettiklerinde hepsi birden durdu. Oldukça normal görünüyorklar, bana korumam gerektiği öğretilen hiçbir şeye benzemiyorlardı. Tıptu köyümde yaşayanlar gibiydiler, bazıları o kadar solgundu ki tenleri neredeyse yarı saydam görünüyordu; diğerleri ise siyahın en koyu tonundaydı. Her biri diğerinden farklıydı ve onları kendimden ayıran bir özellik bulmaya çalışırken daha detaylı inceledim.

Kraliçenin muhafızlarının arkauna geçmemesini ya da kendisini korumalarına izin vermemesini tuhaf buldum, bunun yerine en ön safta yer almasını ve eski dostlarını görüyormuş gibi halkına gülümsemesini izledim. Onlar da aynı şekilde ona bakıyorlardı.

Ancak Evren'e farklı bakıyorlardı. Gözlerinde parlayışı şey dostluk veya basit bir saygı değildi. Ona hayranlıkla bakıyorlardı.

O önlerinden geçerken pek çok kişi başını eğdi ya da sadece selam verdi. Herkes ona ve onun beni tutuş şekline baktı.

Yaptığı şey için ona hayranlık mı duyuyorlardı? Evren'in kötü sözleri ve Tanrıların kutsadığı elleriyle Kutsanmış'ı nişanlısından bu kadar kolay çalabilmesinden etkilenmişler miydi?

Bana hiçbir şey vaat etmeyen bir adama ne kadar kolay aşık olduğumu görebiliyorlar mıydı?

Benim için en çok edici olan şey, hiçbirinin bana zerre kadar aşağılama ya da açlıkla bakmamasıydı. Vampirlerin kana susamışlığı her zaman, her yerde anlatılmıştı. Bu, annemin yıllar boyunca kafama defalarca kazıdığı bir gerçektir. Susuzlukları onları her şeyden üstün tutuyordu ama eğer bu doğruysa, hepsi bunu inanılmaz derecede iyi saklıyordu.

Öyle ki prenslerini evlerinde ağırlamaktan mutluluk duyan ka-

dan ve etkilerinden hepke bu poye benzemiyorlardı. Anon ınanır
dağrıldım, Evren'in bakışları benimkilere hald sıklıkla bantırmış
sekarından geyerken onları izledim. () zaman onları diğortetme,
ayran poyu dıgal olmayan güzelliği oklugunu fark ettim ve an
nemim kanlı ıkar avlatılan birinde bana bu gerçeği anlatmıştı. hıu
ladım. Stru ııne çeken poy onların güzelliğiydi. Karşı koyamıyıcay
na bir yekilde usı kemlilerine çekecek olan bakışlarıydı.

Evren bana yaklaşır gibi oldu, göğsünü sırtıma bastırıldığında an
mıda hava boşluğu dahi kalmamıştı.

Sarıyan düşüncelerimi hissedip hissetmediğinden ya da gerçe
ten bir tehditten korkmam gerekip gerekmediğinden emin değ
dim ama her iki durumda da dokunuşunun beni etkilemesine an
vermemeye çalıştım.

Saray görünene kadar sokaklarda hızla ilerledik. Kale, Fey Sara
yı'ndaki kadar büyüktü ama farklıydı. Taştan dış cephesi yaşlandı
ça yıpranmış, vosunlu lekeler ve canlı çiçekler taşıyan sarmaşıklara
kaplanmıştı.

Kaleyi krallığından ayıran büyük bir duvar yoktu. Bunun yerine
doğrudan caddeden avluya çıkan bir yol vardı. Genç adam bir an
için kitabını bırakıp asilzadelere doğru başını salladı, sonra da ban
kuna uzanarak hikâyesini okumaya devam etti.

Burası kraliyet ailesinin eviydi ama geçtiğimiz diğer tüm evlerle
çok iyi uyum sağlamış gibi görünüyordu.

Kraliçe kolayca attan indi. Ben de onu takip etmeye çalıştım
ama Evren'in büyüü gitmeme izin vermedi. Ayakları altımızdaki
taşlara çarptığı anda ona kızgın bir bakış attım ancak o inmeme
yardım etmek istermiş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Bana dokunma, Evren ve şu lanet büyüü kaldır."

"Bırak sana yardım edeyim, prenses." Ellerini daha da yukarı
kaldırdı ve büyüü sanki gitmeme izin vermeyi geciktiriyormuş gibi
etrafımda sıkılaştı.

"Yardıma ihtiyacım yok."

Evren iş çekip ellerini iki yanına indirdi, büyüme beni olduğundan daha yavaş terk ediyordu. Benden santim santim uzaklaşıp, işaretlerimin üzerinden kaydı.

Muhtemelen ona olan ihtiyacımın ne kadar hâriz olduğu konusunda beni uyarmak için ağzını açtı ama bir kadın sesi duyulur duyulmaz geri kapattı.

"Tanrılara şükürler olsun!"

Ses dikkatimi Evren'den uzaklaştırdığı sırada, kadının vücudu Evren'in vücuduyla çarpıştı ve kollarını sıkıca Evren'e doladı.

"Evren." Adı dudaklarından çıkarken, sarılışındaki çaresizliği lanet bir yalvarışa döndü. İşaretlerim daha önce hiç olmadığı şekilde yanıyordu.

Eşıme sarılırken onu izledim. Bu beni iliklerime kadar tetikledi. Kabul etmek istesem de istemesem de o benim eşimdi ve onu tutan kadına bakarken nefesimi zor tutuyordum.

Kıvrımlı vücuduna sıkıca oturan siyah deri bir pantolon ve gece gökyüzüyle savaştık kadar güzel olan koyu tenini vurgulayan krem rengi bir üst giymişti.

Yıldızlarla dolu bir gecede gökyüzünü andırıyordu.

Yıldız işareti dirseğinden başlıyor ve kıyafetinin altında kaybolana kadar kolunun etrafında hareket ediyordu. O bir *Kutsanmış*'tı. Parmakları omuzlarına dokunduğunda Evren'in gerginliğinin bir kısmının azalmasını izledim.

Bu kadın onun için önemliydi.

Onun Kutsanmış'ıydı.

Evren'den uzaklaşıp, bakışlarını her santiminde gezdirirken dağınık buklelerini yüzünden çekti. Onu kontrol ediyordu, herhangi bir yara olup olmadığına bakarken uzanıp parmaklarını yanağında gezdirdiğinde kalbim sıkıştı.

Kıskançlık, saldırmak için bekleyen bir canavar gibi içimde dönüp duruyordu ama ön kolundaki yara izlerini fark ettiğimde daha da vahşileşti.

Beslendiği yerdeki yara izleri.

Onlara bakarken omurgam kaskatı keşildi.

Evren'in dudaklarından dökülen yalanlardan sadece *insan*
Bana daha önce hiçbir Kutsanmış'tan beslenmediğini *anlatmıştı*.
Bana inanmamam gereken pek çok şey söylemişti.

Tam bir aptaldım.

Evren ellerini avuçlarının içine aldı ve önünde tuttu. "Thalia
seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Bana doğru döndüğünde gözlerimi ondan alamadım, *konuştu*,
da bana baktı. Aramızda gidip gelen bakışlarında *şaşkınlığı* *görmekte*
yordum. Dudakları aralandı ama hiçbir ses çıkmadı.

"Bu benim Adara'm. Adara, bu Thalia."

Attan inerken hemen, "Ben onun değilim," diye düzelttim ve *ben*
da onun gülümsemesine neden oldu.

"Değil misin?" Beni incelerken başını yana eğdi. "Onun büyü-
sünün kokusunu her yerinden alabiliyorum."

"Onun büyüüne aşina mısın?" diye tersledim.

Gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüştü.

"Onu sevdim." Kıkırdadı ve tekrar Evren'e baktı ancak onun
dikkati benim üzerimdeydi. İzliyor, değerlendiriyor, görmesini iste-
diğimden çok daha fazlasını görüyordu.

"Thalia benim bu dünyadaki en eski dostlarımdan biridir."

"Anladım."

İçimdeki kıskançlığı bastırmaya çalıştım ama açık bir yaradan
akan kan gibi derinden sızıyordu.

Evren bana yaklaştığında geri adım attım.

"Yoksa arkadaşımı mı kıskanıyorsun, prenses?"

"Tabii ki hayır." Yutkundum ve sözlerimin kendi kulaklarıma
bile inandırıcı gelmesini sağlamaya çalıştım. "Ne yaptığın umurum-
da değil."

"Emin misin?" Hafifçe sırtıttığında midem altüst oldu.

"Neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü ben senin lanet olası eşinim." diye homurdandı, sadece benim duymanı içind i ama Thalia'da onu duymuştu. Bakışları benimkilerle buluştuğunda ona kilitlendi. Kendim inkâr etmeye çalışırken bile karşımdakinin onun sözlerini gerçekliğini hissetmesine izin verdim.

"Tıpkı kardeşinin yaptığı gibi ben sadece senin tutuşunum."

Evren sanki ona tokat atmışım gibi geri sıçradı. Ne söyleyeceğini hesaplayarak beni inceledi, aramızdaki bu oyundan o an nefret ettim. "Thalia burada, Kan Sarayı'nda seninle birlikte olacak ve buradaki hayatına alışmana yardımcı olacak. Sana odanı göstermeme izin ver."

Sözleri kesik kesik ve öfke doluydu.

Uzaklaşmaya başladığında benim de öfkem arttı. Ben buradayken sevgilisinin bana ikramda bulunmasını istemiyordum. Kimse nin yanımda olmasını istemiyordum.

"Ne oldu? Benimle kendin ilgilenemeyecek kadar meşgul müsün yoksa?"

Omuzları sertleşti ve kısa bir nefes aldı. "Önümüzdeki günlerle Fey Sarayı'na dönmem gerekiyor, prenses."

4. BÖLÜM

Görüşüm bulanıklaştı, artık Thalia'yı göremiyordum.

Az önce dudaklarından dökülen kelimelerden başka bir şey göremiyor ya da düşünemiyordum. Geri dönüyordu. Beni buraya, kardeşinden uzağa getirmişti ve şimdi geri dönüyordu.

Jorah yürüyüp Thalia'yı kollarına aldığında ellerim tizedi. Onu gördüğüne en az Evren'i görmüş kadar sevinmiş görünüyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Gidiyordu.

Evren onlara, "Ben Adara'yı odasına götüreceğim," diye seslendi hâlâ bana bakarken.

Üzüntümün tek bir parçasını bile saklayamadım.

Eliyle dirseğimi kavrayarak öne doğru uzanıp kısık sesle bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlayamadım. Kalp atışlarım kulaklarımda hızla atıyor, tutunmayı başardığım tüm soğukkanlılığımı yok ediyordu.

Gidiyordu.

Evren, beni sarayın önündeki merdivenlerden yukarı çıkardığında iki muhafız bizim için kapıları açıp içeri girmemize izin verdi. Ben de ses çıkarmadan onun arkasından gittim. İkisi de eşime saygı için başlarını eğerken bilip bilmediklerini merak ettim.

Hepsi prenslerini düşmanlarının eline geri göndereceklerini biliyorlar mıydı?

Onu hiç önemsiyorlar mıydı? Ya da sadece onlar için ne yapabileceklerini mi önemsiyorlardı? O, onların prensiydi ama aynı zamanda casusları ve hainleriydi.

() da benim kadar onların oyununda bir piyon mıydı, yoksa beni buna mı inandırmak istiyordu karar veremiyordum.

Herhangi bir parçasının bana ait olduğuna inanmam için beni kandırabileceği düşüncesinden zevk alan onların efendileri miydi Saraya girerken göğsümü ağrıyordu. Pencereleer, güneş ışığının odada yansımalarına neden olan mozaik camdan ve mobilyalar sıcak, ağzı-
mış ahşaptan yapılmıştı. Saray büyüktü ama yine de bir şekilde o-
gibi hissettiriyordu. Büyük bir odaya girdik. Dumanlı ocaklara
taze çiçeklerin ve yillanmış kitapların kokusu yüzüme çarptı. An-
nemle paylaştığım küçük evin anıları aniden içime doldu.

“Yerleştikten sonra seni gezdireceğim.” Evren parmaklarını saç-
larının arasından geçirirken, güneşin pencerelerden içeri süzülüşü-
nü ve içerinin yakıcı karanlığını ortaya çıkarışını izledim.

Ona cevap vermedim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum.
Düşüncelerim beni boğuyordu, dudaklarımdan başka bir şey çık-
mayacağından korkuyordum.

Gidiyordu.

Uzun bir koridordan geçtik, sarayın içinde beni aynı çekmiş
taş duvar karşıladı ama çok fazla güneş ışığı vardı. Sidra Sarayı’nı
düşündüğümde, kana susamış vampirleri barındıran ürkütücü bir
kale hayal etmiştim. Annemin ve köyümdekilerin zihnimde çizdiği
imaj buydu. Tüm yalanların arasından sıyrılmak zordu. Gerçekler
kolaylıkla parmaklarımdan arasından kayıp gidiyorlardı ve ben birini
diğeriinden ayırt edemiyordum.

“Burası senin odan.” Evren, işlemeli altın kulplu, büyük bir ah-
şap kapının önünde durdu ve tereddütü, olabileceklerimizin haya-
leri gibi göğsüme saplandı. Bir şey söylemedi, sadece uzanıp kapıyı
açtı ve ben de onu içeri kadar takip ettim.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapandığında, gitmemesi için ona
yalvarmak üzere çaresizce soluğumu tutmaya çalıştım.

“Odam koridorun tam karşısında.” Yatağa doğru ilerlerken kolla-
rını kavuşturdu. Kat kat beyaz kumaşlarla kaplıydı ve yan tarafındaki

musanın üzerinde taze çiçekler vardı. Beni krallığı adına almış olmasına rağmen, bunları bana verenin o olduğu aklımdan çıkmıyordu.

Şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha görkemliydi. Yatak beni çağırıyordu, iliklerime kadar hissettiğim yorgunluk vücudumu titretti.

“Ama sen orada olmayacaksın.”

Bu bir soru değildi; gerçek buydu ve ben kapıya dönüp bakarken gerçekler göğsümü tırmalıyordu.

“Birkaç günlüğüne olacağım ama sonra hayır, olmayacağım.” Bunu söylerken gözlerini kaçırdı. Sanki beni terk etmesi en büyük ihanetiymiş gibi konuşmuştu.

“Neden?” Başımı sallayıp ona bakarken ellerimi yumruk yaptım.

“Neden mi gidiyorum?”

“Madem gidecektin beni neden buraya getirdin?”

“Seni orada bırakmamı mı tercih ederdin?” Kelimeleri yüzüme çarptı, ihtiyacım olan şey buydu. Onun öfkesiyle başa çıkabilirdim çünkü kabullenmesi daha kolaydı. Öfkeliydim, korkmuştum ve hepsi göğsüme çarpıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

“Yalan söylememeni tercih ederim!” Ona doğru bir adım attığımda büyüüm kontrolsüz ve vahşi bir şekilde tenimin altına sızdı. “Tanıştığımızdan beri yalanlar söyledin, şimdi bana sadece gerçeği söyle.”

“Gerçek şu ki prenses, Fey Sarayı’na dönmekten başka seçeneğim yok. Babamın ya da kraliçenin seni kaçıranın ben olduğumu düşünmelerine izin veremem. Saldırıya uğradığımız gerçeğinden başka bir şey düşünmelerini göze alamayız. Seni Kan Sarayı’nın aldığı bilecekler ama benim onların bir sonraki saldırı planlarını öğrenmem gerekiyor.”

Başımı salladığımda öylece devam etti.

“Eğer seni kaçıranın ben olduğumu öğrenirlerse, Fey Kraliçesi, ben ölene ve sen onların önüne serilene kadar durmayacaktır. Ne bildiklerini, neyden şüphelendiklerini öğrenmeliyim.”

"Teki ya gerçeği biliyorlarsa?" Bu düşüncüyle midem hıslanmış, tüylerim diken diken oldu.

"O zaman bu sonuçlarla ben ilgileneceğim ve sen de krallığın koruması altında güvende olacaksın."

"Hayır." Korku beni pençesine aldığı anda ellerimi yumruklara dönüştürdüm; siyah duman dehşetimin buğusuyla etraflarında dönüyordum. "Oraya geri dönmene izin vermeyeceğim. Benim yüzümden ölme yeceksin."

Evren'in dudaklarında bir gülümseme belirdi ama her zamanda kibirli özgüveni yoktu. Bunun yerine, gözlerini hüznün doldururken eskiden olduğu kişinin hayaleti vardı.

"Seçme şansım yok, prenses. İkimizin de yok. Bu ikimizden de büyük bir mesele."

Bakışları büyüme çıktığı yere kaydı. Aldığım her nefeste ona daha da yaklaşıyordu ve ben bunu durduramıyordum. Onu arıyor, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim şeyler için ona yalványordum.

"Elbette, bir seçeneğimiz var." Sesim olması gerekenden çok daha yumuşaktı. İmandırcılıktan ve kendimi koruduğum öfkeden yoksundu.

Parmaklarını uzatıp büyüme buluştu ve nefesimin boğazımda düğümlenip, dizlerimin her an çökmekle tehdit etmesine neden olan nazik bir okşamayla onunla oynadı.

"Seçme şansım olsaydı, asla geri dönmezdim. Seçme şansım olsaydı, seni buraya getirmezdim. Kaçardım." Bana bir adım daha yaklaştı, büyüme onu sarıp sarmalarken daha da yakınımaya çekti. "Seni, bu dünyada sadece ikimizin olabileceği herhangi bir yere götürürdüm."

"Neden yapmadın?" Sesim zayıftı, olduğumuzdan başka bir şey olmamıza duyduğum özlemle doluydu. Olduğumuzu sandığım şeyin anısı bir silaha dönüşmüştü ve beni zahmetsizce delip geçiyordu.

"Çünkü bencilliğimin bedelini sen ödeyecektin. Sen, tüm hal-

kımla birlikte acı çekecektin ki ben de ellerimin senin senine dokunmaktan asla acı duymayacağından emin olabiliydim." Ona doğru uzandı ve hâlâ kendi büyümlle sarılı olan parmakları yanağına sıyırdı. "Pâinin içinde kaybolmaktan başka bir şey istemeyen bencil bir prens için herkes bedel öderdi." Durdu ve karanlık bakışları yüzümde dolaştı. "Ve dünyada senin içinde kaybolmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok, prenses."

Ona baktım, nefesim kesilmişti çünkü ihanetinin tadı dilimde taze olsa da sonuçlarını düşünmeden dudaklarımdan geçen kelimeleri durduramadım. "Gitmeni istemiyorum."

"Biliyorum." Alnını benimkine bastırmadan önce başını salladı. Eli başımın arkasına doğru kıvrılıp, beni kendine doğru çekerken parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. "Ama geri döneceğim. Senin için her zaman geri döneceğim, prenses."

Sözleri göğsüme çarptığında derin bir sızudan başka bir şey bırakmadı.

Korku, saf ve amansız bir şekilde içimin derinliklerine yerleşip gitmeyi reddetti.

O benim eşimdi ama bunu bu kadar önemsememeliydim. Beni kullanmış, bana ihanet etmişti ve ben de gidip kendini öldürtmesine izin vermekten daha fazlasını yapmalıydim. Ama yapmadım. İhaneti gözümün önünde çınlıyordu, bana öğretmekle lanetlendiği derslerin hiçbirini almamıştım.

Gözlerimi kapattım ve büyümlü tekrar içime çekmeye çalıştım. "Gel," diye zihnimde ona tekrar tekrar emrettim. Tereddütünü, onu bırakma korkusunu hissedebiliyordum ama bu krallıkta hayatta kalacaksam, öfkeme bir can simidi gibi tutunmam gerekiyordu.

Onunla başa çıkabilir, onu tam olarak ihtiyacımı olan şekle sokabilirdim ancak korkuyla yapamazdım. Korkum beni lanetleyecek, öfkem kurtancım olacaktı.

Evren'in göğsünü iterek bedenini kendimden uzaklaştırdım ve yeni kararlılığımla gözlerimi kırpıştırarak açtım.

İçeri girmesine izin verme.

Evren'in bakışları benimkileri aradı. Ağzını açtı ama tek bir kelime hile edemeden önce davrandım.

"Git." Kapağı doğru başımı salladım.

"Birkaç günlüğüne gitmiyorum, Adara."

"Git," dedim tekrar ve bu sefer ona karşı hislerimin ne kadar boş olduğunu anlamasını umdum. "Yalnız kalmak istiyorum."

"Prenses, kızgın olduğunu biliyorum ama..."

"Git!" Gücüm içimde dalgalandı ve hâlâ ondan uzaklaştırmayı çalıştığım yerde durdu. Sanki sonunda efendisinin emrini tanıması gibi havada asılı duruyor, bekliyordu.

"Yapma bunu, Adara." Evren'in bakışlarındaki kıvılcımı görebiliyordum, öfkesi benimkinin tadıyla, tüm gücüyle geri dönüyordu. "Korktuğun için beni kendinden uzaklaştırma."

"Uzaklaştırmıyorum." Başımı salladım ve yüksek sesle söylemeden önce yalanımı kendi kafamda sağlamlaştırmaya çalıştım. "Bana ihanet eden adamla gereğinden fazla zaman geçirdim ve artık sana ayıracak hiçbir şeyim kalmadı. Sadece banyo yapmak ve uyumak istiyorum... yoksa krallığınızdayken bana izin vereceğinizden fazlasını mı istiyorum? Senden önce kardeşinin yaptığı gibi beni giydirip süslemeni mi beklemeliyim?"

Öfkesi arttıkça kendi gücünün arttığını, parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Olduğu yerde durdu ve sanki kim olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı. Ancak bu cevabı bana bakarken bulamayacaktı çünkü ben de gerçeği bilmiyordum.

Bir zamanlar kim olduğumu düşündüğüm ve kaderimde kim olmak istediğime dair bir sisin içinde sıkışıp kalmıştım, çıkış yolunu bulamıyordum. Bildiğimi sandığım her şey birer yalandı. Tutunduğum her kesinlik, kendimi gerçek hissettiğim her şey... Ellerimde duman haline gelmişti ve ne kadar sıkı tutarsam tutayım, parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

"Sana biraz zaman tanıyacaktım." Başını nazikçe eğdiğinde bu
gösterisiyle alay ettim.

"Başınızı kaldırın, prens. Dizlerinizin üzerine çöktüğünüzde yalanlarınızı söylemek sizin için daha kolay değilse tabii."

Doğrudan bana bakana kadar başını kaldırdı ve dudaklarında
karanlık bir sırıtış oluştu.

"Dizlerimin üzerinde ne istersen yaparım, prenses. Kalçalarına
karşı sana tüm kötü gerçekleri söylememi mi istiyorsun? Söyleyeceğim. Yalan mı istiyorsun? Dilimle sana taparken, kuyruklarında
açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi oyalanmadığımı söyleyeceğim. Yalan söyleyeceğimi ve yumuşak iniltilerinin geceleri dinlenmeye
çalıştığında bana iptence etmediğini söyleyeceğim. Tenine karşı yalanlar fişleyeceğim ve sana olan arzumun bana karşı kullanılabilir
olacak en tehlikeli silah olmadığını bilmeni sağlayacağım."

Sözleri boğazımda düğümlenirken içime keskin bir nefes çektim
ve bakışları kalbimin hızlı atışıyla göğsümün yükselip alçaldığı yere
kaydı.

"Seni burada bensiz bırakmanın, birinin kalbimi avucunun içi-
ne alıp nefes almayı unutana kadar sıkması gibi hissettirmediğini
pöyleyebilirim. Hangisi prenses? Gerçeklerimi mi, yoksa yalanlarımı
mi istiyorsun? Benim için kötü olduğunu bilmeme rağmen sana
istediğin her şeyi vermekle lanetliyim."

Karnımın derinliklerindeki bir sızı, başka bir şeye odaklanma-
mı zorlaştırarak sadece onu istememe neden oluyordu. Bedenim
yorgundu, ben yorgundum ama yine de ona uzanmak ve az önce
vaat ettiği her şeyi bana vermesi için yalvarmak istiyordum. "Lütfen
dışarı çık."

Tekrar ileri uzanıp başparmağını ağzıma basturmadan önce dilini
alt dudacağının üzerinde gezdirdi. Kendi arzusu bana bağınıyor, ona
meydan okumam, bana vaat ettiği şeyi tam olarak vermesini sağla-
mam için yalvarıyordu.

Dudağıma sıkıca bastırıldığı elini yavaşça indirirken aşağı doğru

sürüklendi ve elini boynuma hafifçe bastırana kadar durmadı. Baş parmağı nabzının istek ve şaşkınlık içinde attığı noktaya sürünürken, sözsüz bir şekilde hareket edipini izledi.

Ona uzanmaya, vermek istediği herhangi bir şey için yalvarmaya başlamıştım ki kapı hafifçe vuruldu. Evren'in elini çekmesini, Fey Krallığı'nda yaptığı gibi hızlı ve kolay bir şekilde benden uzaklaşmasını bekliyordum ama bunların hiçbirini yapmadı. Ellini çekip bizi bölen kişiye karşı öfkeye bürünmesini izlerken bacaklarımdan ayrılsamıyordum.

"İşimiz burada bitmedi," diye eğilip tenime doğru fındıkdutunda, bu söz bende kapıyı kilitleyip başka kimsenin içeri girmesine izin vermemeye isteği uyandırdı.

Nabzımı parmaklarının altında atarken yavaş ve titrek bir şekilde nefes verdim. Evren, elini yavaşça boynumdan çekip bakışlarını vücudumda gezdirdi, her yerimi ölçülü bir şekilde okşadı.

Benden uzaklaşıp kapıya yönelmeden önce sessizce nefes çekti. Annemden biraz daha yaşlı olan kadın, bir kolunda yemek tepsi, diğerinde giysi gibi görünen bir şeyle orada öylece duruyordu.

Odanın içine adım attığı anda omurgam dikleşti. Vücudum hâlâ Evren'in dokunuşuyla titriyordu, ondan başka birini görmeye hazır değildim. Yüzünün nazik ve yıllarca yaşamış olmaktan dolayı yaşlanmış olması önemli değildi, bu krallıktaki herkese bir tehdit olarak davranmak zorundaydım.

"Özür dilerim, Evren." Yüzü kızardı ama başını eğmedi. "Burada olduğunu fark etmemiştim, yoksa beklerdim."

"Sorun değil." Bana doğru baktı ve kollarını kavuştururken çenesini sıktı. "Geldiğin için teşekkür ederim. Adara yıkanmak ve uyumak istiyor ama önce sıcak bir yemek yemesini istiyorum."

"Elbette." Kadın bana sıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Adara, bu Mina. Mina, Adara."

Omuzları gergin ve gardını almış bir şekilde, Evren'in bakışları ikimiz arasında gidip geldi.

"Tanıştığınıza memnun oldum, Mina."

"Ben de öyle." Gülümsedi ve Evren'in yanından geçmeye çalıştı ama Evren ondan önce eğikli ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Sonunda eve döndüğün için çok mutluyum," dedi Mina. Gözlerini kapatıp onun dokunuşuna yaslanırken yüzü yumuşadı.

"En azından bir süreliğine."

"Evde olmak güzel." Tekrar doğruldu. "Seni özledim."

"Biliyorum, sevgili oğlum." Başını salladı. "Ben de seni özledim."

Birbirleriyle konuşurken sevgi doluydular, onları dikkatle izledim. Bu kadın onun ekibinin bir parçasıydı ama ona kendi annesinden bile daha büyük bir hayranlıkla bakıyordu. Bildiğimi sandığım şey ile önümdeki gerçek arasındaki çelişki kafamı karıştırdı. Evren'in yanından geçip odadaki küçük masaya doğru ilerledi, ben de arkasından onun her hareketini takip ettim.

Evren kapıda dururken, "Birazdan seni kontrol edeceğim," dedi. Tepsiyi yere bırakmasını izleyip sadece başımı salladım. Sertçe yutkundum ve Mina bana doğru gelirken beni canlı canlı yiyen duyguyu görmesine izin vermemeye çalıştım. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandığında Mina ile yalnız kaldık.

"Sana birkaç kıyafet getirdim." Elleri kollarına yerleştirmeden önce onları yatağın üzerine bıraktı ve beni repeden urnağa süzdü. "Ama Evren haklı. Başka bir şey yapmadan önce yemek yemelisin."

"Onun için uzun zamandır mı çalışıyorsun?" Az önce kucaklaşmaları, ona gösterdiği saygı zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu.

"Tüm hayatı boyunca." Çocuğuyla ilgili anılarını hatırlayan bir anne gibi usulca gülümsedi. "O çocuk yıllardır hem başımın belası hem de günümün ışığı oldu."

Güldü ve başıyla masayı işaret etti. "Neden yemiyorsun?"

"Tekrar gideceğini biliyor musun?" Kendimi durduramadan soruyu sonludum. Bu haberden etkilenen tek kişinin neden ben olduğumu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Yüzünü buruşturdu ve yaşlı yüzü kül rengine döndü. "Biliyorum."

Ondan bir adım uzaklaşıp odayı dolduran ve açlıktan karnımı ağrıtmaya başlayan mis kokulu yiyeceklere doğru ilerlemeden önce başımı salladım.

"Bu konuda mutlu değilim," dedi usulca, durup ona bakmak için geri döndüm. "Evren'in verdiği her karar bir başkası için yaptığı seçimdir. Bu çocuk kendine zarar verecek kadar özverili."

Sözleri bana sadece gerçeğin taşıyabileceği bir ağırlıkla çarpı ama öfkem her şeyin yalan gibi gelmesine neden oluyordu.

"Bazen birini böyle sevmek zordur. Onlar için sürekli korkmak ve sevginizin kendi kalbinizi kırmaması için dua etmek... Senin bu konuda bir iki şey biliyorsun?" Başını eğdi ve sözlerini anlamamı bekledi. Hesap yapıyordu, beni ölçüp biçiyordu ama beklediğinin aksine onu yanıltacaktım.

"Onu sevmiyorum." Başımı sallarken bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Öyle mi?" Yanımdan geçip yemeğimle meşgul oldu. "Senin hakkında pek bir şey bilmiyorum, Adara. Yıldızlar tarafından kutsanmış ama Evren'in babası tarafından lanetlenmiş olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda o çocuğu sevmenin -eğer bunu yapmayı seçersen- senin için en büyük lütuf olacağını da biliyorum."

5. BÖLÜM

İki gün boyunca kendimi odama kilitlemişim. Odaya girip çıkan tek kişi Mina'ydı, ona da yalnız kalmak istediğimi söylemişim.

Uyku umduğum gibi kafamı boşaltmamıştı. Aksine, kendimi her zamankinden daha kaybolmuş hissediyordum.

Evren'in kapımı çalıp onu içeri almam için bana yalvarması aklımdan çıkmıyordu, oysa ben onu zihnimden dışarı atmak için kendime bağıırıyordum.

Elimde bir fincan sıcak çay, dizlerimi göğsüme çekmiş, göğsümde derin bir ağrıyla pencereden dışarı bakıyordum. Dışarıda mükemmel bir manzara vardı, pencereyi açtığımda saray duvarlarının hemen ötesindeki canlı şehrin gürültüsünü duyabiliyordum.

Kahkahalar kulağımda çınlayarak beni karşılarken, lezzetli baharatların kokusuyla birlikte açlıktan midem sancıyordu. Pencerede sessizce oturduğumdan habersiz birkaç insanın geçip gitmesini izledim ve her şeyin bu kadar normal görünmesine şaşırdım.

Kan Sarayı'ndaydım, zalimlik ve korkudan başka bir şeyle tanınmayan bir şehirdi ama burada, en azından saray duvarlarının dışında bunların hiçbirini görmemişim. Geçen kadınlarla erkekler bana evimi hatırlatıyordu. Çalışan, yaşayan insanları ve hiç bilmediğim bir yeri özlüyordum.

Vatan hasreti çekmiyordum çünkü evimi hiç sevmemişim ama umutsuzca arzuladığım bir duyguya özlem duyuyordum. O duyguyu, o nostaljiyi özlüyordum.

Ancak öyle hissetmeyecektim, biliyordum.

Kapım hafifçe çalındığında Mina'nın dışarıda mırıldandığını duydum, buraya geldiğimden beri yaptığı gibi etrafta dolanıyordu.

Kendi annelik içgüdülerinden mi kaynaklanıyordu. Yoksa ben mi ondan bunu istemişti bilmiyordum çünkü ben ona bu şeye veremeyi reddetmiştim.

Ben söylemeden içeri girdi ve elinde bir tepsi daha yemekteydi. Sadece iki gündür buradaydım ama şimdiden uzun zaman yemediğim kadar çok şey yemiştim.

"Kesim için beni şişmanlatmaya çalıştığını düşünmeye başladım." Pencereden dışarı bakmadan önce güldüm.

"Şu anda pek de lezzetli sayılmazsın. Bir deri bir kemikten başka bir şey değilsin."

Mina tepsimi küçük masanın üzerine koyduktan sonra yanındaki pencereden dışarı bakmaya başladı. "Neden bu odadan ayrılmayı dışarı çıkmıyorsun? Bu tozlu pencereden etrafın nasıl olacağını hayal etmeye çalışmak yerine dışarı çıkabilirsin."

"Böyle daha iyi." Başımı salladım. Odadan çıkmak istemiyordum çünkü bu dört duvarı terk etmek, dışarıda olanlarla yüzleşmem gerektiği anlamına geliyordu. Evren'in istesem de istemesem de gideceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Onun gitmemesi için duyduğum çaresizlikten kemiklerimin ağrıdığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

"Evren yine uğradı. Seni görmek istiyor."

"Onu görmek istemiyorum."

Tanrım, onu görmek, onu hissetmek için yanıp tutuşuyordum. "Ona böyle söyledim ama onu daha fazla uzak tutabileceğimi sanmıyorum. O da en az senin kadar inatçı."

"Ben inatçı değilim." Bakışlarımı pencereden çekip ona baktım ve çayımдан büyük bir yudum aldım.

"Benim de göğüslerim göbek deliğime değmiyor." Çayım ağzımdan püskürttüğümde sözlerinin üzerine âdeta tükürmüştüm.

Sadece sırtıttı. "İkimiz de kendimizle ilgili yalan söyleyebiliriz ama bu, gerçeği daha az gerçek yapmaz."

"Peki." Çayımı çenemden sildim ve bardağımı pervaza bıraktım.

"İnatçıyım ama yine de onu görmek istemiyorum. Prensiini sevdiğini biliyorum fakat o beni kullandı. Beni kandırdı ve kullandı..."

"Ve eğer şans verilirse muhtemelen bunu tekrar yapacağını söyleyebilirim," diye ekledim.

Tepsime geri dönüp yemeğimin üstündeki kapağı açarken ağzımı kapattım.

"Yaptığı şey seni Fey Sarayı'ndan çıkarmaktı. Sanırım orada sana ne yapacaklarını bilmiyordun. Geldiğinde Thalia'ya baktın mı? On-
dan daha kötü olurdun. Çok daha kötü."

Tek kelime etmedim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Evren odamdan çıktığından beri aklımı Thalia'yla ilgili düşünceler doldurmuştu. Kıskanç, acımasız düşünceler...

Mina'nın sözleri kafamı karıştırmıştı. Elbette Evren'in beni Gavril'in elinden kurtarması konusunda haklıydı ama Thalia hakkında söyledikleri?

Bunu aklım almıyordu.

"Thalia hakkında ne biliyorsun? Ona ne oldu?"

Mina ellerini önlüğüne sildi. "Bunu Evren ya da Thalia'ya sormalısın." Kapıya doğru baktı, olanları bana anlatmadığı için ondan nefret ettim ama onun sadakatı bana ait değildi.

"Bana banyoyu hazırlar mısın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve pencereden dışarı baktım. "Kafamı boşaltmak istiyorum."

"Elbette." Mina başını salladı ve elini ağzına bastırarak gözlerini bana dikti.

Arkasını dönüp usulca uzaklaştı. Banyo odasında su akmaya başladığında onun büyüsunü hissedebiliyordum. Getirdiği haşlanmış et ve ekmeğe baktım, oturup kendimi önümdekileri yemeye zorladım.

Yemekler buraya geldiğimden beri fazlasıyla lezzetliydi. Mina'nın söylediği sözler zihnimde yankılanırken lokmaları ağızma tıktırdım.

Mina'nın banyoya döktüğü yağların kokusu odamı kapladığında rahatladım.

Beni buraya Evren getirmişti. Olmadığımı bir şey olduğuma düşünmem için beni kandırmıştı ama uzun zamandır ilk kez, kendimi yıllardır hissetmediğimi kadar güvende hissettiğimin gerçeğe inkâr edemezdim.

Hayatım boyunca korkmam gerektiği öğretilen bir yerdedim ama yine de kendimi güvende hissediyordum.

"Banyo hazır." Mina saçlarını yüzünden çekmeden önce ellerle krem rengi uzun eteklerine sildi.

"Teşekkür ederim, yemek için de teşekkürler." Boş tabağını doğru başımı salladım. "Çok lezzetliydi."

"Rica ederim, çocuğum. Şimdi ilgilenmem gereken başka şeyler var, o yüzden banyoya gir ve kafanı boşalt."

Sert ve talepkâr ses tonuna rağmen gülümsedim. Mina'yı sevmiştim. Hem de çok. Kendi annemde olmasını dilediğim nezaket ve şefkatin hepsine sahipti.

O, annemin olmadığı pek çok şeydi.

"Tabii, hanımefendi." Yanından geçerken elimde kalan son ekmek lokmasını da ağzıma attım, o da kapıyı arkamdan kapattı.

Pantolonumu yavaşça indirmeden önce gömleğimi başımın üzerinden çektim ve odanın köşesinde duran uzun, yaldızlı aynada kendime baktım. Buhar yüzeyine yapışmıştı ama yine de vücudumdaki yara izlerini hâlâ görebiliyordum.

Onları bana kimin verdiği dair anılarla dolup taşarken öfke beni tüketti. Zehirleri, kötülükleri ve güce olan susuzlukları bedenime dikkatsizce kazınmıştı.

Şimdi Evren'in büyüyle işaretlenmiş olan yaralar beni fiziksel olarak damgalamaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Onların tenimdeki izlerini kendi izleriyle kapatmasının nasıl bir his olduğunu hatırlarken parmaklarımı uyluğumda gezdirdim.

Bedenim kendi dokunuşuma tepki veriyordu ama hiçbir şey

onun uyandırdığı hisler gibi değildi. Bana her dokunduğunda, onun olduğu her şey beni içine çekiyordu.

Beni bunaltıyordu.

Beni çaresizliğe sürüklüyordu.

Beni, bana vermek istediği her şey için ona yalvaracak bir kadına indirgiyordu.

Parmaklarımı kadınlığıma bastırdım, onun kara büyüü ve kendi yıldız ışığını tenime karıştı. Gözlerimi kapatırken titreyerek nefes aldım. Benim dokunuşlarımdan yumuşak olduğu yerde onun dokunuşu sertti, elleri her zaman çok emin ve becerikliydi.

Ellerimin onun elleri olduğunu hayal ettim. Söyleyeceği şeyleri, ben onun dokunuşu altında parçalanırken fısıldayacağı kelimeleri hayal ettim.

Evren'in ölümüne sebep olmak için parmağını bile oynatmasına gerek yoktu. Beni öldürecek olan onun hınzır diliydi.

Sadece birkaç gün önce odamdan çıkmadan söylediği şeyler hâlâ aklımdaydı, o zamandan beri bana işkence eden sözleri zihnimde sürekli tekrar ediyordu. Gözlerimi güçlkle açtım, kendime ve ellerimin yavaşça kalçalarımıdan yukarı kıvrılışına baktım.

Evren'in bana baktığında ne gördüğünü hayal etmeye çalıştım. Şimdi burada olsaydı, ne yapardı? Benden ne talep ederdi?

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı, içimde bir sızı başlarken elimi kadınlığımdan tepesine bastırdım.

Uzun bir süre aynadan gözlerimin içine baktım, iki renk de zihnimden geçen düşünceler kadar birbiriyle savaş halindeydi. Aynadan yavaşça uzaklaşıp, parmaklarımı büyük küvetin kenarına bastırdım. Bakır, içinde bekleyen sudan dolayı ılıktı, tamamen içine girmeden önce ayak parmaklarımı yavaşça suya daldırdım.

Suyun sıcaklığı tenimi okşuyor, onun da aynı şeyi yaptığına dair anılarımla alay ediyordu, başımı küvetin kenarına yasladım. Bir şeyler düşünmeye çalıştım. Annemi, Kraliçe Kaida'nın ne yapacağını, geleceğimin ne getireceğini... Ama her düşünce zahmetsizce ona geri dönüyordu.

Bu yüzden suyun derinliklerine daldım ve zihnimi birkaç dakikalar arındırdım.

Parmaklarım tenimde ve karnımda gezinirken içimden bir ses geldi. Gözlerimi kapatıp, şimdi bana dokunan büyüyle karnımdaki parmakların benim değil de onun olduğunu hayal etmeye başladım. Kendimi bıraktım.

Ağrıyan küçük klitorisime dokunduğum anda karnımdan bir kışırken dudaklarımdan bir inilti geçti.

Evren bu sesi ağzıyla yutardı. Ona daha fazlasını vermemi istemedi, istediğim şey için ona yalvarırdım ve biliyordum ki ona istediğimi verirdim.

Şimdi karşımda olsaydı, onu düşündüğümde içimde süredir taşıyan bu acıyı yok etmesi için ona istediği her şeyi verirdim.

Parmaklarımı yavaşça klitorisimin üzerinde gezdirdim, içimden yükselen zevki hissedebiliyordum. O kadar gergindim ki uzun süremedi. İhtiyacım olan tek şey parmaklarımdan birkaç darbesi ve sürekli Evren'i düşünmekti. Başımı geriye doğru bastırıp alt dudaklarıma ısırırken kendimi diğer elimle küvetin kenarını kavrarken buldum.

Başka hiçbir şey düşünmeden, sadece onu düşündüm ve bir an için sanki onun büyüünün tenimde süzülüp beni okşadığını, bedenimden zevk almamı sağladığını hissettim. Bu duyguya odaklanıp parmaklarımla kendime dokunarak orgazmı kovaladım. Onun adını haykırırken kendimi durduramadım.

Zevkim sadece ve sadece onun olmuştu. Bedenim, o komut vermek için orada olmadığına bile bunu biliyordu.

Orgazm beni aniden vurdu ve öyle yoğundu ki bacaklarımı duvarın etrafına sıkıca kenetledim. Gözlerimi açtığımda odayı kaplayan karanlık büyüyle nefesim kesildi.

Benim büyüm.

Kendi gücümü fark edemeyecek kadar eşimi düşünmekle meşgul olan parmaklarımdan arasından kayıp gitmesi bir yana, yüzüme çıkmasına izin verdiğimi bile fark etmemiştim.

Büyünün etrafında hareket edişini bilerken parmaklarım titredi
derin bir nefes alıp suyun altına batıım. Yavaşça saydım ama yü-
yün altında ne kadar kalmayı başardığımın bir önemi yoktu.

Uranç içime akıyor, akdığım zevkin artçılarını kovalıyordu.

6. BÖLÜM

Kalın havluyu vücuduma sardım ve saçlarımı sıkarak kalan birkaç damla suyun akıp gitmesini izledim.

Vücudum bitkin düşmüştü, zihnim de öyle. Yatağıma girip öğleden sonrayı uyuyarak geçirmekten başka bir şey istemiyordum. Az önce yaptığım şeyle ilgili düşüncelerimden kurtulmak için uyumak istedim.

Banyonun kapısını açtığımda buhar benimle birlikte dışarı çıktı ve Evren bana bakmak için başını kaldırdığında kısa bir süre duraksadım.

Dirseklerini dizlerine dayamış ve başını ellerinin arasına almış bir şekilde yatağımda oturuyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, yorgunluğu kendini belli ediyordu ama onun için duyduğum endişenin içimi kemirmesine izin vermemeye çalıştım. Kendime onun kim olduğunu, ne olduğunu ve hayatımda oynadığı rolün sonuçlarını hatırlattım. Kendimi korumanın, kalbimi korumanın tek yolu buydu. Her şeyden çok korkmam gereken bu adamı düşünürken kendi parmaklarımı kullanarak kapının diğer tarafındayken orgazm olmuştum. Onu burada, odamda otururken hayal ettiğimde öfkeme ve korkuma tutundum.

Aman Tanrım. Beni duymuş muydu?

“Burada ne yapıyorsun?”

Kapıya dönüp baktım ama kapı tamamen kapanmış, ikimizi diğer herkesten ayırmıştı.

“Ne yapmamı isterdin?” Ellerini saçlarında gezdirdikten sonra bacaklarının arasından sarkıtu.

“Ne?” Havlumun daha sıkı tuttum.

“Bu odadan çıkmıyorsun. Mina kimsenin içeri girmesine izin vermediğini söylüyor. Tanrı biliyor ki beni de burada istemiyorsun. Hayal kırıklığı içinde bana ters ters baktı. “Peki. Ne. Yapmamı. İstiyorsun?” Her kelimesi açık bir cevap beklentisi içindeydi.

“Bırak gideyim.”

“Burada tutsak değilsin, prenses ama sana tekrar sahip olmaları na izin vermeyi reddediyorum. Kardeşimin, isteğin dışında sende bir şeyler almasını izlemeye dayanamam.”

“Senin gibi mi?”

“Bana yalvardın.”

“İşte o zaman düşündüm ki...”

“Neyi düşündün, prenses?” diye ben daha düşüncelerimi oluşturma ramadan sözümü kesti. “Eş olduğumuzu mu? Şu anda benden nefret ediyor olabilirsin ama bu senin benim eşim olduğun gerçeğini değiştirmiyor.”

“Ya Thalia?” Bastırmaya çalışsam da kıskançlığım dışarı taşıtı. “Peki ya o?”

“Peki ya Thalia mı?” Soruyu sıkılmış dişlerinin arasından sordu.

“O sadece senin sevgilin mi, yoksa gücünü almak için ondan mı içiyorsun? Bana daha önce hiç başka bir Kutsanmış’tan beslenmediğini söylemiştin ama sanırım aramızdaki her şey bir yalandı.”

İki krallık arasında bölünmüş bir prensti.

Tabii ki yalan söylemişti.

Yüzünün üzerinden karanlık bir gölge geçti ve söylediklerimin yanlışlığını bana bakarken görebiliyordum. “Thalia, Gavril onunla işinin bittiğine karar verdiğinden beri benimle. Ondan alabileceğini düşündüğü her gücü aldı, sonra da ellerini üstünden çekti. Onu buraya onun haberi olmadan getirdim.”

Sözleri ciğerlerimdeki nefesi kesti. “Onun Kutsanmış’ı mıydı?”

“Senin reşit olmanı beklerken onun oyuncağıydı.”

Suçluluk duygusu içime işledi ve midemi kemirdi. Bu kadın,

Thalia, hayal bile edemeyeceğimi şekillerde kullanılmıştı. Ciavril benden bir kez yararlanmıştı ama Thalia'nın kollarındaki yara izleri

"Onu kurtardın mı?"

"Thalia kendini kurtardı. Ciavril'le her adımda savaştı, ben sadece onun çıkış yoluydum." Çenesini sıkarken alçak ses tonuyla konuştu. "Ondan çok şey öğrenebilirsin. İçindeki güçte ustalaştı, bu yüzden bir daha asla bir başkasının onun zayıflığını kendisine karşı kullanmasına izin vermeyecek. Ben yokken Thalia'nın sana çok yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Sözlerini düşünürken ona bakakaldım. Benim için istediği şey gerçekten bu muydu? Kendisinin bile beni zorlayıp kullanamayacağı bir hale gelmemi mi istiyordu? Sadece benim kullanabileceğim bir silaha dönüşmemi mi?

"Thalia benim en yakın arkadaşlarımdan biridir. İkkinizin de öyle olmasını istiyorum. Onunla birlikte çalışın."

"Hayır." Başımı salladım. Ne söylediğinin bir önemi yoktu. Aramızdaki benzerliklere dikkat çekmesi de önemli değildi. O da bu sarayın bir parçasıydı ve bu ona güvenemeyeceğim anlamına geliyordu.

"O zaman evlen benimle."

O kadar sert bir şekilde geri sıçradım ki neredeyse havlumu düşürecektim. Evren'in gözleri bir avcı hassasiyetiyle hareketlerimi izledi.

"Ne?" Başımı iki yana doğru sallarken kendime gelmeye çalıştım. "Seninle asla evlenmeyeceğim, Evren."

Olabilecekleri düşündüm, o bir zamanlar düşündüğüm adam değildi. O kan prensiydi, hâlâ korktuğum bu krallığın tek vârisiydi.

Dudaklarındaki sırtışı boş bakışlarıyla hiç uyuşmuyordu. "Senden beni sevmeni istemiyorum, prenses. Eş olduğumuzu kabul etmene bile ihtiyacım yok ama evliliğimiz dünyamızı koruyacak."

Dudaklarından çıkan tek bir kelimeye bile inanmadım. Bu da başka bir manipölasyon, oyunundaki başka bir hamleydi.

"Nasıl? Seninle evlenmeyi nasıl senin intikamından başka bir şey olabilir ki?"

"Kandan doğan bir prens," diye söze başladı ve bakışlarını onun kollarla buluştu. "Başka bir güç. Biri yenilecek. Biri kazanacak. Yıl dışların öfkesi teninde yanıyor, onun kaderi olmadan hükümdarlığı başlayamaz."

Kafamın içinde yankılanan bu sözleri dinlerken ona sessizce baktım ancak söylediği kelimelere bir anlam veremiyordum.

"Bu kehanet çocukluğumdan beri beynime kazındı. Eğer Gavril seninle evlenirse, babamın yönetiminin zalimliği çocuk oynacağı gibi görünecek."

Daha önce hiç bilmediğim bir korku omurgamdan yukarı süzüldü ve orada kök saldı. "Peki ya kehanet senden bahsediyorsa? Ya dikkatli olmam gereken kişi sensen?"

"İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum." Onu dikkatle izlerken dudaklarımın arasından kinayeli kelimeler döküldü. "İkinize de güvenemeyeceğim gerçeği dışında."

"Hem kehanetin benimle ilgili olduğunu nereden biliyoruz? Bu dünyada düzinelerce başka Kutsanmış var. Thalia şu anda bu sarayda." Kapıyı işaret ettim. "Onunla evlen."

Bu sözleri söylerken göğsüm gerildi. Onların oyununda bir piyon olarak kullanılmak istemiyordum. Krallıklar arasındaki bir oyun tehlikeliydi ve ben sadece güçlü oldukları kadar ölümcül de olan iki prensin arasında sallanıyordum.

"Sensin, prenses." Bana baktı ve tenimdeki izler onun büyüsüyle canlandı. "Babamın ve Kraliçe Kaída'nın kehaneti gizli tutmaya çalışmasının sebebi sensin. Seninle tanıştığım anda kehanetin bahsettiği kişinin sen olduğunu anladım. Dünyamızı değiştirecek olan sensin."

"Senin dünyayı değiştirmek istemiyorum." Başını iki yana salladığımda ıslak saçlarım omuzlarımın üzerinden kaydı. Evren ayağa

kalkıp ellerini pantolonunun önünde geurtirmeden önce bu mese-
beni teledi. Ne istediğini bilmiyordum ama bu defki Eren ve
benim kaşıp gittiğimiz, geleceğimizi belirleyecek bu dünyanın pidi-
rikaları olmadan yalnız kaldığımızı daı düşünceleı ruhlarımızdan ge-
şıp gitti. Bu sadece aptalca bir hayaldi.

Ben teni lekeli bir kııdan başka bir şey değildim ve o halime
hükmetmek için doğmuştı.

"Kaderinizi seçemeyiz, Adara ama kaderimizde nasıl bir rol oy-
navacağımıza karar verebiliriz. Sen kaçınılmaz olarak aileme bağı-
sın ve onunla benim aramda bir seçim yapman gerekiyor. Ya benim
elimni isteyerek tutarsın ya da kardeşim seni zorlar." Sözleri sertti,
beni izlerken çenesini sıkıı.

"İkisini de seçmek istemiyorum." Her iki seçenek de görmezden
gelemeyeceğim bir korku uyandırıyordu.

Karanlık bakışları kısıldı, sonraki kelimeleri söylerken gözümü
ondan kaşırdım. "Sadece gitmek istiyorum."

"Bu imkânsız." Sesi fısıltıya dönüşürken bana bir adım daha
yaklaştı ve bir nefeslik mesafede durdu. Parmaklarını kaldırıp köp-
rücük kemiğime dokunduğunda gerildim. Ortaparmağını köp-
rücük kemiğimin bıraktığı çıkıntıya daldırdı. Saçumdan düşen bir
damla suyu omzumun uzunluğu boyunca gezdirdi.

"Burada benimle olmaktan nefret ediyor olabilirsin, Adara ama
gitmene izin vermek onun kollarına geri dönmene izin vermek an-
lamına gelir. Eğer gidersen, Gavril seni bulur. Eğer onu seçersen,
buna saygı duymaktan başka çarem kalmaz ama seçmemen için de
canla başla mücadele ederim."

"Tüm zaman boyunca..." Kolumdan aşağı kayan parmağına
baktım. "Başından beri bunu mu planlıyordun?"

"Başka seçeneğim yoktu, prenses." Eli durdu ve dirseğimin ar-
kasını kavradı. "Kardeşimin neler yapabileceğini gördüm." Eli te-
nimin üstünde ürperdi. "Ama seni buraya getiren seçimlerimden
bir an bile pişman olduğumu düşünüyorsan yanılıyorsun. Karşımda
durman için her şeyi tekrar yapardım."

"Bana yine böyle isteyerek ihanet mi ederdin?"

"Dünyayı parçalara ayırdım, prenses. Bu, onunla birlikte olmadığından emin olmak için sana zarar vermek anlamına gelmez. Güvende olduğundan emin olmak için benden yeniden nefret etmeni sağladım."

"Burada benimle olduğundan emin olmak için." Parmakları tenimde geziniyor, her santimimi titiz bir hassasiyetle izliyordu. "Sana tekrar dokunabileceğimden emin olmak için."

"İstediğim bu değil." Sesim titriyordu çünkü az önce söylediklerim hem gerçek hem de yalandı. Onu istiyordum ama aynı zamanda ondan korkuyordum.

"Öyle mi?" Ağzı kulağıma dayanana kadar yaklaştı. Tekrar konuşmasını beklerken vücuduna karşı titredim. "Vücudun bunun için bana âdeta yalvarıyor. Tek ihtiyacın olan senin sözlerin, prenses."

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikirken başımı salladım. Tanrım, vaat ettiği şeye ihtiyacım vardı. İstiyordum ama yapmamam gerektiğini de biliyordum.

Gücünün ondan ayrıldığını hissettiğimde omurgamdan bir ürperti geçti, gözümü kırpmaya fırsat bulamadan kara büyüğü etrafımda dönmeye başladı.

"Sadece karanlığa fısılda, Adara." Sözleri tenimde yankılanırken dudakları nazik bir öpücükle onları takip etti. "Sen benim eşimsin ama eğer istediğin buysa senin gizli günahın olabilirim. Sana tekrar dokunabilmek için ne gerekiyorsa yaparım."

Büyüsü dudaklarımın üzerinden süzülmeden önce boynumda dans etti ve ciğerlerimden nefesimi çaldı.

"Ben..." Tereddüt ettim ve parmaklarım onunla beni ayıran tek kumaş parçası olan havluma gömüldü. "Lütfen."

"Bundan daha iyisini yapmalısın." Dişleri acı dolu bir ısırıkla boynumu sıyrıldığında dudaklarımdan yumuşak bir inilti döküldü. "Beni istediğini söyle. Benim senin dokunuşun için can attığım kadar senin de benim dokunuşum için can attığını söyle."

"Ben... seni istiyorum." Karanlığı gözlerimin üzerine çökerken sesim titriyordu. Hâlâ karşımda durduğunu görebiliyordum ama sanki büyü olacağını biliyordu. Büyüsünün tenime dokunuşu, içimizin de içinde yatan karanlığı hatırlatması, tam da ihtiyacım olan şeydi. Her ne kadar onun için ölüyor olsam da, bu şekilde hissetmek istemiyordum. Benim için bu kadar kötü olan birini arzulamak için kendime izin vermek istemiyordum. "Lütfen, Evren. Seni istiyorum."

Elleri kalçalarımın arkasına dolanıp beni kendisine doğru kaldırdığında kelimeler dudaklarımdan çıkmadan içimde hapsoldü. Bedenimi ileri doğru iterken bacaklarımı ona dolamakta tereddüt etmedim, saniyeler sonra sırtım arkamdaki duvara çarptı.

Sözlerim onu ele geçirmişti.

Benim arzularım onu yönlendiriyordu.

Ağız benimkine doğru eğildi, dudakları sert ve talepkârdı. Onu, beni öptüğü gibi aynı sertlikte öptüm. Aynı anda ona bu kadar umutsuzca bağlanmaktan nefret ettim.

Elleri sert ve arsızdı, tenimin ulaşabildikleri her yerine dokunuyorlardı. Kalçalarını benimkilere bastırdığında yan tarafındaki hançerin etime saplandığını hissedebiliyordum. Bu, onun önümüzde duran her türlü tehdide karşı her zaman hazır olduğunu hatırlatıyordu. Bu his göğsüme saplanan bir ok gibiydi çünkü gidecekti.

Dudaklarına karşı inlediğimde beni duvardan çekip kapıya doğru yönelmeden önce ağzımın içinde hurladı.

"Ne yapıyorsun?" Paniğe kapıldım ve havlunun kumaşına yapışıp onu üzerime sarmaya çalıştım ama Evren'in kolları beni tamamen kendine hapsetmişti.

"Burada olmaz." Koridorda ilerlemeden önce bana baktı. Kimseyi koridorda görmemiştim ama bu beni olduğumdan daha iyi hissettirmemişti. Sidra Sarayı'nın salonunun ortasında, bir havlu ve prenslerinden başka bir şeye sarınmamış haldeydim. "Seni yatağım da istiyorum."

Büyüsü içinden taşarken biz daha son adımı atmadan kapıyı açtı. Karanlık, güç dolu eli kalktı ve ona bakmaktan başka çarem kalmayana kadar başımı çevirdiğinde ağzı tekrar benimkiyle buluştu, ezici, yalvaran cinstendi ve ben o an ona istediği her şeyi vermek istedim. Bu adamı neden istememem gerektiğini hatırlayamıyordum. Neden teklifini kabul etmek istemediğimi.

Sadece ben, o ve bedenimde dolaşan, ondan daha fazlasını istemem için bana yalvaran gücüm vardı.

Olacakları düşünemiyordum. Bu çalınmış anlar sahip olduğumuz tek şeydi ve sahip olduğum her şeyle ona tutunurken parmaklarım tenine gömüldü.

Evren kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattığında bana odasını incelemem için zaman bile vermedi. Beni yatağına yatırmadan önce usulca boşluğa doğru itti. Gözlerine bakarken zümrüt yeşili nevre-sim takımını ellerimle kavradım.

Havlumu altımdan alarak bedenimi tamamen açıktı bıraktı.

Vücuduma bakarken elini usulca çenesinde gezdirdi. Şehvet... Hayranlık... Gözlerinde görebildiğim tek şey buydu ve bu kafamı karıştırmaya yetmişti.

"O kadar güzelsin ki." Omuzlarının arkasına uzanıp gömleğini başının üzerinden çekmeden önce kemerini belinden çıkardı. "Bunu hak etmiyorum."

Gömleğini yere fırlatıp önümde diz çöktüğünde, istediğimin bu olup olmadığını sorgulayacak vaktim olmadı. Evren ellerini hızla kalçalarımın dolayıp, beni yatağın kenarına çekerek bacaklarımı araladı.

"Sana göstereyim, prenses." Sağ dizimin iç kısmına yumuşak bir öpücük kondurduğunda dokunuşuyla sarsıldım. Islanmıştım, çok ıslanmıştım ve onu ne kadar çok istediğimi görebildiğini biliyordum. "Sana olan ihtiyacımın derinliğini göstermene izin ver. Sana kapılmak ve ibaretinin her izni silmek için ne kadar çaresiz olduğuma..."

Sözlerine karşı gözlerini kapattım. İstedğim tek şey buydu. Onu benden almasını, içimdeki bu acıyı yok etmesini istiyordum ama aynı zamanda o acıya tutunmam gerektiğini de biliyordum. Bana bu kadar zevk verebilen adamın, aynı zamanda bunca acıya neden olmaktan da sorumlu olduğunu hatırlamam gerekiyordu... İstese çok daha fazlasına da neden olabilirdi.

Eğer unutmama izin verirsem, kendimi tamamen kaybedeceğimden korkuyordum. Benim istediğim gelecekle kaderin önümüze koyduğu gelecek birbirinden çok farklıydı. Hayal dünyasında kaybolmama ve kaderimin gerçeğini unutmama izin veremezdim.

Ağız diğer dizime doğru hareket etti, dudakları tenimin karşısında ancak bir fısıltı kadar yakındı. İçimde bir şehvet dalgası dolaşırken bacaklarımı kapatmaya çalıştım.

“Hayır, prenses.”

Evren burnunu kadınlığıma doğru bastırduğunda gözlerimi açıp ona baktım. “Burada saklanmak diye bir şey yok. Bu odada, olmadığımız biri gibi davranmak yok. Ben senin eşimim ve seni yiyip bitireceğim. Şimdi iyi bir kız gibi bacaklarını aç ve benim olanı almama izin ver.”

Onun sözlerinden tahrik olmamalıydım. Kaslarımı gevşetmemeli, kalçalarımın yatağa baskı yapmasına izin vermemeliydim ama yaptım. Başını eğip kadınlığımanın tepesine nazık bir öpücük kondurmasını izlerken her ikisini de yaptım.

“Gözlerini benden ayırma, Adara. Ağzıma boşalırken seni izlemek istiyorum.”

Beni derin derin içine çekerken ya da karanlık, büyüyle lekelenmiş parmağını kadınlığımdan aşağıya doğru gezdirip kıvrımlarımı yalarken ona itaat etmemek imkânsızdı. Onu izlemek işkence gibiydi, yalvarmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyordum.

Bu adam hem fey hem de vampirdi, nefret ettiğim iki krallığın da eşit derecede parçasıydı ama yine de ona yalvarmaya hazırdım.

Evren geri çekilerek sağ kalçamı avucunun içine alıp öptükten

önere bacağımı omuzunun üzerine koydu. "Bunu hiçbir
bilirim." Bacaklarımın arasına sokulurken parmakları tenim
gında verdiği sıcak nefesi kadınlığıma çarpı.

"Bana işkence mi ediyorsun?" Aceleci ve çaresiz bir sesle sordu.

"Kendimi senin zevkine adıyorum."

Öne doğru eğilip klitorisimi ağzına almadan önce dilimi içeri
de geçirdi.

Sırtımı yataktan aşağı doğru eğilirken haykırdım. Bu adam beni
daha yeni dokunmuştu ve şimdiden parçalanıyormuşum gibi hissediyordum.

Beni yuttu, artık bana alaycı dokunuşlarla dokunmuyordu. Parçalanma
vaatler fısıldamıyordu. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamda acı
lığının tüm acısını bedenimden çıkarıyordu.

"Evren," diye ismini haykırdım. "Aman Tanrım, lütfen."

Kolları altımdan kayarak kalçalarımı yataktan kaldırdı ve beni
nimi ters çevirip göğsüne oturana kadar ne olduğunu anlayacak
manım olmadı. Ellerimi omuzlarına bastırdım, hâlâ arzuyla yanık
tutuşuyordum, yaptığı pozisyon değişimden dolayı dengesizdim.

"Yüzüme otur, prenses. Ağzımdan aldığın zevki seni sickerken
lemek istiyorum."

Tereddüt ettiğimde, kararsızlığımı benden aldı. Elleri kalçalar
ımı öne doğru çekti ve ağzını kadınlığıma bastırarak inleyene kadar
durmadı.

Ona bakarken titreyen parmaklarımı siyah saçlarında gezdirdim.
Bu adam nasıl oluyordu da beni zevk ve acının eşit parçalarıyla bu
kadar harap hissettirebiliyordu? O istediğim ve aynı anda kaçmam
gerektiğini bildiğim her şeydi.

"Tanrım, tadın çok tatlı." Klitorisimi ağzına aldığı anda düşme
mek için saçlarına tutundum.

Onunla ilgili her şey çok fazlaydı, yine de daha fazlası için çare
sizdim.

Bakışları âdeta içime işliyordu, başımı çevirsem kendimi çok sıkı
la kalp kırıklığından kurtaracak olmama rağmen çeviremiyordum.

Rüyüm içimde öfkeleniyor, serbest bırakmam için yalvarıyordu, daha ne kadarını kaldırabileceğimden emin değildim.

"Becer beni, prenses." Evren kalçamı elleriyle kavrayıp ağzına nırtınene kadar hareket ettirmeye başladı. Güvenersizlik ve kararız düşünceler aklımdan geçerken o bunları yok etti. "Aynen böyle. Beni ne kadar çok istediğini göster bana."

Elleri hareket etmeyi bırakıp kadınlığıma gömüldü ve tıpkı bana sövkelediği gibi onu becerdim. Bir elim hâlâ saçlarını kavıyor diğer elim yarak başlığından güç alıyordu, o klitorisimi emerken, yalarken ve sıtırırken kendimi ağzına doğru bastırdım.

"Aman Tanrım." Ona karşı daha sert hareket ederken gözlerini kapattım. Yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım. Serbest bırakılma hissiyatını, orgazmın çaresiz bir tsunami gibi içimde yükseldiğini hissedebiliyordum. Sadece biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Benim eşim olduğunu söyle, Adara." Gözlerim hızla açıldı ve tekrar onunkilerle buluştu. "Sadece o lanet kelimeleri fısılda, ben de karşılığında sana ne istersen vereyim."

Elim saçlarında sıkılaştırırken başımı salladım. Bunların gerçekliğini kendi içimde biliyor olmamın bir önemi yoktu. Bunları ona yüksek sesle söylemek tamamen farklı bir şeydi.

Ona sahip olmasını istemediğim bir güç vermiş olacaktım.

Bana karşı kullanacağından korktuğum bir güçtü. Geleceğimi gücüm belirleyecekken onun zayıflığı olmasına izin veremezdim. İçimden bir nehir akıyor, beni akıntıyla birlikte sürüklüyordu ama ben sadece burada onunla kalmak istiyordum. Çaresizlik içinde ona sarıldım çünkü biliyordum ki ağzımı açtığım an kelimelerin içinde boğulacaktım.

Ciğerlerimi dolduracak, beni boğacak ve hiçbir kontrolüm olmayacaktı. Ya onun içinde boğulacaktım ya da sonsuza dek sürüklenirken kaybolacaktım.

Ancak bu korku bile beni ona istediğini vermekten, ona gerçeği söylemekten alıkoyamadı.

"Sen benim eşimsin." Kelimeler dudaklarımdan döktüğünce, Evren klitorisimi tekrar ağzına almadan önce bana karpıştı. İleri kalçamı sertçe kavrayarak, benimle ağzı arasında bir boşluk bırakmadı. Vücudum ona karşı sarulana ve zevk çığırırken odada yankılanana kadar devam etti.

Parmak uçlarımdan etrafında dönen büyümü izlerken zevk en vücudumu sarıyordu. Kontrol edilemez bir güçtü. Erken akşam, kayarken tam olarak böyle hissettim ve arkama yerleşip parmaklarını omurgamda gezdirirken küfrettim.

Tamamen kontrolden çıkmıştım.

İçimde şok edici bir istek dalgası yükseldi, aramıza bir mesafe bile olsa mesafe koymaya çalışırken iki elimle yatak başlığını kavradım.

Arkamda pantolonunu çıkardığını duyabiliyordum, sert parmaklarını kadınlığıma bastırduğunda tekrar öne doğru düştüm. Onda ki birikmiş ıslaklığı topladı, klitorisimden kalçama kadar ileri geri ovaladı.

"Bu benim için, eşim." Homurdandığında sesi neredeyse tansu maz haldeydi. Beni kendine çekmesini izlerken omzumun üzerinden ona baktım. "Benim için boşalıyorsun, sikeyim." Elini kaldırıp kara parmaklarını ağzına götürdü. Parmaklarını yavaşça dudaklarının arasından geçirirken gözlerimin içine baktı, sanki daha önce hiçbir şeyi tatmak istememiş gibi tenindeki arzularımı yuttu.

Diğer eliyle aletini kavırıyor, bana bakarken ileri geri ovalıyordu. "Yatak başlığına sıkıca tutun." Bana yaklaştı ve uzun aletini kadınlığıma sürttü. "Söz konusu sen olduğunda kontrolüm yok."

Parmaklarım koyu renkli ahşaba saplandı, tam o sırada kendini hizaladı ve içime doğru itti. Nefesim kesildiğinde büyüm içimden yükseldi.

"Tanrım, seni böyle görmeye bayılıyorum." Yavaşça içimden çıktı ve sonra kendini tekrar sertçe içeri itti. "İşte. Beni çok iyi kavırıyorsun."

Azı ve zevk dalgaları içimden geçerken kadınlığım onun etrafında kenetlendi.

İçime girerken elini yavaşça sırtımda gezdirdi. Ben hiçbir şey yapmazken büyümün elini kolunu sardığını hissedebiliyordum. O da en az benim kadar çaresizdi.

Elini boğazımın ön tarafına bastırana kadar durmadı. Ellerimi yatak başlığından çekip sırtımı göğsüne bastırmak zorunda kalana kadar sıkı.

Bu şekilde kendimi çok daha doygun hissediyordum, daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim.

Başparmağını çeneme bastırıp ağzı benimkiyle buluşana kadar başımı çevirdi. İçime girmeye devam ederken beni yavaşça ve umutsuzca öpmeden önce dudaklarımı ısırdı.

Diğer eli göğsümün üzerinde kayıp, meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlayarak göğsümü eline daha sert bastırırken ağzına doğru inledim.

“Çok güzelsin,” diye mınıldandı dudaklarıma karşı. Sonra elini yavaşça karnımdan aşağıya, birleştığımız noktaya kadar sürükledi. Parmaklarını içime doğru kaydırды ama kendini içime doğru itmeyi hiç bırakmadı. Neye konsantre olacağımı bilemiyordum. Hangi hissin peşinden koşmak istediğimi çözemiyordum.

“Seni mükemmel bir şekilde dolduruyorum, prenses.” Parmakları mememin üzerinde kayıyorken vücudum titredi, hazı bastırmak için alt dudaklarını ısırdım. “Bana mı ihtiyacın var? Yoksa içindeki beni hatırlamadan hareket edemeyecek hale gelene kadar seni becermeme mi ihtiyacın var?”

“Evet,” diye haykırdım ve kolumu boynunun arkasına doladım. Etrafımı sarıyor, beni tamamen dolduruyordu ama yine de daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Onu kemiklerimde bir ateş gibi hissetmek istiyordum, beni her şeyiyle canlı canlı yakmasını istiyordum.

“Aferin kızım,” diye fısıldadı ağzıma, tam da eli kadınlığımdan

çekilip geriye geri inerken. Kadınlığıma atışı uzak ve uzak
yankılandığında kendimi tutamadım.

Adımı bir çaresizlik duası gibi haykırdım, arkamda beni tutan
ken vücudumu kendisine çekti. Zevkim acının umutlarında tı-
yordu ama bu hayatımın sonuna kadar peşinden kopacakmış
bir acıydı. Elleri bedenimi kavrarken son bir kez daha içime göz
sessiz hırıltısı odada yankılandı.

Uzun bir süre öylece durduk. Kalçalarımız birbirine bastırıldı.
kolları hâlâ beni tutuyordu, nefeslerimiz düzensiz ve umursamaz.

Aklım yerine geldikçe kalp atışlarım hızlandı. Onunla ilgili
şey beni korkutuyordu, ona çok fazla şey vermeye istekliydin. Ona
izin vermem gerekenden fazlasını vermiştim.

O anda, dünyamızın sonuna kadar onu takip edeceğimi ve onun
yanında kalmak için dünyamızı yok edeceğimi hissettim.

Hiçbir şey beni bu kadar korkutamazdı. Bu gerçek içimde co-
şırken büyüüm gücünün her kıvılcımıyla gerçeği hissetti ve göğüs
ağrıdı. O bana yalan söylerken ben onun için her şeyi yapmaya ta-
zırdım.

"Odama geri dönmem gerekiyor." Ondan uzaklaşmaya çalıştım
ama kolları beni sıkıca kavradı ve alnını enseme bastırdı.

"Lütfen, bunu bize yapma."

Panik göğsümü tırmalıyor, kafesteki bir hayvan gibi öfkelenme-
istiyordu, gitmem gerektiğini biliyordum.

"Bırak beni, Evren. Odama dönmek istiyorum."

Elleri tenimde titriyordu ama sonunda yanlarıma düşmeden
izin vermeden önce bana karşı sert bir nefes verdi. Ondan uzak-
laşmaya çalıştım, az önce yaptığımız şeyin kanıtının kalçalarımızda
aşağı damladığını hissedebiliyordum.

Hemen gömleğini yere atılmış olduğu yerden aldım ve başımı
üzerine çektim. Korunmaya ihtiyacım vardı, aramıza mesafe koy-
cak herhangi bir şey.

Evren önümdeki yarıda diz çökmüştü, pişmanlık duymadan

ona bakamıyordum. Beni ıstırapla dolduran şey az önce yaptıklarımız değildi. Neden burada olduğumuza dair pişmanlıklardı. Kadının bizi zorladığı şeye duyduğum pişmanlık. Her parçam ona dönmemi için yalvarırken, kendimi ağır bir adım daha atmaya zorladığım için pişmanlık duyuyordum.

"Kal." Bana doğru uzandığında aceleyle bir adım daha geri atım.

"Hayır." Başımı sallayıp, şüpheyle kollarımı kendime sardığımda korku içimi kemirdi. "En başta beni buraya getirmene izin vermemeliydim."

Sözlerim karşısında irkilirken sertçe yutkundum. "Bunu istemediğini düşünerek kendini kandırma." Ellerini saçlarında gezdirdiğinde kendimi vücuduna bakmaktan alıkoyamadım. Her bir parçası yılların emeği ve özverisiyle yontulmuştu. Kelimenin tam anlamıyla bir savaşçıydı, çok güzeldi.

Bu da onun kim olduğunu hatırlamam için gereken bir hatırlatmaydı. O önce bir prens, sonra bir savaşçıydı ve bana ait değildi.

"Gitmem gerekiyor." Tekrar yüzüne baktım; hâlâ önümde diz çöküyor karanlıklar içinde güzel görünüyordu. "Bu bir daha olmaz."

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz." Yataktan kalktığı anda aramızda daha fazla mesafe bırakmak için geri çekildim. "İkimiz de birbirimizden uzak kalamayacağımızı biliyoruz."

"Bilmiyorum." Kendimle birlikte onu da ikna etmeye çalıştım.

"Pek çok şeyde çok iyisin, prenses ama yalan söylemek bunlardan biri değil." Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdiğinde, ona doğru yaslanıp dudağını ağızma almak istediğim için çaresiz hissettim. "Benim seni arzuladığım kadar senin vücudun da beni arzuluyordu."

"Arzulayacak başka birini bulurum."

Bana doğru ilerlerken durdu, gözlerinde dönen büyüğü görebiliyordum. Kirli, karanlık ve güzel bir büyü.

"Bana böyle şeyler söyleme, Adara." Elleri iki yanında yumruk

olmuştı. "Benim olana dokunmayı aklından bile geçiren hırsın yok edeceğim."

"Ben senin değilim."

"Sikirtir, değil misin..." diye birladı. "İhtiyacın olan buyusa kulağına bunu söylemeye devam etmene izin vereceğim ama sadece birkaç dakika önce bana ne haykırdığını hatırla. Unutma ki ben sana lanet olası çşinim ve sana benim verebileceğim şeyleri verebilecek başka kimse yok."

Tek kelime etmeden onu izledim. Göğsüm sertçe inip kalkıyor, içimdeki sıvışan duygular hırızdan çarpışacakmış gibi hissediyordum.

"Senden nefret ediyorum."

"Beni becerme şeklin aksini söylüyor." Elini kaldırdı ve parmağının ucunu dilinin üzerinde gezdirdi. "Nefret ve aşk arasında ince bir çizgi vardır, prenses ve parmaklarımdaki zevkinin tadı bana az önce olanların her saniyesini sevdiğini söylüyor."

Karnım kasıldığında arkamdaki kapı koluna uzandım. Eğer bu odadan çıkmazsam, beni dizlerimin üzerine çöktürüp daha fazlası için yalvartacaktı.

Kapı gürültülü bir iniltiyle açıldı ve Evren'in bakışları elime yöneldi.

"Odana koş." Eliyle aletini ovaladığında onu izlemekten kendimi alamadım. "Seni nerede bulacağımı biliyorum."

7. BÖLÜM

Birkaç saat önce Evren'in odasından koşarak ayrıldığından beri odamdan dışarı çıkmamıştım. O zamandan beri ondan da herhangi bir ses çıkmamıştı.

Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Kafamı toparlayamıyordum. O etraftayken tek bir mantıklı düşünce bile oluşturmuyordum. Sanki onun büyüü, onun olduğu her şeyi ve gerçekleştiğini çarpıtıyordu. Benim için neden iyi olmadığını haurlamak zordu. İhanetinin anısı parmaklarımin arasından zahmetsizce kayıp gidiyordu.

Oysa yalnızken tek düşünebildiğim buydu. Teninin tenime verdiği hissi, onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde kalbimin âdeta parçalanıyormuş gibi hissetmesini... Bu düşünceler ona duyduğum arzu ve şehvetle durmadan savaşıyordu.

Beni çıldırtıyordu, artık buna dayanamıyordum.

Kapımı gıcırdatarak açıp dışarıya baktığımda saray sessizdi. Evren'in kapısı sıkıca kapatılmış, akşam karanlığı koridoru karartmıştı. Korku göğsümü sıkarken bile midem gurulduyordu. Akşam yemeğinde, Mina'yı geri çevirmiştim çünkü onunla yüzleşmeye ve tenimde onun izlerini görebileceğini bilmeye hazır değildim.

Ben bile aynada kendime zar zor bakabiliyordum.

Mutfak aramak için koridordan aşağı inmeden önce kapıyı yavaşça arkamdan kapattım.

Bilmediğim odaların kapılarından geçerken bu sarayı çok az gezdiğimi fark ettim. Burada geçirdiğim neredeyse her an odama kapanmıştım. Mutfak genellikle evin kalbiydi ve bunun kraliyet ailesi için çok da farklı bir anlam ifade etmediğini varsayıyordum.

Evren'in iki muhafızının kapının yanında durduğunu görünce an gincce doğru geri döndüm. İkisi de beni fark etmedi, ben de -
tımı duvara yasladım ve görüş alanlarından tamamen çıkana kadar
yavaşça sola doğru kaydım.

İhtiyacım olan son şey, onlardan birinin Evren'e burada olduğunu
mu haber vermesiydi. Beni koridorda bulmasına ihtiyacım yoktu;
özellikle de bacaklarımın arası hâlâ onun anılarıyla sızlıyordu.

Köşeden geriye baktığım sırada göğsüm sıkıştı. Evren'i ve onun
bedenime bu kadar kolay hükmetmesine izin verdiğimi düşünürken
çe midem düğümleniyordu ama kalenin içinde ilerledikçe daha da
huzursuz oluyordum. Bu hissetmem gerektiğini bildiğim pişman-
lıktan daha fazlasıydı. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Bunu açıklayamıyordum fakat içimde bir şeyler korkuyla gel-
kalanıyordu. Beni uykumdan etmişti ve ilk başta bunun sadece
her şeyin belirsizliğinden kaynaklandığını düşünmüştüm. Ancak
odamdan uzaklaştıkça panik beni giderek daha da içine çekmeye
başlamıştı.

Büyüm içimde sinsice dolaşıyordu. Sanki o da benim kadar
endişeliymiş gibi hissediyordum, her nefes alışımda göğsüm sertçe
inip kalkıyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Sadece o şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Yağ lambalarının altında yürümeye devam ederken ellerimi du-
varların kaba taşlarında gezdirdim, ekmek kokusu beni iki kanatlı
ağır bir kapının yanında durdurdu.

Kapılar ahşaptı ve özenle oyulmuştu; aceleyle içeri girerken titre-
yen ellerimi kapılardan birine bastırdım.

Fırının yanındaki yanan mum dışında mutfak karanlıktı, ya-
nımda mum getirmediğim için içimden kendime lanet ettim. Işık
olmadan burada bir şey bulmamın imkânı yoktu.

Olduğum yerden şamdanı almak için odanın diğer ucuna doğru
ilerlerken birinin boğazını temizleme sesi beni hazırlıksız yakalayın-
ca sıçradım.

“Siktir, özür dilerim.” Sırtım arkamdaki tezgâha çarparken karanlığın içindeki adam güldü. “Seni korkutmak istememiştim.”

“Kimsin sen?” Ondan bir adım daha uzaklaştığımda sırtıttı. Karşımdaki tezgâhın üzerinde oturuyordu, yanında bol miktarda et, peynir ve ekmek vardı.

“Kalemizdeki yabancı sen olduğun için, bunu sana benim sormam gerekir.” Başını yana eğdiğinde uzun saçları omzunun üzerinden döküldü. Kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra sanki beni burada görmekten hiç rahatsız olmamış gibi peynirinden bir ısırık aldı.

“Ben yabancı değilim. Ben bir tutsağım.”

Muma ulaşana kadar birkaç adım daha attım. Sıcak balmumu elime damladığında irkildim ama aynı zamanda elimden düşürmemeye çalıştım.

Onu daha iyi görebilmek için elimdeki mumu önümdeki yabancıya doğru yaklaştırdım. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, midemdeki o derin kemirmeyi durduramıyordum.

“Bir tutsak mı?” Güldü. “Tutsaklarımız gecenin bir yarısı bir şeyler atıştırmak için mutfâğa gizlice girme ayrıcalığına sahip değillerdir.”

“Çok fazla tutsağınız var, değil mi? Mahkûmlarınız yani.”

“Birkaç tane var.” Beni dikkatle izliyordu, neredeyse her hareketimi hesapladığını hissedebiliyordum.

Ben de aynısını ona yapmaya çalıştım. Evren’e çok benzer şekilde simsiyah giyinmişti ama gömleğinin düğmeleri sadece göğsünün yarısına kadar iliklenmişti, sanki geri kalanını kapatmaya zahmet etmemiş gibiydi. Gövdesine bıçaklar bağlanmıştı, gecenin bir yarısı bu kadar çok bıçağa neden ihtiyaç duyduğunu merak ettim.

“Ayrıca inan bana, Adara, hiçbirine senin gibi davranılmıyor.”

Adımın dudaklarından döküldüğünü duymak gerilmeme neden oldu.

“Demek kim olduğumu biliyorsun.”

"Tahii ki biliyorum." Kükürdarkeren elini dolgun dudaklarının ucunda gradıadı. "Prensizin seni buraya geri getirebileceğini ve tüm krallığın bundan haberi olmayacağını mı düşünüyordun gerçekten?"

"Kehanet yüzünden mi?"

Gözleri bir anlığına büyüdüğünde hızlıca ifadesini değıştirdi.

"Feda ettiğı her şey için."

"Kimsin sen?" Mumu daha yükseğe tuttum ve yüzünün yakışıklı hatlarını yanaklarında yer edinmiş gamzeler gölgeledi.

"Sorin." Elini bana doğru uzattı. "Ben Kan ordusunun kumandanayım ve Evren'in en iyi arkadaşlarından biriyim."

Gözlerimi ona diktim. "Yani sen Kan ordusunun kumandanısın ve Evren de feylerin sahte kumandanı mı?"

Suratındaki sızıtış daha da büyüdü.

"Yani teknik olarak, Prens Gavril'in şatosunun etrafında dolanıp onu korumaktan başka bir şey yapmayan adamlarından bahsediyor-sak öyle. O zaman evet, onların kumandanı."

"Peki sizin adamlarınız ne yapıyor?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Biz bu krallığı ve prensimizin hizmet ettiğı herkesi koruruz."

Verdiği cevap beni öfkeliendirerek içimde dizginleyemediğim bir nefreti körükledi. "Ormanda bize saldıranlar sizin adamlarınız değıl miydi? O zaman tam olarak neyi korumaya çalışıyordunuz, kumandan?" Ormanda benim için gelen, beni Evren'in elinden almaya çalışan adamların Sorin'in ordusunun üniformasını giydiklerini hatırladım.

"O adamlar bana ait değıldi." Öne doğru eğildi ve elleriyle tezgâhın kenarını kavradı. "Onlar kraliçenin muhafızları."

"Ee... Sen kraliçene hizmet etmiyor musun?" Söylediğim kelimelerin altında ironi vardı, bunu fark etmesini umuyordum.

"Prensimin bana söylediğı herkese hizmet ederim ama Evren, henüz hazır değılken sizi buraya getirmek için yapılan saldırıyı ben yapmadım."

"Hiçbirinize güvenmiyorum."

Başımı sallayıp mumu daha sıkı kavradım.

"Bu akıllıca. Prens dışında kimseye güvenmemelisin."

"Aslında en az ona güveniyorum."

O gülümseme dudaklarında bir kez daha belirdi, bir öncekinden daha derin ve daha gerçekçiydi. "Aç mısın, Adara?" Yanındaki yiyecekleri işaret ettiğinde midem gurukladı. "Murfağa çapkın ve yakışıklı kumandanın burada sakıldığını duyduğun için gelmediğini biliyorum."

Ayaklanıp masanın diğer tarafına oturmadan önce mumu tezgâhın üzerine, onun yanına bıraktım. Bir parça ekmek aldım, harika kokuyordu.

"Bu çok garip." Başımı eğip ona baktım. "Senden başka hiç kimse seni bu şekilde anlatmadı."

Boğuk bir kahkaha attığında, onun hakkında kimseyle konuşmadığımı söylemeye cesaret edemedim. Bu adam hakkında kibirli olduğu kadar yakışıklı olduğu gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyordum.

"Eğer Mina sana benden bahsetmediyse, bu hiç adil değil. Evren'in odasını yanlışlıkla ateşe verdiğim için bana hâlâ kin rutuyor olmalı."

"Ne?" O gülerken bakışlarım onunkilerle buluştu.

"Bana öyle bakma." Ellerini savunmak için havaya kaldırdı. "Evren yatak odama bir domuz salmıştı ama yangın çıktığında herkes bu küçük ayrıntıyı unutmuş gibiydi."

Aramızda garip bir sessizlik oldu, zihnimde daha genç bir Evren hayal etmeye çalışırken tezgâha yaslandım.

"Sen..." Düşünmeden soruma başladım ama kendimi dururdum ve ağzuma bir lokma attım.

"Ben ne?" Yüzümde gezinen bakışları altında kendimi mahcup hissettim. Elimle ağzımı silmeden önce yutkundum.

"Sen saf kan bir vampir misin?"

Sorin öncekinden daha çok sınıtı, ardından mum ışığında serdişleri parladı.

"Öyleyim." Başını salladı. "Bu kralıkta karşılaşacağın insanların çoğu öyle."

"Ama beni ısırmak istemiyorsun, değil mi?"

Sorum kendi kulaklarına bile aptalca geliyordu ancak Sorin eli ni karnına bastırarak kadar gülmeye başladığında utançm verdiği kırmızılık yavaşça yüzüme doğru yayıldı.

"Bizim hakkımızda gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Etrafta dolaşıp karşılaştığımız her insanın kanını emdiğimizi mi?"

Bu diyarın vampirleri hakkında okuduğum ve öğrendiğim her şeyi düşündüm, tam olarak düşündüğüm şey buydu. Hatta Evren'le tanışana kadar bildiğim tek şey buydu.

Sorin yüzümdeki gerçeğı görmüş olmalı ki ben cevap vermeden konuşmaya devam etti. "Bizim hakkımızdaki tarihi bilgin yanlış. Kana susamışlığımız bir silaha dönüştü ama sizi tatmak için yanıp tutuşan çılgın canavarlar gibi ortalıkta dolaşmıyoruz."

Parmaklarının arasından bir parça et çıkardı. "Çoğumuz, ihtiyaç duyulduğunda hayvanların kanını içeriz. Bazılarımız ise böyle bir şeye izin vermeye fazlasıyla istekli olan insanlardan beslenir."

"Ne?" Şok içinde geri sıçradım.

"Evren senden beslendiğinde nasıl hissettin?" Bakışları ciddiydi; gözleri bedenimde dolaşıyor, araştırıyordu.

Sorusu karşısında sırtım dikleşti. "Benden beslendiğini nereden biliyorsun?"

"Bildiğim pek çok şey var." Başını eğip, dilini altdudağının üzerinde gezdirdi. "Ama en önemlisi, bunu bana Evren'in söylemiş olması. Yakın arkadaşız, hatırladın mı?"

"Benden beslendiğinde..." Utangaçlığın yanaklarımı ısıttığını hissedebiliyordum.

"Sana zevk verdi, değil mi?"

"Benden beslenmesine izin vermemi sağlamak için bana söyledi-

"Cüm yakanları da vana anlattı mı?" Kollarımı göğsümden imretirle avuşturdum.

Sorin bakışları yavaşça izetirinde grizimmeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "İkimizin arkadaş olması çok yazık. Bu olmazaydı, eşini senden çalmak için bir şansım olabilirdi." Ses tonu alaycıydı. İçimde beni kızdırmaya çalıştığına dair bir his vardı.

"Biz eş değiliz," diye dişlerimin arasından homurdandım. Haklı olması önemli değildi. Herkesin gerçeği bu kadar kolay bilmesinden nefret ediyordum, oysa ben bunu daha yeni kabullenmişim.

"Bu sözleri ne kadar inanarak söylediğinin bir önemi yok. Adara. Sırf sen öyle istiyorsun diye eşinin kim olduğunu değiştiremezsin."

Tek kelime etmedim. Söylediklerini düşünürken sadece ona baktım.

"Onun kokusunu alabiliyorum, büyüsünün teninden yayıldığını hissedebiliyorum." Bakışları yüzümde gezindi. "Bunu saklaman için tek bir şansın bile yok."

İfadem sertleşti, duygularımı bastırmaya çalıştım.

"Nerede o?"

Bakışları karardığında bana verdiği bu histen nefret ettim.

"Odasında mı?"

"Sana söylemedi mi?"

Beni dikkatle, çok dikkatle izledi.

"Bana neyi söylemedi?" Kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve ritmelerini engellemek için parmaklarımı kalçalarıma bastırdım.

"Neyi bilmiyorum?"

"Bu gece karanlığın çökmesiyle saraydan ayrıldı. O ve Jorah, babasının krallığına geri dönüyorlar."

Ona bakarken ve sözlerini anlamaya çalışırken her şey durdu. Nefes almakta zorlanıyordum; göğsüm, ağırdan sanki duracakmış gibi oluyordu.

"Geri mi döndü?"

"Sanki başka seçeneği varmış gibi konuşuyorsun." Sorin'in se-

sinde bir öfke vardı. "Prensimiz, hakkında düşündüğün pek çok şey olabilir ama o halkı için fedakarlıklarla dolu bir hayat yaşar."

Nefes nefese kaldığımda sözlerindeki gerçeği duyabiliyordum. Elimi göğsüme bastırarak oradaki gerginliği hafifletmeye çalıştım.

Beni buraya getirmiş ve sonra da gitmişti. Beni bırakması ve veda etmeye cesaret bile edememişti. Kalbim öfkeyle çarpıyordu, aynı zamanda yaptıklarımın pişmanlık da duyuyordum. Odamdan hissimle çıkmak yerine onunla konuşmalıyım. Ona kendimi koma ihtiyacı ve onun yanında olma ihtiyacı arasında nasıl kaldığımı anlatmalıyım.

"Beni bıraktı."

"Halkımızı korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Tüm hayatını babası ve kardeşinin yönetimi altında yok edilmememiz için harcadı."

Sorin, tezgâhtan kayarak önüme geçti. Sanki dudaklarından dökülen bir sonraki sözler için tüm dikkatime ihtiyacı varmış gibi bana baktı. "Bu krallığın insanları, Evren nereye gitmelerini isterse körü körüne onu takip edeceklerdir. Bizden istediği her şeyi yapacağız. Bunu yapmaya gönüllü olmamızın asıl nedeni onu kardeşimiz gibi görmemiz."

"Peki ya yanılıyorsan?" Sesimdeki korkuyu, Evren hakkında söylediklerinin doğru olduğuna inanmak için duyduğum çaresizliği ama bunun doğru olmadığına dair hissettiğim korkuyu içimde bir yerlerde duyabiliyordum.

"Eğer buna inanıyorsan..." Kapıya doğru yürümeye başlarken başını usulca salladı. "...o zaman eşini hiç tanıımıyorsun demektir."

8. BÖLÜM

Evren gideli iki gün olmuştu.

Dayanılmaz derecede endişe verici ve korkuyla geçen koscoca iki gün.

Kim olduğunu ve ne yaptığını defalarca kendime hatırlatmama rağmen içimi kemiren duygulardan kurtulamıyordum. Nasıl hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Bu bir seçim değildi.

Kraliçe Kaida, onun ihanetini öğrenirse ona ne olacağından korkuyordum. Kralının oğlu olmasının bir önemi olmazdı. Her şeyden önce bir hain olacaktı.

Hepsi beni kaçırdığı içindi.

Kapım yüksek sesle çalındığında gözlerimi pencerenin dışındaki manzaradan ayırdım. Kapı tekrar çalındı. Sert, gürültülü ve sabırsızdı, sıkıntıyla nefesimi verirken içim daraldı. Kalbim boğazımda düğümlendi. *Ya Evren'e? Bu kadar çabuk dönebilir miydi?*

Kapıya doğru sarsakça koşarak ilerleyip açtım. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken kapının diğer tarafındakinin o olduğuna dair hissettiğim çaresizliği gizleyemedim.

Kim olduğuna dair hissettiğim korkuya rağmen, o olması için her şeyimi verirdim.

Kapımın pervazına yaslanmış Thalia ile yüz yüze geldiğimde olduğum yerde kalakaldım. Giysileri kolunun kıvrımından sarkıyordu, yüzümü umursamaz bir şekilde hesapçı kurnazlığında izliyordu.

Thalia da benim gibi bir Kutsanmıştı, bu aramızda herhangi bir benzerlik olduğu anlamına gelmiyordu. O da bu Kan Sarayı'nın bir üyesiydi, herkese olduğum gibi ona karşı da temkinliydim.

8. BÖLÜM

Evren gideli iki gün olmuştu.

Dayanılmaz derecede endişe verici ve korkuyla geçen koskoca iki gün.

Kim olduğunu ve ne yaptığını defalarca kendime hatırlatmama rağmen içimi kemiren duygulardan kurtulamıyordum. Nasıl hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Bu bir seçim değildi.

Kraliçe Kaida, onun ihanetini öğrenirse ona ne olacağından korkuyordum. Kralının oğlu olmasının bir önemi olmazdı. Her şeyden önce bir hain olacaktı.

Hepsi beni kaçırdığı içindi.

Kapım yüksek sesle çalındığında gözlerimi pencerenin dışındaki manzaradan ayırdım. Kapı tekrar çalındı. Sert, gürültülü ve sabırsızdı, sıkıntıyla nefesimi verirken içim daraldı. Kalbim boğazımda düğümlendi. *Ya Evren'se? Bu kadar çabuk dönebilir miydi?*

Kapıya doğru sarsakça koşarak ilerleyip açtım. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken kapının diğer tarafındakinin o olduğuna dair hissettiğim çaresizliği gizleyemedim.

Kim olduğuna dair hissettiğim korkuya rağmen, o olması için her şeyimi verirdim.

Kapımın pervazına yaslanmış Thalia ile yüz yüze geldiğimde olduğum yerde kalakaldım. Giysileri kolunun kıvrımından sarkıyordu, yüzümü umursamaz bir şekilde hesapçı kurnazlığında izliyordu.

Thalia da benim gibi bir Kutsanmıştı, bu aramızda herhangi bir benzerlik olduğu anlamına gelmiyordu. O da bu Kan Sarayı'nın bir üyesiydi, herkese olduğum gibi ona karşı da temkinliydim.

"Yardıma olalıdır mıyım?" Mina'nın bu sabah benim için hazır ettiği sade elbiseyi düzelttim. Thalia hareketlerimi takip ederek gerginliğimden tam olarak ne olduğunu anladı.

"Baska birini mi bekliyordun?" Karanlık bakışları benimkilerim üzerine düştüğünde hızla başımı salladım.

"Öğle yemeğini bekliyordum."

"Yemeğinin beklemesi gerekecek." Herden birkaç santim daha uzun olan banyuyla doğruldu, ardından elindeki giysileri bana doğru fırlattı. Onları yakalamak zorunda kaldım. Ani hareketlerinden dolayı ona deliymiş gibi bakarken, kıyafetleri göğsüme doğru çekti.

"Giyin."

"Zaten giyiniğim." Üstüme baktım ama onun alaycı sesiyle durdum.

"Şu saçma elbiseyi değiştir. Onunla antrenman yapamazsın. Seni koridorda bekleyeceğim."

Antrenman.

"Evren'e seninle antrenman yapmakla ilgilenmediğimi söyledim."

"Peki." Bana baktı ve gözlerinde beni hem korkutan hem de ateşleyen bir şey gördüm. "Farkında olup olmadığından emin değilim ama eşin hurada değil." Omuzlarını silkti. "Ve eğer bu odada daha fazla oyalanmana izin verirsem lanetleneceğim. Şimdi, giyin."

Cevabımı beklemedi. Sadece geri çekildi ve beni yalnız bırakmak için kapıyı arkasından kapattı.

Uzun bir süre orada durdum, az önce hulunduğu kapıya bakarken öfkemin içimde yükseldiğini hissedebiliyordum.

Ona, Evren'e ve her şeye olan öfkem...

Yatağıma doğru ilerleyerek elbisemi başımdan çıkarıp işe yaramaz terliklerimi ayağımdan attım. Thalia'nın getirdiği siyah deri pantolonu altına çektim. Sanki benim için yapılmış gibi tam üzerime oturdu. Yatağının ucundaki küçük sandıktan eski botlarımı çıkarıp, olduğum yerde eğilerek onları giydim. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum. İçimde beni besleyen bir güç hissettim.

Siyahı gömleğini başımdan geçirip pantolonumun içine sokmadan önce hançerimi botumun içine sıkıttım. Gömlek biraz boldu ve yakası göğüslerimin üzerine düşüyordu.

Yine de az önce çıkardığım elbiseden çok daha iyiydi.

Bir yanım onu reddetmek istese de ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim. Çok daha büyük bir parçam, Thalia hakkında bilgi edinmek istiyordu. Neler yaşadığını, Evren için kim olduğunu bilmek istiyordum. Eğer bunları öğrenmek için onunla antrenman yapmak gerekiyorsa, bunu yapardım.

İçten içe büyümü kontrol etmeyi öğrenmezsem bu dünyada hayatta kalamayacağımı biliyordum. Evren'in yanında ya da onunla olmadan hayatta kalamazdım.

Kapıyı iter itmez Thalia koridorda yürümeye başlamadan önce bana bir kez baktı. Onu takip ederken sessizdi, sadece ayak seslerimiz ve benim hızlı nefes alışım etrafta duyuluyordu.

"Nerede antrenman yapacağız?" Onu takip ederken saçımı omzumun üzerinden çekip hızla örmeye çalıştım.

"Arka avlu," diye cevap verdi bana hiç bakmadan. "Orada bolca yerimiz olacak."

"Tamam." Mutfaklara açılan kapıların önünden geçtik ve geçerken bizi izleyen aşçılardan birine başımla selam verdim. "Peki tam olarak ne üzerinde çalışacağız?"

"Seni nasıl güçsüz olmaktan kurtaracağımızın eğitimini alacaksın." Thalia durup kapıyı benim için açık tutarken, gözlerimi kustım.

"Ben güçsüz değilim," diye neredeyse hırslayarak söylediğimde dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu.

"Kanıtla o zaman." Dışarı çıkmamı işaret ettiğinde çenemi kaldırdım.

Avlu, her renkten çiçeklerle çevrili geniş, açık bir alandı. Çiçekler yabani olarak büyüyordu, Fey Krallığı'nın izin verdiğinden çok daha az bakımlıydı. Kalenin kenarlarına doğru sürünen ve sarı tomurcuklarıyla duvarları kaplayan sarmaşıklara doğru gülümsedim.

Nefes kesiciydi.

"Devam et ve silahımı kenara koy."

Döndüm ve kollarımı sıvanmış olan Thalia'yla yüzleştim. Çiğdem'e zerre kadar dikkat etmiyordu, onun gözleri tamamen bana odaklanmıştı.

"Ne silahı?"

Kaşlarını çatı, aptal olmadığını biliyordum. "Botunda sakladığın? Bugün ona ihtiyacın olmayacak. Hançerlerle başka bir gün çalışırız."

Kalp atışlarım hızlanınca tereddüt ettim. Hançerimi bırakmak istemiyordum. Tam da ait olduğu yerdeydi ve yanımda olmadığı düşüncesiyle içimi saran korkudan nefret ediyordum.

"Bırak onu, prenses."

"Bana öyle deme." Kollarımı kavuşturdum, Thalia gergin bir ifadeyle sınıttı.

"Neden olmasın? Eşin sana böyle seslenmiyor mu? Gavril sana ne diyordu? Kıymetlim mi? Aşkım mı? Fey Krallığı'nda kaç tane evcil hayvan adın vardı?"

Öfkem içimde yükseldi, gücümün de onunla birlikte yükseldiğini hissedebiliyordum. "Gavril benden *Kutsanmış* olarak bahsedirdi."

"Hiç şaşırmadım." Dudaklarından küçük, sert bir kahkaha dökülürken başını salladı. "O pislikten daha azını beklemezdim."

"Anladığım kadarıyla Gavril'i sevmiyorsun?" Onu dikkatle izledim. Evren'in onun hakkında söylediklerinin doğru olduğunu içten içe biliyordum ama bir yanımda bunu ondan duymayı istiyordu.

"Onu öldürecek kişi ben olacağım." Bana baktığında içinden dökülen gerçeği görebiliyordum. "Evren'in krallığımızın güvenliğini sağlamak için ne yapması gerekiyorsa yapmasına izin vereceğim ama bu iş bittiğinde Gavril'in hükümdarlığına son verecek olan benim keskin kılıcım olacak."

İçimde dolaşan endişe sözleriyle gevşedi. Ondan en az benim

kadar, benim nefret edebileceğimden çok daha fazla nefret ediyordu ve bu da ona her şeyden daha fazla güvenimemi veriyordu.

"Tamam." Başımı salladım ve titreyen parmaklarımla boğumdan hançerimi çıkardım. Dikkatlice kenara koydum, bantları yapışken her hareketimi izliyordu.

"Sana nasıl hitap etmemi istersin?"

"Adara." Doğrudum ve terleyen ellerimi bana verdiği pancolunun üzerine sildim.

"Tamam, Adara." Başını hafifçe eğdi. "O hançeri kullanmayı nasıl öğrendin?"

"Deneme ve yanılma." Kelimeler dudaklarımdan düştüğünde Thalia güldü. "Babama aitti ve Achlys ailesinin ona ne yapışını öğrendikten sonra kullanmayı öğreneceğime dair kendime söz verdim."

Babama ne yapışıklarını öğrenecek kadar büyüdüğümde, kaderimi öğrendiğimde gece gündüz kılıçla pratik yapmıştım. Kâbuslar beni rahatsız ediyordu, gerçek olduğundan emin olmadığım anıları elimdeki hançer uzak tutuyordu.

Anlamış gibi başını salladığında, bu kızın ne tür bir dehşet yaşadığını merak ettim.

O da benim gibi ailesini kaybetmiş miydi?

"Yani, resmi bir eğitimin yok mu?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bildiklerimi kendi pratiğimden ve köyümdeki bazı erkekleri gizlice izlediklerimden biliyorum."

Thalia başarıyla onayladıktan sonra ileriye işaret ederek beni yönlendirdi. Onunla avlunun ortasında buluştum. Beni değerlendirmesini ve hesaplamasını izlerken dizlerimin üzerine eğildim. "Öğrenmen gereken ilk şey göğüs göğüsc dövüşmek. Karşılaştığımız erkeklerin çoğu, bizim işe yaramaz kadınlardan başka bir şey olmadığımızı düşünüyor. Yanıldıklarını kanıtlamalısın."

"Tamam." Başımı sallayıp, tekmesinin baldırlarımın arkasına çarpışından kaçındım. Beni tamamen hazırlıksız yakaladığında yüksek sesle inleyerek kucumun üstüne düştüm.

İşbirliğim için bakarmışken gözümü kapatırken de ben
nıvort, wthet bırakılmak için yalvarıyordu.

"Ayaga kalk." Thalio kımışırken aynı zamanda aydağı ede-
işaret etti. Daha doğruu bunu yapmamı emretti.

Reddetmek, ona karşı savaşmak istedim ama bence bu
faydası olmayacağıı biliyordum. Bu yüzden onu destekleme
kalkıp panudonumun uzunlu silkelerken gücümü (bence) aydağı
ya çalıştım.

"Hazır değildim," diye dişlerimin arasından kelimeleri aydağı
tarak söyledim.

"Her şeye hazırlıklı ol, Adara. Bu insanlar sana saldırarak sa-
sen perizyon alana kadar beklemeyecekler." Elini ensesinde emme-
du. "Temel bilgilerle başlamalıyız."

"Sanırım temel bilgileri biliyorum."

"Bence duruşun zayıf." Thalio'nın bakışları gövdemde gezerken
vücudumu baştan aşağı süzerken gerildim. "Başka bir şey yapmadan
önce bunun üzerinde çalışmalı ve güçlenmeliyiz."

"Kavga edeceğimizi sanıyordum." Ellerimi kalçalarımın basur-
etrafımıza bakındım. "Evren bana gücümü kullanmam için ben-
eğiteceğini söylemişti."

Thalio ayaklarının üzerinde zıplayarak gücümü değerlendirdi.
"Şu anda güçlerimizle ya da güçlerimiz olmadan savaşırsak, sonun-
da sana zarar verebilirim ve bunu prensime açıklamak zorunda kal-
mak istemiyorum."

Prensi. İstemesem de kıskançlık çirkin yüzünü gösterdi.

"Ona hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin."

Thalio gülerek kalçama hafifçe vurdu. "Duruşunu biraz gevşet.
Dengeyi bul."

Dediğini yaptığımda zafer kazanmışçasına sırıttı.

"Evren'le aranızda ne var?" diye sorarken etrafımda dolaştı, ar-
dından elini omurgama bastırdı. Bir elini tahta gibi kullanıp, diğer
elini omzuma doladı ve ben dik durana kadar omzumun geriye doğru

mi "İkintinin eş olduğu gerçeğini tokat ederek onunla dalga geçmeye mi çalışıyordun? Yaptığını yaşılamıyordun." Cıvılttı ve ceket altına geçerken ellerini havaya kaldırdı

"Hayır." Başını salladım. "Onunla dalga geçmiyorum. Onun eşi olmak istemiyorum."

Bana baktığında gözlerindeki ılık vöndü. "Bunun bir seçim olmadığını farkındasın, değil mi? Bu ikintiz için de bir seçim değil."

"Biliyorum." Gözlerimi ondan hızla kaçırdım. "Ama bu kabul etmem gerektiği anlamına gelmiyor. Buna izin vermek zorunda değilim."

"Duyduğuma göre çoktan izin vermişsin."

Sinirli bakışlarım onun gözleriyle huluştı.

"Bunu nereden duydun?"

Öne doğru uzandı ve parmaklarıyla boynuma dokundu. "Şuradaki küçük iz kendi kendine oluşmuş olamaz, tabii şatoda başka birini bulmadıysan."

Dokunduğu yere elimi bastırırken utancın göğsümden yüzüme doğru süzüldüğünü hissedebiliyordum. "Bu bir hataydı."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "O senin eşin. Neden sen daha ağzını açıp söylemeden herkesin bu gerçeği bildiğini biliyor musun?"

Tartışmak için ağzımı açtım ama o haklıydı. İkimizden biri daha tek kelime etmeden önce pek çok kişi eş olduğumuzu biliyordu.

"Bugünlerde eşler nadir bulunuyor." Elimi kendi eliyle kavradı ve yumruk haline getirdi. Konuşurken her parmağımı mükemmel olana kadar düzelitti. "Bir vampirle bir Kutsanmış arasında çiftleşme daha da nadirdir. Böyle bir eşleşmeyi daha önce hiç duymamıştım."

"Birlikte olmamamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Ne?" Elini dirseğime bastırıp kolumu tam istediği yere gelene kadar kaldırdı. "Söylediğim şey bu değil. İkinizin birlikte olmamak için birçok nedeni ve sizi ayırmaya çalışan her türlü güç var ama yine de o senin eşin."

"Kim olduğu konusunda bana yalan sđyledi." Elim titredi.

"Ve seni kurtardı." Başını kaldırıp bana baktı, gözlerinde çok fazla acı vardı. "Sen girmeden önce Gavril'in senden beslendiğini sđyledi." Yüzümü buruşturdum ama o hâlâ elimi sıkıca kendi elinin içinde tutuyordu.

"Ne kadar herbat olduğunu, onun ne kadar korkunç olduğunu söylememe gerek yok ama çok daha kötüsünü yapabilir." Bakışları yüzümde geziniyor, kendi içindeki anıları hatırladıkça öfkeleniyordu. "Çok daha kötü olabilirdi, Adara."

"O tek..." Yaralı kollarına baktım ve ondan ne kadar çok şey almak zorunda kaldığını düşünürken sertçe yutkundum.

"Ever." Başını salladı ve daha dik durdu. "Vücudumdaki her yara izi taş giymiş fey prensinden geliyor. Bir daha benden bir şey almasına asla izin vermeyeceğim. Evren, kardeşinin bunu bir daha asla yapamayacağından emin olmama yardım etti."

Sözleri beni derinden etkiledi çünkü doğru söylüyordu. Bu kadın benim tahmin edebileceğimden çok daha fazlasına katlanmıştı ve hâlâ Evren'in yanında duruyordu.

"Peki sen Evren'e tamamen güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına." Geri çekilmeden önce başını salladı. "Prensimizi korumak için hayatımı veririm ve onun eşi olduğundan senin için de aynısını yapacağım." Eli aşağı inip karnımı okşadı. Söylediklerinin verdiği acı ve elinin hissiyatıyla sertçe nefesimi verdim. "Şimdi nefes alış verişin üzerine çalışmamız gerekiyor."

"Gayet iyi nefes alıyorum," derken dişlerimi sıktım.

"Hayır, iyi değilsin." Derin bir nefes aldı ve ben de göğsünün inip kalkmasını izledim. "Eğer bir silah olmak istiyorsan, içinde bulunan ve bu dünyayı parçalayabilecek olan gücü kontrol edebilmelisin." Kalçama tekrardan hafifçe vurdu. "Dengen ve nefes alıp vermen en önemli iki şey. Bunlar olmazsa başka hiçbir şeyin anlamı yoktur."

"Tamam." Başımı salladım ve söylediklerine odaklanmaya çalış-

nm. Evren'in o anda nerede bulunduğunu ya da kendini nasıl bir tetli-
keve attığını düşünmemeye çalıştım.

Neden önemsedığımı düşünmemek için kendimi zorladım

Bunun yerine Thalia'ya odaklandım ve antronsunun sonunda
ona lanet okudum.

...

Koridordan odama doğru ilerlerken sırtımdan ter akıyor, bacak-
larım zonkluyordu.

Thalia bana doğru koşmadan önce, "Bekle," diye seslendi. Duva-
ra yaslandım çünkü titriyordum, düşeceğimden emindim.

"Bugün için daha fazlasına dayanamayacağım." Kolumla alnum-
daki teri sildim. "Bana istediğin kadar güçsüz de, uzun ve sıcak bir
hanyoya ihtiyacım var."

Thalia elindeki kitabı bana doğru uzatmadan önce homurdandı.
"Bu senin için."

Kitabın kenarları yıpranmış, kahverengi bir deri ile ciltlenmiş-
ti, pürüzlü cildinde herhangi bir yazı yoktu. "Nedir bu?" Sayfaları
hızla çevirdim ve bir Kutsanmış'ın çizimini gördüğümde durdum.

"İçinde tarihimizle ilgili çok şey var." Omuz silkti. "Evren senin
iyi bir okuyucu olduğunu söyledi, ben de ilgilenirsin diye sana bunu
vermek istedim."

Düşünmeden sırtımı duvardan ayırıp, kollarımı ona doladım.

"Teşekkür ederim."

Gücüm içimde kıvranıyor, kitap elimde yanıyordu. Thalia'yı çok
az tanıyordum ama şimdiden Kan Sarayı'nın bir üyesinden daha
fazlası gibi hissettiriyordu. Onu mürtelikim gibi hissediyordum,
bana verdiği bu kitapta kim olduğuma dair bir bilgi bulabilirdim.

Bu yapıtı onun fark edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade
ediyordu.

"Bir şey değil." Hızla geri çekildi ve saçlarını yüzünden uzaklaştı-
rıldı. "Şimdi biraz dinlen. Yarın erkenden tekrar başlayacağız."

"Tamam."

Başımı salladım ve beni ardında bıraktırken kitabı ~~gripam~~ bastırdım. Tutulmuş bacaklarımı hareket etmeye zorlarken ~~odama~~ doğru yöneldim. Kitabı tekrar açtım ve eski kâğıt kokusu ~~çarpıp~~ kalbimi sakinleştirdiğinde gülümsedim.

Kapıma kadar geldim ama gücüm içime çekilince duraksadım. Omzumun üzerinden geriye dönüp Evren'in kapısına ~~baktığımda~~ içim burkuldu. *Orada değil.* Kelimeleri kafamda tekrarlardım ve ~~gü-~~ cümün bunu anlamasını sağlamak için deli gibi çabaladım.

Ancak ona ihtiyaç duyan sadece benim gücüm değildi. endişe-
den delirmek üzereydim. Thalia dikkatimi dağıtmıştı ama artık ko-
kumun beni yok etmesini engelleyecek kimse yoktu.

Koridora çıkıp elimi kapısının üzerinde gezdirdim. Eskitilmiş
ahşap parmaklarının altında pürüzsüzdü, kendimi titreyen par-
maklarımla kapı koluna uzanırken buldum.

Odama geri dönmeliydim ama kapının kolunu çevirdim. hiç
direnc göstermeden açıldığında şaşırdım. Hızla içeri girip kapıyı
arkamdan kapattım. Odası, Mina'nın onun için yakmış olduğu kü-
çük bir ateşle loş bir şekilde aydınlanıyordu ve yatağı hâlâ bırakıldığı
gibi karmakarışık.

Dikkatli ve titrek adımlarla yatağa doğru ilerledim.

Yatağın kenarına oturup parmaklarımın ~~çarşaf~~ları kavramasına
izin verdiğimde kokusu burnuma nüfuz etti.

Derin bir nefes aldım, onun kokusunu içime çektiğimde içimde,
derinlerde bir şey duruldu. Burası onun odasıydı, onun eviydi. Bu-
rada olmamalıydim ama bu düşünce beni botlarımı tekmelemekten
ya da terli kıyafetlerimi çıkarmaktan alıkoymadı.

Gerçekten bir banyoya ihtiyacım olmasına rağmen, kendimi
onun odasından çıkmaya zorlayamadım. Onun yerine, sandal-
yesinin üzerine gelişigüzel atılmış siyah bir gömleği kapıp başıma
geçirdim. Anında onun kokusu beni içine çekti, yakasını kaldırıp
burnuma bastırdım.

Sadece birkaç dakika, tek ihtiyacın olan şeydi. Birkaç dakika sonra sanki orada hiç bulunmamışım gibi odamdan çıkıp gidecektim.

Yatağına tırmanıp koyu renkli yorganını omuzlarına kadar çekirken kendime böyle söyledim. Yatağında birkaç dakika yalnız başlığında, onun yokluğundan duyduğum acı kaybolmaya başlayacaktı.

9. BÖLÜM

Gürültü devam ederken battaniyeyi başıma kadar çektim. Uyanmaya ya da diğer tarafta beni bekleyen her kimse onunla yüzleşmeye hazır değildim.

İnleyip yastığımı yüzüme bastırarak sesleri engellemeye çalıştım.
Evren gibi kokan yastığım...

Şu anda odasını istila ettiğim, Evren gibi kokan yastık.

“Siktir.” Yastığı yatağın ucuna fırlatıp ayağa kalkarak etrafıma bakındım. Güneş pencereden içeri giriyordu ve bu da bana bütün geceyi Evren’in yatağında geçirmemişim gibi davranma şansı vermiyordu.

“Uyan, Adara!” Thalia’nın sesi koridorda çınladı, yataktan fırlarken tekrar küfrettim.

Kaslarım hâlâ kasılıyor ve ağrıyordu ama şu anda bununla uğraşacak vaktim yoktu. Bunun yerine kapıya koşup, Thalia tüm şatoya kaybolduğumu haber vermeden önce kapıyı açtım.

“Uyandım.”

Thalia kollarında yeni bir kıyafetle bana doğru döndü. Evren’in kapısında beni görür görmez yüzündeki kızgın ifade kayboldu.

“Ne yapıyorsun?”

“Uyuyordum.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken içimden bunu bütmememesi için dua ettim.

“Tamam.” Başını salladı ve giysileri bana vermek için koridorda ilerledi. Bakışları kurnaz bir ifadeyle parlarken dudaklarında sinsî bir sırıtış belirdi. “Giyin, sonra da kalıvaltı edelim. Yapacak işlerimiz var.”

"Tamam." Kapıyı kapatıp derin bir nefes aldım ve kıyafetler göğsüme çektim. Aceleyle Evren'in banyosuna girip kendimi gün hazırladım.

Bacaklarımı pantolonun içine sokarken ellerim titriyordu. Bu günkü eğitimimiz için sabırsızdım, gücümün kontrolünü daha fazla hissedeceğim için heyecanlıydım. Ancak aynı zamanda beni Evren'in odasında bulmuş olması, en başta buraya gelme ihtiyacı hissetmiş olmamı telaşlanmama sebep olmuştu.

Thalia bir gün öncekiyle neredeyse aynı görünen bir kıyafet getirmişti. Gömleğimi pantolonumun içine sokarken aynada kendime baktım, ne yaptığımı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Hâlâ onun gibi kokuyordum, saçlarım, tenim... Onun anısı her santimimi ele geçirmişti ve bunun beni ne kadar rahatlatıldığını itiraf etmekten nefret ediyordum.

Ne istediğime, ne yapacağıma dair bir planım yoktu ama Thalia'nın bana vermeye istekli olduğu her eğitim parçasını öğrenmemek aptallık olurdu. Onun yardımı çok değerliydi. Saçlarımı yüzümden geriye doğru itip, hançerimi botumun içine soktum. Tam odadan çıkmak üzereydim ki küçük masasının önünden geçerken güneş ışığında parlayan bir şey gördüm. Durdum, elim ileriye uzanırken ne olduğunu öğrenmek için sızlıyordu.

Birkaç parşömen kağıdını kenara itip, aralarında parıldayan narin altın zinciri gördüm. Zarar vermemeye dikkat ederek parmaklarımın arasından havaya kaldırıp zincirden sarkan küçük hilale baktım.

Üzerinde küçük bir etiket vardı. İsmim keskin, erkeksi harflerle yazılmıştı. Başka da bir şey yoktu. Nereden geldiğine dair hiçbir yazı yoktu.

Evren'in ya da bir başkasının olabiliriydi ama onu bunu takarken hiç görmemiştim. Metalin açıklayamadığım bir tanıdıklığı vardı. Altın, parmaklarıma baskı yaparken bunu hissedebiliyordum.

Kolye beni çağırdığında, onu bulduğum yere geri koymayı dü-

sunurken parmaklarımla daha sıkı kavradım. İçimdeki çalkantılı his
durmak bilmiyordu.

Ne yaptığımı üzerine daha iyi düşünmeden önce, künyeyi çıkarıp altın zinciri başımın üzerinden geçirdim ve hilali göğüslerimin arasına sıkıştırdım. Meral tenimde uğulduyordu. Evren'in odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken bunu duymazdan gelmeye çalıştım.

Thalia kapımın yanında yaslandığı duvardan kendini itti. "Hazırlanman uzun sürdü. İçeri girip seni kurtarmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama orada ne işler çevirdiğini tam olarak bilmiyordum."

Sırıttı, söylediği şekilde düşünmesine izin verdim.

Koridordan, bir gün önce antrenman yaptığımız avluya doğru yürümeye başladığımda ardımdan bana yetişmek için koştu.

"Kitap hakkında ne düşünüyorsun?"

Kabretsın. Kitabı tamamen unutmuştum. Hâlâ Evren'in yatak takımının dağınıklığı içinde bir yerlerde durduğundan emindim.

"Daha inceleyemedim." Elimi yüzümde ve boynumda gezdirdim. Altın hâlâ tenimde vızıldıyordu, parmaklarımla boynumda gezinmesine izin verdim. "Başımı yastığa koyar koymaz uyuyakalmışım."

"Yatak gerçekten rahat olmalı."

Thalia kurnazca omzunu omzuma çarptı ve utançtan kızaran yüzümdeki ateşin göğsümde de belirdiğini hissettim.

"Bunu birine anlatacak mısın?" Nedenini bilmiyordum ama Sorin'in ya da bir başkasının, zavallı küçük Kutsanmış'ın gecenin bir yarısı prensleri yokken onun odasına gizlice girdiğini öğrenmesi düşünce beni rahatsız etmişti.

Bu düşünce kendimi olduğumdan daha zayıf hissetmeme neden oluyordu.

"Sırların sadece ve sadece sana aittir." Bana içtenlikle baktığında onun sözüne güvendim. "Ama hizmetkârlar hakkında düşünmek

isteyebilirsin Mina dün akşam yemeğinde kapını açmadığın ve çoktan çılgına dönmüştü.”

“Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Önemli bir şey değil.” Thalia benimle yüz yüze gelene kafanı döndü ve avluya doğru geri yitirdi. “Mina meraklıdır ama kimseyi söylemez. İstedğin buysa, Evren’in odasında uyuyacağını söylemeye yeter.”

Az önce söylediği şeyi düşündükçe göğsüm ağrıyordu, ona bir soru sormak için ağzımı açtım. “Peki dün gece onun odasında uyumam hakkında ne düşünüyorsun? Aptalca davrandığımı mı?”

“Sanırım kafan karışmış.” Bana samimiyetle baktığında bundan nefret ettim. “Eşin seni buraya, bilmediğin bir krallığa getirdi ve sonra kendini bir kez daha riske attı. Ona kızgın olman, hissettiğin buysa bile ondan nefret etmen normal ama onun için endişelenmen de normal. Onu özlemen kadar arzulaman da normal.”

Yüzüne bakarken adımlarım duraksadı. “Onu arzulamıyorum.”

“Dediğim gibi, sırların sadece sana ait.”

Bana göz kırptı, artık kızardığımı kesinlikle görebildiğini biliyordum.

Avluya çıktık. O sormadan önce hançerimi kenara bıraktım. “Bugün ne üzerinde çalışıyoruz?”

“Dünden daha fazla çalışacağız.” Ayaklarının üzerinde zıpladı. “İlerlemek istiyorsan dengeni ve gücünü geliştirmeye odaklanmalıyız, sonra büyüün üzerinde çalışacağız.”

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Konuya bu kadar çabuk gireceğimizi düşünmemiştim. “Benim büyüüm mü?”

“Evet.” Daha önce büyüümü kullandığım için hâlâ siyah lekeli olan ellerimi işaret etti. Evren’in gücünü kullandıktan sonraki ellerine benziyorlardı ama ne bu krallıkta ne de ötesinde aynı işaretlere sahip başka kimseyi görmemişim. Sadece o ve ben vardık. “Senin büyüün benimkinden farklı. Ne kadar farklı olduğundan tam olarak emin değilim ama Evren’inkine benimkinden çok daha fazla benziyor.”

“Tüm Kutsanmışlar’ın büyüü var mı?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Ve çoğu kişi, başkası onlardan beslenene kadar içlerindeki büyüünün farkına varmaz. Gavril benden beslenene kadar benim de hiçbir fikrim yoktu.” Konuşurken bakışları karardı. “O zamanlar içimde kıpırdadığını hissedebiliyordum ama onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Buraya gelip, Evren büyüümü eğitmeme yardım edene dek ne kadar büyük bir güce sahip olduğumu fark etmemiştim.”

Önümdeki bu kadının çektiği acılar için göğsüm ağrıyordu. Katlandığı ve hayatta kaldığı her şey için. Onu ilk gördüğümde ondan nefret etmiş, yaptığını düşündüğüm şeyler için onu kutsanmıştım ama bunların her biri eriyip gitmiş ve yerini yeni bir hisse bırakmıştı.

“Tamam.” Başımı sallayıp, tıpkı bir gün önce bana gösterdiği gibi duruşumu genişlettim. “Benden ne yapmamı istediğini söyle.”

Antrenmanın ilk bölümünü bitirdiğimizde ter içindeydim ve nefes nefese kalmıştım. Sabah birkaç morlukla uyanacağımdan emindim. Thalia bir gün önce bana fazla yüklenmemişti ve o bile zor gelmişti. Ama bugün?

Bugün bana neler yapabileceğimi gösterdi.

Yere uzanıp, güneş gözlerimi yakmasın diye elimi önümde siper ettim.

“Derin nefes al ve suyunu iç.” Zar zor nefes alıyordu. “Büyü eğitimine başladığımızda bu hiçbir şeymiş gibi görünecek.”

“Ne?” Ona baktığımda sırtıyordu, acıyla inledim. Dirseklerini dizlerine dayamıştı ve elinde bir bardak soğuk su vardı, Mina sağ olsun. Neyse ki Mina, bana önceki gece hakkında hiçbir şey söylememişti.

“Az önce yaptığımız şey fiziksel olarak yorucu.” Yaratığımız küçük halkayı işaret etti. “Ama büyü, seni içten tüketir. Çok fazla konsantrasyon ve beceri gerektiriyor, seni daha önce hiç deneyimlemediğin bir şekilde tüketecek.”

“Ne kadar da ikna edicisin, Thalia.” Sorin’in sesiyle ikimizin de kafası yukarı kalktı. Avluyu çevreleyen alçak bir taş çıkıntısının üzerinde oturuyordu, ikimiz de onun varlığını fark etmemiştik. “Bata girerim, Adara başlamak için sabırsızlanıyordur.”

“Olman gereken daha iyi bir yer yok mu, Sorin?” Thalia gözlerini devirdi. “Birinin kafasını ezmen falan gerekmiyor mu?”

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken kafam çok karışmıştı. İkisi de Evren’in yakın arkadaşı olduklarını iddia ediyordu ama sanki birbirlerini öldürmek istiyormuş gibi bakıyorlardı.

“Bunu kaçırır mıyım sence?” Sorin öne doğru eğilip, dirseklerini dizlerine dayadı. Saçları ensesinde toplanmıştı ve her nasılsa onunla tanıştığım gecedan daha yakışıklı görünüyordu. “Buna cüret edemem.”

Thalia kısık ama benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle homurdandığında Sorin’in yakışıklı yüzü ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren bir sırıtışla aydınlandı.

“Siz ikiniz arkadaş mısınız?” Elim ikisi arasında gidip gelirken Sorin güldü.

“En iyi arkadaşlarız. Thalia sadece bunu kabul etmekten hoşlanmıyor.”

“Arkadaş olduğumuzu asla inkâr etmedim.” Thalia yerden kalktı ve durdu. “Ben hâlâ senin bir hayvandan başka bir şey olmadığını düşünürken sen de benim arkadaşım olabilirsin.”

Sorin, onu süzerken yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Ayağa kalkmadan önce bakışları vücudunun her santiminde gezindi. Pantolonunun tozunu kayıtsızca silkelediğinde kalçasına bağladığı hançeri ve sırtında çapraz duran daha büyük iki hançeri fark ettim. “Eğer bir şans verseydin, sana tam olarak nasıl bir vahşi olabileceğimi gösterebilirdim.”

Yüzüm kızardı ve titreyen yorgun kollarımı yukarı iterek hızla karnımın üzerine yuvarlandım.

“Ona dikkat et, Adara. Ona izin verdiğin her fırsatta pantolonuna girmeye çalışacaktır.”

Sorin başını yana eğip onu inceledi ama *senin yüzünden her şey* olmamıştı. "Bunun senle benim arasında olduğunun farkındamı. Değil mi?" Parmağını aralarında ileri geri hareket ettirdi. "Bununla birlikte özlemini çektiğim tek kişi sensin."

Thalla'nın yanında durdum, çok inatçı görünmeye çalışıyordu ama dudaklarının yanlara doğru seğirdiğini ya da omuzlarının gerildiğini gizleyemiyordu. Sorin'den rahatsız olmuş gibi görünebiliyordu ama onun yanında rahattı. İkisi arasında itiraf etmek istediklerinden çok daha fazlası olup olmadığını merak ettim.

"Sakıncası yoksa, Sorin. Geri dönmemiz gereken bir öğitim var."

"Elbette." Sorin elini kalbinin üzerine koyarak sakacı bir şekilde eğildi. "Sadece prensimizle ilgili bazı haberleri iletmeye geldim."

O anda her şey durdu.

Kalbimin göğsümde hızla çarpuğunu hissedebiliyordum. Evren'den bir haber vardı.

"Ne haberi getirdin?" Ellerimi yumruk yaptım ve kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum.

Sorin'in gözleri cevap vermeden önce gözlerimle buluştu. "Fey Krallığı'na geri dönmeyi başardı. Jorah'nın bildirdiğine göre ortalık gergin ama kraliçe sınır yakınlarında saldırıya uğradıklarına inanıyor." Duyduklarım beni rahatlatmadı. Kraliçe aptal değildi. Gerçeği biliyor olmalıydı.

Evren bana, kraliçenin beni geri alana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini söylemişti ve ben bu hiçbir şeyin nelere yol açabileceğinden korkuyordum. Eğer öğrenirse Evren'e ne yapacak? Şüphelenirse? Onun hain olduğunu düşünürse, kralının yani kocasının oğlunu öldürecek miydi?

Cevabı içimin derinliklerinde biliyordum. Büyüm içimde dönüp duruyor, dışarı çıkıp onun peşinden gitmem, çşimi kurtarmam için yalvarıyordu. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken onu santim santim aşağı ittim.

"Ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum." Sorin başını salladığında gözlerinin ~~altındaki~~ koyu halkaları fark ettim.

"Bizim için de bir haber var mı?" Thalia önündeki ~~kumandanı~~ incelerken kollarını kavuşturdu.

"Yerinde kal ve sessiz ol." Sorin sanki bu onu ~~çıldırtmıyormuş~~ gibi omuzlarını silkti ama konuşmasını yaparken elini ~~kaşlarını~~ üzerinde gezdirdi.

Evren'in emri.

"Evren, kraliçeye neler olduğu konusunda ipucu verebilecek ~~hiç~~ bir hareket istemiyor."

"Neler oluyor?" Bakışlarım ikisi arasında geziniyordu.

Kendimi kaybolmuş, onları dışarıdan izleyen biri gibi hissediyordum.

"Kraliçe, Evren'in sadece seni değil, kehaneti de bildiğini öğrenirse, hepimizi öldürür."

"Kraliçe, Evren'in kehaneti bildiğini bilmiyor mu?" Sorumu duyar duymaz birbirlerine baktılar, Thalia kaşlarını çatı.

"Hayır." Sorin başını sallarken elinin bilinçsizce hançerine vuruşunu izledim. "Kraliçe bunun en iyi sakladığı sır olduğunu düşünüyor. Eğer Evren'in bildiğinden haberi olsaydı, daha Evren kendini savunmak için ağzını bile açamadan onu yok ederdi. Kralının oğlu olması umurunda olmazdı. İkiniz kehanetin anahtarısınız. Kraliçenin ya sizin yardımınıza ya da Evren'in kellesine ihtiyacı var."

Daha önce hiç hissetmediğim bir korku içimde dolaşıyordu, büyüm öfkelenerek dışarı çıkmak için yalvarıyordu. Kontrol edilemez, kızgın, korkmuş...

"O zaman neden oraya geri döndü ki? Bunu neden yapsın?"

"Çünkü halkını kurtarmaya çalışıyor, seni kurtarmaya." Sorin beni dikkatle izledi, içimde kıvranan büyüü görüp göremediğini merak ettim. "Eskiden nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Kral en büyük tahtta oturuyor olabilir ama yöneten, Kraliçe Kaıda'dır. Kraliçe ve o lanet oğlu, eğer onlara izin verirse tüm dünyayı mahvedecekler."

“Büyünü hissedebiliyor musun?”

Thalia'ya döndüğümde ellerime bakıyordu. Bakuplarını takip ettim ve siyah dumanların parmaklarımdan sızışını izledim.

“Kontrol edemiyorum.” Kendi sesimdeki kızgınlığı ve korkuyu duyabiliyordum.

“Duyguların yüksek olduğunda kontrol etmek daha zordur.”

Büyü yeniden içeri girdi

Önüme geçip ellerini ellerime koydu. “Öfkelendiğinde, korktuğunda hatta tahrik olduğunda, büyüün içinde alevlenecektir. Bunu kullanıp kullanmamak sana kalmış.”

Sorin bize yaklaştığında ellerimi Thalia'dan çekmedim. “Ben sizi yalnız bırakayım.”

Kendini beğenmiş tavırları gitmişti, öfkem içimdeki büyüüyü giderek daha da canlandırdı. Eğer Evren'in muhafızlarının kumandanı, prensi, arkadaşı için bu kadar korkuyorsa, neden onu durdurmamıştı? Neden arkadaşına bunun yanlış bir şey olduğunu söylememişti?

Bu soruların hiçbirini dile getirmedi. Onları içimde tuttum ve büyüümle birlikte içimde yankılanmalarına izin verdim.

Sorin öne doğru eğilip Thalia'nın alnına nazik bir öpücük kondurdu ve gözleri dalgalanarak kapandı, sonra tekrar bana baktı. İkimiz de onun avludan çıkışını izlemedik. Ortadan kayboldu ama ben içimdeki öfkeyle savaşmakla o kadar meşguldüm ki umursamadım.

Sadakatini, prenslerinin yapmasına izin verdikleri şeyi sorgulamak, içimdeki büyüüyü ya da korkuyu yatıştırmama yardımcı olmayacaktı.

“Öğrenmen gereken ilk şey, gücünü kontrol etmek için duygularını nasıl kullanacağını.” Thalia elini kaldırdı ve avucunu benimkine bastırdı. Onun gücünün benimkiyle karıştığını hissettiğimde irkildim. Aramıza baktım ve mavinin en güzel tonu kara büyüümü okşarcasına sardı.

“Neden senin... neden senin büyüün mavi?”

Thalia büyüüne bakarken başını eğdi ve söyleyeceklerini dikkatle düşündüğünü anladım. “Herkesin büyüünün bir auraı vardı ama çoğu insanın büyüü kendi içinde kalır. Birinin büyüünün ya da senin, Evren’in ve hatta benimki gibi gözükmesi nadirdir.” Parmaklarını kaldırdı ve aramızdaki dumanda gezdirdi. “Büyümü bu şekilde dışarı çıkarmak benim için çaba gerektiriyor. Bu bir zorlama ama senin büyüün çok doğal bir şekilde geliyor gibi görünüyor.”

“Büyümü sadece birkaç kez kullandım.” Ellerimi yumruk yaptım ve dumanımı tekrar kendime çekmeye çalıştım ama dinlemedi. “Her seferinde korktuğumda ya da öskelendiğimde kullandım. Başka türlü büyüümün nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Evren’in büyüü de buna benzer.” Thalia bir adım geri çekildi ve mavi dumanı tekrar içine çekmeden önce elini nazik bir hareketle kaldırıp beni kışkırttı yere düşürdü.

Yere düştüğümde nefesim kesildi, ona aklını kaçırmış gibi baktım. “Bu ne içindi?”

“Büyüm buradan kontrol ediliyor.” Elini karnına bastırdı. “İçimin derinliklerine ulaşıyorum ve istediğim büyüü çekebiliyorum. Onu kontrol ediyorum, ona hükmediyorum ama Evren’inki farklı.”

“Nasıl yani?”

Doğrulup ona bakarken ellerimdeki tozu silkeledim.

“Evren’in büyüü daha değişken. Güçlü, daha önce hiç görmediğim kadar güçlü ve bazen kontrol etmesi zor. Evren, içindeki büyüye karşı oldukça temkinli ve böyle olmakta da haklı. Senin büyüün de bana aynı şeyi hissettiriyor. Yapabileceğin en iyi şey onu kontrol etmeyi öğrenmek.”

Büyüm sanki onu izliyormuş, söylediği sözleri değerlendiriyormuş gibi içimde durdu ve haklı olduğu için ondan nefret ettim. Daha önce hiç böyle bir büyü deneyimi yaşamamıştım ama büyüümle ilgili her şey kontrol edilemez geliyordu.

O da benim kadar kızgındı.

“Bana nasıl olduğunu göster.”

10. BÖLÜM

“Bu kötü bir fikir.” Thalia’nın, Evren’in odasına getirdiği yepyeni botları giydim ve parmaklarımı esnek derinin üzerinde gezdirdim.

“Sadece bir gece.” Thalia giyinmemi izlerken duvara yaslandı. “Çok sıkı çalışıyorsun. Biraz mola vermek güzel olacak.”

Haklıydı. Kaslarım pes edecekmiş gibi hissedene kadar antrenman yapıyorduk ve çoğu gece uyumaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. Bu gece uzanıp bana verdiği kitabı okumayı planlamıştım. Beni çok meşgul ettiği için henüz bir sayfasını bile çevirmediğim kitabı...

Hem fiziksel olarak hem de büyülerimle kendimi daha güçlü hissettiğimi inkâr edemezdim. Şu anda burada durup Thalia’yla konuşurken bile büyümü daha iyi kontrol ettiğimi hissediyordum. Thalia her ne yapıyorsa işe yarıyordu, ona bunun için minnettardım çünkü Evren’in yokluğunda zaman çok yavaş geçiyor gibiydi. O da bunu biliyordu ve beni meşgul etmek için elinden geleni yapıyordu.

O kendisini riske atarken, herkes hayatına devam ettiği için suçluluk duygusu beni hâlâ rahatsız ediyordu.

“İyi. Sadece bu gecelik.” Parmağımı ona doğru kaldırdım. “Bir içki, sonra odama geri döneceğim.”

“Evren’in odasına.” Thalia sırtıttı.

Gözlerimi devirdim ve Evren’in siyah gömleğini başımın üzerinden çekip pantolonumun içine soktum. Ona ait olduğunu biliyordu ama bu konuda benimle dalga geçmiyordu. Acaba Evren’le aramdaki bu küçük bağa ne kadar çok ihtiyacım olduğunu biliyor muydu? Hilal kolyeyi göğüslerime sıkıştırıp saçlarımı savururken ondan uzaklaştım.

"Tamam. Hadi şu işi bitirelim."

Thalia kapıyı açıp dışarı çıkmam için çekildi. "Eğlencemizi mahvetme. Sorin bizimle olacak ve söz veriyorum iyi vakit geçireceğiz."

"Sorin'le aranızda tam olarak neler oluyor?" Ona doğru baktığımda yüzünü kısmen kapatana kadar saçlarıyla oynadı. "Siz ikiniz sadece takılıyor musunuz?"

Thalia koluma vurdu ve beni susturdu. "Of, acıdı!" Gözleri hızla irileşirken bu urangaç haline güldüm.

"Sessiz olur musun?" Thalia koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyordu ama etrafımızda kimse yoktu. "Hayır. Kumandanla takılmıyoruz."

"Ne olmuş yani?" Az önce vurduğu yeri ovaladım. "Bana rûm bunların ikiniz arasında birikmiş cinsel bir gerilim olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Thalia güçlü bir kahkaha attı. "Onun gibi bir şey."

Sonunda girişe doğru ilerlerken sırtıttım. Sorin kapının yanında durmuş birkaç muhafızıyla konuşuyordu ama biz ortaya çıkar çıkmaz bakışları Thalia'ya takıldı. Normal pantolonunu ve gömleğini giyyordu ancak bunlar diğerleri gibi değildi, vücuduna ikinci bir ten gibi oturmuştu. Eğer bu kız bir silah taşıyorsa, onu nereye sakladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bakışları aramızda gidip gelirken Sorin'in yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Siz ikiniz hazır mısınız?"

"Neye hazır olmam gerektiğinden tam olarak emin değilim," dedim bakışlarıyla karşılaşmadan.

Ardımlarını küçük bir baş hareketiyle göndermeden önce güldü. "Neredeyse bir haftadır Kan Sarayı'ndasınız ve eğitim ya da yemek dışında odanızdan çıkmadınız. Eğer bu krallığın bir parçası olacaksınız, onu gerçekten deneyimlemeniz gerekir."

Midemde bir şeyler sertleşirken büyüüm içimde alevlendi ama kendimi sakinleştirmek için odaklanmaya çalıştım, Thalia'nın bana öğrettiği gibi onu göğsümün merkezine geri çektim. Bu krallığın bir parçası olmam hakkında çok kolay konuşuyordu. "Bu krallığın bir parçası olmak istediğimden emin değilim."

Gerçek buydu. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ne ~~istediğimi~~ ~~istemediğimi~~ anlam veremiyordum. Gitme düşüncesi aklımdan ~~gizlenmemişti~~ ~~gizlenmemişti~~ çünkü Evren'in iyi olup olmadığını bilmediğim bir dünyada hayatta kalmayı hayal edemiyordum.

Sözlerim onu bir an için ayıltığında Sorin'in gülümsemesi düştü ama hemen kendini toparlandı.

"Bu krallığın sunduğu tek şeyin Evren olmadığını biliyorsun." Kolunu benimkine doladı ve beni kapıya doğru çekti. "Sadece olağanüstü yakışıklı kumandanlarımız yok, aynı zamanda harika paraplar da yapıyoruz."

"Kendini beğenmişin teki olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Thalia diğer tarafımdan homurdandığında, Sorin sadece sırıttı.

"Bu bir gerçekse kendini beğenmiş olarak nitelendirilmemeli." Kapıdan çıkarken bana göz kırptı.

Güneş çoktan batmaya başlamıştı ve alacakaranlık onun ışığının yerini alıyordu.

"Haydi." Sorin, ona ayak uydurmaktan başka çarem kalmayana kadar beni ileri doğru çekti. "Önce neyi görmek istersin?"

Her şeyi. Cevap dilimin ucundaydı. Bu krallığın sunduğu her şeyi görmek istiyordum ama aynı zamanda bunları Evren'le birlikte görmek istiyordum. Öfkeme rağmen bu krallığın onun dünyası olduğunu biliyordum. Onun için özeldi ve yanımda o olmadan her şeyi göreceğim için kendimi suçlu hissediyordum.

"Bilmiyorum." Başımı salladım. "Siz ikiniz karar verin."

Thalia ve Sorin öne doğru eğilip birbirlerine baktılar ve ikisi de aynı anda sırıttı. Bu beni endişelendirmeliydi ama içimdeki küçük heyecanı atamadım.

"*Antik Bağ Evi*," dediler ikisi de aynı anda ve usulca güldüler. *Antik Bağ Evi*'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ikisi de burayı bu kadar sevdiğine göre, krallıktaki en saygın yer olmadığını hissediyordum.

Sorin beni caddede gezdirmeye devam ettirirken ben de arna-

var kaldırımlı yolda koşuşturan insanlara gülümsedim. Kan Kralığı sokak satıcıları, göstericiler ve harlara girip çıkan insanlarla civit civıldı. Sokaklara taşan bir kahkaha, saklanamayan bir canlılık vardı ve tüm bunları içime çekerken işaretlerim tenimin altında ufkukuyordu. Yürürken herkes bizi izliyordu, ben ise güvensizliğimi gizlemek için gömleğimle oynuyordum.

"Benim kim olduğumu biliyorlar mı?" diye Sorin'e usulca sordüğümde bana gülümsemedi.

"Tabii ki biliyorlar."

Tam o sırada yaşlı bir adam yolumuzu kesti ve bakışları benimkilerle birleşince bir an duraksadı. İçimde bir şeyler kumıldanırken endişem arttı ama adam sanki bana saygı gösteriyormuş gibi başını eğdi.

Sadece bir vampir olduğunu tahmin edebildiğim bu adam, Yıldızların Kutsadığı kıza hak etmediği saygıyı gösteriyordu.

"Merhaba, Rhion." Thalia bir adım öne çıkarak kollarını adama sardı ve adam küçük bir kıkırdamayla karşılık verdi.

"Thalia, kızım. Seni o kaleden asla çıkaramayacaklarını sanmıştım." Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Beni tanıyorsun." Bir kol boyu geriye çekilip adamın yaşlanan yüzüne bakmadan önce ona sırtıttı. "Çalışırım, çalışırım, çalışırım, sonra da eğlenirim."

Yaşlı adam güldü, kıkırdaması yaşlı ve hayat doluydu. "Keşke iki yüz yaş daha genç olsaydım." Elleri kızın kollarını sıkarken gözlerinde parlayan eğlenceyi görebiliyordum. "Seni oradaki kumandanın elinden alırdım."

"Bunun için önce kumandanın bizzat beni ikna etmeyi başarması gerekir."

Yaşlı adam içten bir şekilde dolu dolu güldü, ben de ona katılmadan edemedim. Sorin sırtıtmamak için kendini zor tutsa da alay etti. "Şunu bilmeni isterim ki Rhion, bu krallıktaki en çekici adam benim. Thalia sadece anlaşılması zor biri."

Thalia gözlerini devirdiğinde yaşlı adamı ona daha sıkı sarıladı. "Peki de düşündüğün kadar çekici değildir." Adamı ona gör-
küpçüğünde Thalia güçlü bir kahkaha attı. "Onu senden daha çok
ekşiliyor gibiyim ki ben yaşlı bir adamdan başka bir şey değilim."

"Bu doğru." Thalia öne doğru eğilip adamın yanağına yumuşak
bir öpücük kondurduğunda, adam gururla gülümsedi.

"Anlık Rağ Evi'ne gidiyoruz. Bize katılmak ister misin?" Thalia
onun elini sıkarken sesi yumuşaktı, her zamanki o sert dış görünüşü
biraz olsun kırılmıştı.

Bu adamın, daha doğrusu bu vampirin Thalia'yla bu kadar öz-
gürce iletişim kurmasını izlemek tuhaf bir duyguydu. Bunu kalenin
kındeki vampirlerle beraberken de görmüştüm ama bu farklıydı.
Bu vampir bana korkmam öğretilen şeyin ta kendisi olmasına rağ-
men, ona bakarken zerre kadar huzursuzluk hissetmiyordum.

"Hayır. Hayır." Adam gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Gidin
ve eğlenin. Bu yaşlı adamın biraz uyumaya ihtiyacı var. Ayrıca, ben
etrafta olursam oradaki yakışıklının hiç şansı olmaz."

Vedalaşıp yola devam etmeden önce Thalia onun yanağına bir
öpücük daha kondurup güldü.

"Kaç yaşında?" diye sordum Thalia'ya, kafası karışmış bir şekilde
kaşlarını kırıştırdı. "Birkaç yüz yıl. Tam olarak bilmiyorum."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Vampirlerin ölümsüz ol-
duğu bana hep söylenirdi ama o ana kadar bu konu üzerinde pek
düşünmemiştim. "Peki Evren kaç yaşında?"

Sertçe yutkunup, bana cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bir
asırdan biraz fazla."

"Aman Tanrım." Elimi göğsüme bastırdım. Evren'in benden bü-
yük olduğunu biliyordum ama bu kadar büyük olduğunu düşün-
memiştim.

Bunu asla anlayamazdım.

"Korkma." Elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Kutsan-
mışlar normal insanlardan çok daha uzun yaşarlar."

"Ne?" Göğsüm sıkıştı ama aynı zamanda bir rahatlama da hissettirdi. Ona hiç değer vermemem gerekirken neden eşime kıyıldı ne kadar yaşayacağımı düşünüyordum ki?

"Sana verdiğim kitapların hiçbirini okumadın mı?" *Sırlarım* devirdi.

"Evet, okudum ama o kuma daha gelmemiştim." Kollarımı kavuşturup yüzünü inceledim. "Bekle, kaç yaşındasın?"

"Senden çok daha yaşlıyım." Gülümserken eliyle elimi sıkı.

İnsanlar bizi izliyordu. Gittiğimiz her yerde gözleri bize doğru kayıyordu ancak hiçbirisi yargılayıcı, hesapçı ya da acımasız değildi. Sorin ve Thalia'ya bakan herkes hayranlıkla, bana bakanlar ne saygıyla ya da belki merakla bakıyorlardı. Başlarını kısa süreliğine benden uzağa çevirmeler de gözleri beni hiç bırakmıyordu.

"Bu insanlar..." Sorin etrafımızı saran insanları başıyla işaret etti. "...prenslerini severler ve onun eşi olduğun için seni de sevecekler."

"Onun eşi olduğumu biliyorlar mı?"

"Vampirler hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum, Adara ama keskin bir koku alma duyumuz var ve dostum Evren, seni buraya bırakmadan önce mümkün olan her şekilde işaretlediğinden emin oldu."

Kızarmanın boynumdan yüzüme doğru süzülmesine engel olmadım.

Aman Tanrım.

"Biriyle seks yapmak onu eşin yapmaz."

Sorin homurdanırken sözlerim karşısında gözleri büyüdü. "Kastettiğim bu değildi." Beni baştan aşağı süzdüğünde yüzümdeki kızarıklık daha da arttı. "Onun kokusu seni sarmış. Onun büyüü. Aranızdaki çiftleşme bağı güçlü, saf ve kusursuz. O gitmeden önce ikinizin sevişmiş olması benim için yeni bir şey, Adara."

Bakışlarım Thalia'ya kaydığında ellerini havaya kaldırdı. "Sana sırlarının sana ait olduğunu söylemiştim. Onları herkese anlatacağının farkında değildim."

"Hadi gelin." Sorin güldü ve bizi ileriye doğru yöneltti. "İşte geldik."

Burası sarmaşıklar ve antik taşlarla kaplı küçük bir meyhaneydi. Kapı kavisliydi, güzelce oyulmuştu ama beni oraya çeken şey içeriden gelen yüksek kahkahalardı.

Bara girdiğimizde Sorin'i gören herkes tezahürat yaptı.

"Buraya sık gelir mi?"

Thalia sorduğum soruya güldü. "Cazibesi pantolonumun içine girmeyi başaramadığında, tüm ıstırabını boğmak için bir yerlere gitmek zorunda."

Söylediklerine güldüm ve Sorin de sırıttı. Ne söylerlerse söylesinler ya da nasıl davranırlarsa davransınlar, birbirlerine sık sık bakıyorlardı ve yüzlerindeki gülümseme her zaman gözlerine ulaşıyordu.

"Konuşma tarzına bakınca, benden nefret ettiğini düşünürsün. Sadece düzgün bir şekilde kur yapılmasını bekliyor," dedi Sorin.

"Rüyada görürsün." Thalia küçük bir masaya bir sandalye çekti, üçümüz de oturduk. Barmen, güzel kıvrıkcık saçlara ve hayatımda gördüğüm en koyu renk gözlere sahip genç bir kızdı. Hemen masamıza gelerek iki arkadaşına da gülümsedi.

"Nasılsınız?"

"İyidir, Lis. Sen nasılsın?"

"Meşgul." Kız güldüğü sırada etrafımızda bir kahkaha tufanı daha koptu. Bar ağzına kadar kadın ve erkeklerle doluydu, her biri orada olmaktan mutlu görünüyordu.

"Fark ettim."

Sorin'in yanından geçen adam gülümseyerek omzuna vurdu. "Üç kadeh şarap alabilir miyiz?"

"Elbette." Başını salladıktan sonra ellerini krem rengi önlüğüne sildi. "Bunu kimin hesabına yazıyoruz? Senin mi, yoksa Thalia'nın mı?" Garson kızın gözleri ikisinin arasında gidip gelirken sırıtırdu, tabii onlar bunu fark edemeyecek kadar birbirlerine gülümseyerek bakmakla meşguldüler.

"Evren'in" Sorin kolunu bana doladı ve sarılatıyormuş benzeri yaklaşımlardan tahminim yere sürtilmesine sesli barizla çıktı. "Eyleyle bir fikirle. Parasını o ödeyebilir, sen de öyle değil mi?"

Şok içinde ağzımı açtım ama Lis sanki bu şiddetle kolları dayadığı en iyi fikrimmiş gibi gülümsedi. "Elbette, seninle tanıştığıma memnun oldum, Yıldızların Kutsalı. Hakkında çok şey duydum."

Onun tarafından hazırlanmış yakalanmamı da hemen karşıladım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum ama lütfen bana, Adara da. Bir de bu ikisinin sizinle paylaştığı fikirlerden herhangi olumsuz bir düşünceye kapılmayın." Başparmağımı iki arkadaşına doğru kaldırdığımda ikisi de kahkahalarla gülmeye başladı.

"Merak etme, Adara." Başını iki yana salladı. "Bu ikisine yıllardır güveniniyorum."

Açık sözlülüğünden hoşlanmıştım. Masadan uzaklaşıp şarabımızı almak için bara doğru yürümeden önce son bir kez gülümsedi.

"Bunu yaptığına inanmıyorum."

"Neden?" Thalia başını salladı ve parmaklarını masaya vurdu. "Prens'in bana borcu var."

İkisi de gülümsedi. Acaba Evren burada olsaydı aynı şekilde davranırmıydı diye merak ettim. Onu böyle görmek, arkadaşlarıyla kaygısız bir şekilde hayatı yaşadığını görmek istiyordum.

Tek düşünemediğim buydu. Onun burada olması, hayatta olduğunu ve tehlikede olmadığını görmek için duyduğum çaresizliğin içinde kıvranıyordum. Ne durumda olduğunu bu kadar derinden önemsemediğim birinden nasıl nefret edebilirdim? Onlar benim güvenliğimi düşündükleri için bu kadar çok şeyi riske atmaya istekliyen?

"Buyurun." Lis şarabı masaya koyduğunda bardağımı almak için hemen uzandım.

Koyu kehribar rengi şarabın tadına bakınca dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı. "Aman Tanrım. Bu ilahi bir şey."

"Sana söylemiştim," dedi Sorin, ardından kendi şarabını kaldırıp dudaklarına götürdü.

Errafamızdaki insanları izledim. Her biri gülüyor, parkı seyluyor ve gecenin tadını çıkarıyordu. Yavaşça parahımı yudumlayıp onları ılerken, bu kralıktan zamanında ne kadar korktuğumu düşün- düm. Bana anlatılan tüm hikâyeleri ve bunların hiçbirinin doğru olmadığını fark ettim. Bu yüzleşmesi zor bir gerçektir. Bildiğimi san- dığımı her şey yanlıştı.

Annemin bana söylediği her şey yalan mıydı?

Hâlâ bu düşünceyi ve kendimi ne kadar aptal hissettiğimi düşün- nüyordum ki iri yarı bir adam masamıza yanaştı. Sakalları dolgun, gülümsemesi ondan daha dolgundu. Gözlerini dikmiş bana bakı- yordu.

“Gel bakalım, sen,” diyerek beni masadan kaldırdı. “Bu iki sıkı- cıyla burada öylece kalamazsın. Seninle dans etmeme izin ver.”

Sorin adama doğru güldü, dudaklarımda bir gülümseme oluşur- ken bakışlarım onların arasında gidip geldi.

“Ne zamandan beri dans etmeyi biliyorsun? Son baktığımda iki sol ayağından başka bir şeyin yoktu.” Sorin arkasına yaslanıp kolu- nu sandalyemin arkasına dayadı.

Adam bana göz kırpmadan önce gözlerini devirdi. Gülümse- mesinde bir yumuşaklık vardı, bu yüzden sandalyemden kalktım ve Sorin’in bakışları bana yöneldiğinde ona bakmaktan kaçındım. Onun yerine elimi adamın uzattığı elinin üzerine koydum. “Hadi, onun yanıldığını kanıtlayalım.”

Adam kıkırdayarak beni kendine çekerken tutuşu güçlüydü, bu haline güldüğüm sırada neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Beni dans pistine doğru çekti ve hızlıca döndürdü, ta ki fazla düşün- meyi bırakıp sadece bu adamla dans etmenin keyfini çıkarmaktan başka çarem kalmayana kadar.

“İki sol ayak.” Alay etti. “Bu çocuğun neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikri bile yok.” Elimi tuttu ve beni vücudundan ayırıp hızla geri döndürdü. Başım dönüyordu ve gülüşüm tüm yüzümü kaplıyordu; göğsüm tekrar onun göğsüne çarparken kahkahayı pat-

lattım. İyi bir dansçı değildi. Sorin bu konuda haklıydı ama adam çok eğlenceliydi.

"Oldukça kendini beğenmiş gibi görünüyor." Kahkaha attım

"Öyle derdim ama o yüzüne ve saçlarına bakınca gayet normal." Elini Sorin'e doğru salladı. "Bu ona çok fazla şans tanıyor."

"Prens Evren'le ortak yönleri olduğunu söyleyebilirim."

Kıkırdadığında neredeyse ayak parmaklarıma hasıyordu. "Zavalı prensimiz. Seninle çok uğraşacak."

"Prensin benimle başa çıkamayacağını mı düşünüyorsun?"

Adam beni tekrar döndürdü ve başımın dönmesine şarap mı, yoksa dans mı neden oldu, anlayamadım.

"Ah, eminim seninle gayet iyi başa çıkacaktır ama içimden bir ses, onu her adımda test etmeni izlemenin eğlenceli olacağını söylüyor."

Gülümsedim ama tüm bunlar aptalcaydı. Bu insanlarla sanki krallıklarındaki varlığım kalıcıymış gibi konuşmak... Adamın sanki ben Evren'e aitmişim, başka hiç kimseye değil de sadece ona aitmişim gibi konuşması...

Bu aptalcaydı.

Geleceğimle ilgili bir seçim yapma baskısı her zamankinden daha ağırdı. Ne yapacaktım? Gavril'e asla geri dönmeyeceğimi biliyordum. Ne yaparlarsa yapsınlar ya da neyle tehdit ederlerse etsinler. Asla Fey Krallığı'na geri dönmeyecektim ama Evren'in bir parçası olmayı her zaman bu kadar isteyecek miydim?

Geldiğimizden beri, Kraliçe Veda'yı neredeyse hiç görmemiştim ama ona da güvenmiyordum.

Bana güvenmemem için her türlü sebebi vermişti.

Adamları ormanda bize saldırdığında, ona güvenme şansımı kaybetmişim ve Evren'in annesi tarafından ne kadar kontrol edildiğini bilmiyordum. Onun Gavril'e hiç benzemediğini biliyordum, bunu içten içe hissediyordum ancak onun oyununda mükemmel bir piyon olmasaydım beni seçeceğine körü körüne inanmak aptal-

lık olurdu. Evren bana ihanet edebileceğini çoktan kanıtlamayı ve bunu hatırlamayacak kadar saf olamazdım.

"Ah, hayır." Adam beni tekrar kendine çekti ve iri elini ırtıma aldı. "Özür dilerim. Seni üzmem istememiştim."

"Üzmedin." Başımı hızla sallayarak onu rahatlatmayı umdum. "Sadece düşünüyordum."

"Eğer yardımı olacaksa, prensimizin seni koruyabileceğini bilmeni isterim çünkü o bunun için doğdu. O senin çin ve bizim kurtarıcımız. Onu hafife alma."

Sözlerinin içime işlemesine, duymam gereken her şeyle beni doldurmasına izin verdim ve durdurmak istediğim rahatsız edici düşünceleri bastırmaya çalışırken sııttım.

Bu gece bunun hakkında endişelenmeme gerek yoktu. Karar vermek zorunda değildim. Tek yapabileceğim bu insanlarla eğlenmek, Evren'e duyduğum korkuyu içime atıp bastırmaktı. O benim çimimdi ve bu gerçeğin hayatımı ne kadar sert etkileyeceğini bilmiyordum.

"Pekâlâ. Araya girme sırası bende."

Ben gülerken adam beni tekrar kendine doğru çekti ve göğsüne yasladı. Sorin elini uzatsa da fark etmemiş gibiydi.

"Kızla eğlendiğimizi görmüyor musun?" Bana göz kırptığında kendimi gülmekten alıkoyamadım.

"Oraya gidip karına dans teklif etmek zorunda kalmadan önce sıranı sav, dostum."

Adam güldüğünde, ben de karısının kim olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Her kimse, hayatının sevgi ve kahkahalarla dolu olduğunu hayal ederken küçük bir an için onu kuskandım.

"Peki." Elimi onunkine doğru uzattı ve beni Sorin'e doğru yönlendirdi.

"Şimdilik kız senin."

Ellerimin Sorin'in ellerine kaymasına izin verdim. Müzik barın etrafında çınlarken beni kendine çekti.

"Onun yerini doldurmakta zorlanacaksın " Adamın uzaklaşmasını izlerken güldüm. "Dans ederken hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyorum."

"Çünkü daha önce benimle hiç dans etmedin." Sorin sırıttı, ve kindan çok daha yakışıklıydı. Kahverengi saçları yüzünden germe doğru itilmiş ve küçük bir deri kayışla başının arkasından bağlanmıştı. Bu barın ortasında bile, yüzündeki o sırıltıyla beni koollarına tutarken bir savaşçı gibi görünüyordu.

Sorin bizi hızla pistte dolaştırdı, müzikle birlikte bedenlerimiz döndürdü. Başım o kadar dönmüştü ki bir anlığına düşeceğimi sandım ve güldüm.

"Evren'in de burada olmasını isterdim." Kelimeler dudaklarımdan döküldüğünde gülümsemem sekteye uğradı.

Sorin dansın ritmini biraz yavaşlatıp elini kaldırdı ve dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Ben de." Gözlerine ulaşmayan, yumuşak bir gülümsemeyle beni inceledi. "Ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Beni tekrar döndürdüğünde bunu düşünmemeye, Evren'in dans ederken beni nasıl döndürdüğünü düşünmemeye çalıştım. Sadece parmaklarının basit bir dokunuşuyla beni arzudan nasıl çıldırtacağını... Ancak bunu yapmamak imkânsızdı. Kilometrelerce uzaktan bile her yerimi istila ediyordu.

"Geri gelecektir." Sözleri yumuşaktı, sadece benim için söylenmişti. Kelimeler içimde çınlayıp, kemiklerimin derinlerine işlerken büyüm beni bu vaatle hayata döndürdü. Gerçekleşmesi için çaresizce çırpındığım bir vaatti.

Bu çaresizlik, beni her zamankinden daha savunmasız hissettirdi çünkü o anda istediğim tek şeyin o olduğunu inkâr edemezdim.

Bu krallıkta yalnızdım ve bundan önce de Fey Krallığı'nda yalnızdım. Sahip olduğum tek şey Evren'di. Farkına varmadan önce bile, hep o vardı. İhanetine rağmen, her zaman onunlaydım.

"Siz ikiniz bu şarabı bana tek başıma mı içireceksiniz?" Thalia

linde bir şişe şarap tutarken bize seslendi. Gülerek manaya geri
k  nmeden önce kendimi Sorin'den uzaklaştırdım. Şarap benim de ihtiya  m olan şeydi. Düşüncelerimi ve beni ıstıla eden duygularımı
tasırtmak için ona ihtiyacım vardı.

"Bir bardak daha alacağım."

Thalia mantar tıpayı patlatıp bardağımı ağzına kadar doldurma-
dan önce gülümsedi. "Bu gece eğleneceğiz. Yarın ıkkı   alıpacağız."

II. BÖLÜM

Dün gecdeki içkinin boş midemde çalkalandığını hissedebiliyordum.

"Tekrar!" Thalia'nın sesi kafamın içinde yankılandı.

"Bir molaya ihtiyacım var."

Thalia homurdandığında yüzüne bile bakmadan bana olan kızgınlığını hissedebiliyordum. "İçkiyle başa çıkamayacağınızı biliyordum, sana asla bu kadar şarap vermezdim."

"Artık biliyorsun." Yorgun bir nefes aldım ve başımın ağrımasına için dua ettim.

"Bunun önemi yok." Ellerini kaldırıp duruşuma geri dönmemi bekledi. "Eğer saldırıya uğrarsan, işi bitirmeden önce içki ve dans dolu bir geceden sonra kendine gelmeni beklemeyeceldir."

Haklıydı. Tabii ki haklıydı ama bunun da bir önemi yoktu. Tek düşünebildiğim Evren'in odasına dönüp uzun bir uyku çekmeyi ne kadar çok istediğimdi.

Elbette, Thalia'nın bunun olmasına izin verme ihtimali yoktu. "Tamam." Duruşumu düzelttim ve nefesime odaklanmaya çalışıp, bana doğru hamle yapmasını bekledim. Bu sefer, onu bekliyordum. Soluma doğru davrandığında hareketlerinin rüzgarını hissettim. Tek bir dokunuş bile yapamadı.

"Daha iyi." Ben alnumdaki teri silerken o başını salladı. "Yine."

Bunu tekrar tekrar yaptık, o her seferinde hareketlerini değiştiriyordu ve ben de onun ne yapacağını tahmin etmeye çalışıyordum. Vuruşlarının en az yüzde doksanını isabet ettirdi, artık her yerim ağrıyordu.

Kusana kadar durmayacağından korkuyordum. Sorin, avluya

hırladığında rahat bir nefes aldım. Onun ukala şakalarını dört gözle bekliyordum çünkü en azından nefesimi toparlayabiliirdim.

Ellerimi dizlerime bastırdım ve nefes nefese kalırken eğildim.

"Sorun nedir?" Thalia'nın endişeli sesiyle birlikte başımı kaldırıp Sorin'e baktım, kısa ve sık nefesler alıyordu, gözleri panikle açılmıştı.

"Evren." Elini sıkıca hançerine dayamıştı. "Az önce Jorah'dan, Kraliçe Kaida'nın onun ihanetini bildiği haberini aldık."

Her şey durdu.

Öfkeli paniğimi dışında her şey.

"Bu ne anlama geliyor?" Büyüm içimde dönüyordu ve onu kontrol etmek için eğitim almış olsam da şu anda bunu yapamayacağımdan korkuyordum.

Sorin başını iki yana salladığında öfkem körüklendi. "Bu ne anlama geliyor?" Hırladığımda bakışları bana döndü.

"Bilmiyorum." Sesi saklamaya çalıştığı duygularla titriyordu.

Ona kızmamalıydım ama içimdeki öfkeyi durduramıyordum. Öfke ve korku. Her şeyi ele geçiriyordu, ne yazık ki Sorin bunu kasıtlı olarak yapmasa da içimde ortaya çıkaran kişiydi.

Hiç kontrolüm yoktu.

"Eşim nerede?" Mürekkep gibi kara büyü parmaklarımdan süzülürken, Sorin'in yere bakıp her şeyi içine almasını izledim ama onu geri çekme yeteneğimi kaybettim. Gücümü kontrol edemediğimi hissettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Evren'in başı dertteydi ve ben burada öylece durup büyümü kontrol etmeye çalışırken nefes almaya çalışamazdım. Ona ulaşmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

"O... kayıp." Sorin bu cümleyi sanki tüm ruhumu delip geçmemiş ve tüm varlığımı sarsmamış gibi söyledi.

O kayıptı. Eşim kayıptı ve bu sadece şu anlama geliyordu...

Korkumu üzerimden atmaya çalışırken başımı salladım. Bunu düşünemezdim. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeme izin veremezdim.

“Onu bulmaya gidiyorum,” diye hırladım sıkıtuğım dışlerimin arasından.

Avlunun kenarına doğru ilerleyip, ikisi de beni durduramadan hançerimi kaptım. Sorin’in kısık sesle küftettiğini duydum ama beni yavaşlatmasına izin vermedim. Evren’e ulaşmam gerekiyordu ve kimse yoluma çıkmayacaktı.

Kapıdan hızla geçip şatoya geri döndüğümde ellerim titriyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum, sadece burada öylece oturamayacağımı biliyordum. Evren onların prensiydi ama benim de eşimdi ve ona ne olduğunu sadece Tanrı bilirken, burada oturmamıza izin veremezdim.

Koridorda ilerledim ama Kraliçe Veda yoluma çıkınca durdum. Koyu renk saçları sanki parmaklarıyla karıştırmış gibi dağınıktı, iki muhafızı arkasında hazır olda bekliyordu.

“Sanırım Evren’le ilgili haberleri duymuşsunuz.” Sesi kontrollü ve sakindi, bu tavrından nefret ediyordum.

“Evet.” Yanından geçmek için hamle yaptım ama kolumu tutup beni engelledi. “Onun peşinden gidemezsin.”

Bakışlarıyla karşılaştım ve uzun süre öyle kaldım. O benim kraliçem değildi.

Bana hükmedecek kişi o değildi.

“Gideceğim.” Sesim kararlılıkla çıkmıştı, her parçamda titreşen gücümün tadını alıp almadığını merak ediyordum. “Beni durduramazsın.”

“Sen kehanette bulunulan Yıldızların Kutsadığı’sın, Adara. Seni korumayarak Gavril’in eline düşmene izin verirsem, Evren beni öldürür.”

“Ve eğer yolumdan çekilmezsen ben de seni öldürürüm.” O anda arkamda birinin olduğunu hissettim, beni durdurmalarını beklediğim için öfkem yükseldi ama Thalia böyle bir şey yapmadı. Sadece arkamda durdu, göğsünü sırtıma dayadı ve sessiz kaldı.

“Ben senin düşmanın değilim, Adara.” Kraliçe bana bakarken

kapları çatıldı. "Ama eğer beni zorlarsan, o bulunana kadar benim kralımda tutarım."

Thalia bana biraz daha yaklaştı, göğsü tamamen sırtıma yaslandı ve beni tanıdığından çok daha uzun süredir bu krallığın bir parçası olduğunu bilmeme rağmen, her parçam Kraliçe onu zorlamaya başlamış olduğunu biliyordu.

Eğer kraliçe ile benim aramda bir seçim yapılacaksa, Thalia beni seçmişti.

"Buna gerek kalmayacak." Sorin yanıma geldi ve kraliçeye selam verdi. "Ben ve adamlarım prensimizi aramak için bir saat içinde yola çıkıyoruz, Adara ve Thalia da herhangi bir haber olması ihtimaline karşı burada kalacaklar."

Bakışlarım ona yöneldiğinde aklını kaçırmış olduğunu söylemek istedim. Beni de yanında götürmesini talep etmek istedim ancak gözleri büyüdü ve çenesi titredi. Bu bir emir değildi. Dinlemem için sessiz bir yalvarıştı.

Kraliçeye dönüp baktım ama çenemi kapalı tuttum.

Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırarak dikkatle beni izledi. "Olayları dikkatli bir şekilde ele almalısın, Sorin." Sonunda gözlerini benden kaçırdı. "Kraliçe Kaida'nın ne bildiğini hâlâ tam olarak bilmiyoruz."

"Elbette, Majesteleri." Thalia elimi tutarken Sorin başını hafifçe eğdi.

"Ve siz ikiniz, saraydan ayrılmayacaksınız."

Avucumun içinde Thalia'nın büyüünün benimkiyle birbirine karıştığını hissedebiliyordum. Beni yanında tutarken çenesi kasıldı ve duruşu sertleşti. Cevap verirken kraliçeye bakmadı, onun yerine bakışları Sorin'inkilerde sabit kaldı. Yüzü solarken eli benim elimde titriyordu. "İhtiyacınız olan her şey için burada olacağız."

"Anlaştık o zaman." Kraliçe, bize bakarken Thalia elimi daha sıkı tuttu. "Sorin, oğlumu bana geri getir."

Sorin bir kez daha Kraliçe'nin karşısında eğilmeden önce başını

salladığında Thalia'yı öne, kraliçeden uzağa çektim. Evren'in ona güvendiğini biliyordum. Kraliçe onun annesiydi ama ben ona kamp aynı hisleri beslemiyordum. Ona olan güvenim hâlâ eski.

Şu anda ikimiz de aynı şeyi istiyorduk. Evren'in sağ salim orre dömesini istiyorduk, buna engel olacak aptalca bir şey yapamazdık.

12. BÖLÜM

Genelde akşam yemeğini Evren'in odasında tek başıma yedim ama Thalia, Evren'in haberi geldiğinden beri beni tek başıma bırakmayı reddediyordu.

Benim için endişelendiğinden mi, yoksa yapacaklarımdan korktuğu için mi böyle davrandığını bilmiyordum, her iki durumda da yanımdan ayrılmamıştı.

Thalia, Evren'in küçük masasında karşımda oturuyordu, odaya getirdiği sandalyeyi nereden bulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Anaç bir tavuk gibisin." Bir parça ekmek kopardım ve Mina'nın getirdiği yahniye batırdım.

Thalia omuz silkererek bakışlarını benimkilere dikti. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben iyiyim." Bu bir yalandı, bakışları sözümüne inanmadığını gösteriyordu. Evren kaybolalı iki gün olmuştu. Jorah ya da Sorin'den neler olduğuna dair herhangi bir haber almayalı iki gün olmuştu ve içimdeki her şey krallıkta kalmam yönündeki taleplerini dinlemem için bana yalvarıyordu.

Ancak Evren'i kaybetmekten, onların gazabına uğramaktan çok daha fazla korkuyordum.

Gideli çok uzun zaman olmuştu, daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

"Hayır, değilsin." Başını salladı ve şarabından bir yudum aldı. "Nasıl olabilirsiniz ki? İyi olduklarına dair hiçbir şey bilmiyoruz. Ne Evren'in, ne Jorah'nın, ne de Sorin'in..."

Dizimi göğsüme yaslayıp onu inceledim. Üzerimde Evren'in gömleğinden başka bir şey yoktu, açıkçası misafir beklemiyordum.

Thalia kapısını çalmadan önce yatağıma girip, Evren'in kalen brda
nıyla uyumaya çalışmayı planlıyordum.

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama tam o anda Evren'in
odasının kapısı pat diye açıldı. Hem Thalia hem de ben panikle oya
ğa fırladık ve büyük ellerimin etrafında dönmeye başladık.

Fakat kapıdaki kişi, ellerini göğsüne dayamış öylece duran Ma
na'ydı.

"Ne oldu?" diye nefes nefese sordum.

"Evren. Geri döndü."

Mina'nın söylediklerini daha düşünmeden odadan çıktım. Ne
reye gittiğim ya da onun nerede olabileceği hakkında hiçbir fikrim
yoktu ama düşünmek için duramazdım. Çıplak ayaklarımı yere vu
rarak ve içimde hızla akan tek bir duyguyu bile kontrol edemeden
öylece koşturdum. Arkamda Thalia'nın sesini duyabiliyordum, o da
benim gibi kontrolsüzdü. Evren onun eşi olmayabilirdi ama pren
siydi, daha da önemlisi arkadaşıydı.

Kalenin ana girişine geldiğimde durdum ve Kraliçe Veda'nın taş
duvara yaslanmış oğlunun üzerine eğilmesini dehşet içinde izledim.
Yüzü hasta ama yine de hayat dolu görünüyordu. Kraliçe Veda, kan
lı gömleğini çekip altına bakarken lanet okudu. Sorin elleri kana
bulanmış halde odanın içinde volta atıyordu; bizi görür görmez ba
şını kaldırdı. "Adara, sana ihtiyacı var."

Onun arkasından Evren'e baktım ve korkumun sanki içimde
canlandığını hissettim. Tereddüt ettim, öfkeli duyguların istilası al
tıındaydım. Thalia hızla yanımdan geçti. Midem panik ve suçluluk
duygusuna dönüşürken Evren'in yanında diz çöktü.

Hâlâ tereddüt ediyordum, Thalia gömleğinin kolunu sıvamadan
önce sadece bir an beni izledi. Bana bir seçenek sunuyordu ama
kararsızlığım yüzünden bocaladığımı görünce duruma kendi mü
dahale etti. Onun hayatını kurtaracaktı.

Evren ondan beslenecekti ve bu onu kurtaracaktı.

Bunun olmasına izin vermeliydim. Evren'in o anda ona ihtiyacı var-

di. Şenemi kapalı tutmalıyım ama o benim eşimdi. Büyüm ellerimde şiddetle yuvarlanıyordu ve burada oturup onun başka birinden helesmesini öylece izleyemeyeceğimi biliyordum. Her ıstırmı pençeden korkuyu bastırmaya çalışırken kük sesle küfrettim. Herleyip, Thalid'un yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Evren'in gözleri benimkilerle birleştiğinde duvara daha da yaslanırken bakışları yumuşadı.

"Prenses." Dudaklarının arasından çıkan fısıltı yumuşacıktı ve zor duyuluyordu. Buna rağmen sanki kulağımın altında bağırması gibi içimde yankılandı.

Bu yaralı adam benim eşimdi, ben de onun eşiydim.

İç i yıldız izleriyle kaplı siyah işaretimi taşıyan kolumu yukarı itip bileğimi ona doğru uzattım.

"Benden beslen."

Bakışları yüzümde gezinirken titreyen elini yavaşça kaldırdı ve elinin izlediği yolu takip etti. Dokunuşuyla ürperdiğimde kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. *O benim eşimdi.*

"İyi misin?" Sesi boğuk ve sessizdi.

Sorusu karşısında kahkahamı yutarken gözlerim yaşardı. *İyi miydim? Delirmiş miydi?*

"Benim için endişelenme." Elimi onun boynuma yaslandığı yere bastırdım. "Benden beslen, Evren."

Gözleri titreyerek kapandığında neler yaşadığını merak ettim. *Kim onu bu şekilde incitmişti? Kraliçe miydi? Yoksa kardeşi miydi?*

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Başını usulca salladı ve bu bile olağanüstü bir çaba gerektirmişti.

"Sen neyden bahsediyorsun? Beslen benden."

Âdeta yalvardım, geçen her saniyenin onun acı içinde kalmasına neden olduğunu biliyordum. Risk altında kalmaya devam etti.

"Sana asla onun gibi olmayacağıma söz verdim." Bakışları yumuşak ve yalvarır gibiydi, ne demek istediğini anladım. Kardeşi gibi olmak istemiyordu, benim isteğim dışında benden bir şeyler almak istemiyordu ama anlamıyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Benden beslenebilir." Thalia utulca bana baktı ve bunu sadece kendimle ne kadar kötü savaştığımı bildiği için söylediğini biliyordum. Ancak içimde zerre kadar katarsızlık kalmamıştı. O benim eşimdi ve onu kurtaran ben olacaktım. "Her şey yolunda, Adara."

Ona bakarken başımı salladım. "Ben senin eşinim. Evren ve ben benden besleneceksin."

Bakışları şaşkınlıkla parlarken, dudakları aralandı ve besynumu daha sıkı tuttu. Karnımı sıkıştırken nefesimi boğazımda düğümledi. Evren bileğimi ağzına götürmeden önce kendimi sabitleyecek zamanım olmadı.

Dişlerini tenime geçirdi.

Gözlerimi kapattım ve etrafımızdaki diğer herkesi unuttum. Sadece Evren ve bendik. Yaralı olsa da buradaydı, güvendeydi. Kraliçe ona burada dokunamazdı. Gavril de dokunamazdı, bu gerçeği kendime tekrar tekrar hatırlattım.

O kanımı içerken büyüğü içime işliyor ve her santimim onun dokunuşuyla canlanıyor, bedenim alev alev yanıyordu. Ona hâlâ çok kızgındım ama arzumu inkâr edemiyordum. Arzum ve rahatlaşmanın içinde bu kadar kaybolmuşken, onun beslenmesiyle içimde patlayan acıyı fark edemiyordum. Kendimi öfkeme tutunmaya zorladım çünkü o olmadan incineceğimi biliyordum.

Onu bu şekilde görmek göğsümü bir mengene gibi sıkıyordu, kendimi tamamen ona bırakırsam ne kadar kötü olabileceğini hayal bile edemiyordum. Uzun ve sert bir şekilde kanımı içtiğinde içimin boşaldığını hissedebiliyordum ama her damla benden ona aktıkça, vücudum daha da derinden ağrıyordu. Onu neden istememem gerektiğini hatırlayamıyordum.

"Bu kadar yeter, Evren." Kimin söylediğini anlayamadım ama muhtemelen haklıydılar. Yine de durmasını istemiyordum, asla durmasını istemiyordum. Bu anı, bu acı ve istek duygusunu yaşamak istiyordum, kimsenin onu durdurmasını istemiyordum.

Dişlerini tenimden yavaşça çekti, büyüğü de onunla birlikte çekilirken nefes nefese kaldım.

Daha fazla. Bu düşünce kafamın içinde çınladığında bunu yük-

tek sesle dile getirmediğimden emin etemedim ama tek dile getirdiğim buydu. *Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.* () her an hazır ve ben daha fazlasını istiyordum.

Gözlerimi kırpttırarak açtığımda Evren'in iki kolumu benden kavradığını gördüm. Beni kendine doğru çekti, buna izin verirken başka çarem yoktu. Başımı göğsüne bastırduğunda kolumdan derin bir nefes aldım. Burnumu boynuna gömdüm ve ona sığına sardım. Bırakmayı reddediyordum.

"Prenses," diye adımı fısıldadı Evren. Sesi etkisinden çok daha net, çok daha güçlüydü.

Ona cevap vermedim. Sadece göğsüne daha sıkı sardım ve kollarımı ona sardım.

"Sorun yok." Ellerini saçlarımdan üzerinde gezdirdiğinde titrediğimi hissedebiliyordum. "Her şey yoluna girecek."

Bacaklarım beline dolanmıştı, arkamdaki seslerin mırıltısını duyabiliyordum ama umursayacak durumda değildim. O anda, herhangi birinin benim hakkımda ne düşündüğü önemli değildi. Tek düşünebildiğim o ve içimde akan derin acıydı.

"Sana ihtiyacım var." Hâlâ boynuna bastırduğım dudaklarımdan yalvarışın dökülmesine izin verdim.

Evren inledi ama beni durdurmaya çalışmadı. Dudaklarımı boynuna bastırduğımda, eli omurgam boyunca ilerledi. İşaretlerim alev alev yanıyordu.

Tenim ve kalçalarımdan arasındaki sızı çok güçlüydü.

Başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Hepiniz dışarı çıkın," diye hırladı Evren, onların dinleyip dinlemediklerini anlayamayacak kadar büyülenmişim.

"Evren, sana ihtiyacım var." Sesim paniklemiş ve çaresiz gibi çıkıyordu ama umurumda değildi. Her nefesi gerçekti, yaşıyordu.

"Benden nefret ediyorsun," diye fısıldadığında doğrulup kendimi karanlık, yorgun gözlerine bakmaya zorladım. "Şu anda istediğin şeyi sana verirsem, benden nefret edersin."

Bir parçam onun muhtemelen haklı olduğunu biliyordu ama bu kıymetli öfkenin kaharmasını engellemedi. Ona ihtiyacım vardı. Ona hayatımda hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım vardı ve o beni reddediyordu.

“Benim olmayı kabul et. Benimle evlenmeyi kabul et, ben de sana istediğin her şeyi vereyim.”

Sözleri karşısında işaretlerim beni diri diri yakıyormuş gibi hissettirdi. Daha yeni dönmüştü. Delicesine yaralanmıştı ve benenden evlenmekten mi bahsediyordu?

“Oyunlarınızın bir parçası olmak istemiyorum.” Başımı iki yana salladım. “Kehanetin cevabı olmak istemiyorum.”

Evren parmaklarını yüzümde gezdirdi, enseme kavramadan önce saçlarımı geriye doğru itti. “Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Benimle evlen çünkü sen de bunu istiyorsun. Benimle evlen çünkü ben senin eşiniyim.”

Bedenimi göğsüne bastırdım, hayal kırıklığı ve istek beni çıldırtıyordu. *Evren*, kelimesi dilimin ucundaydı. Benden istediği her şeyi ona vereceğimi söylemek istedim ama bunu yapamazdım. Şimdi olmazdı. Aramızda hâlâ cevaplanmamış bu kadar çok soru varken olmazdı.

“Döndüğüne sevindim.” Ondan biraz uzaklaştığımda kucagında oturduğumu, üzerimde sadece gömleğinin olduğunu fark ettim. Etrafımızda hâlâ başkaları vardı ama çoğu onu dinlemiş ve odayı terk etmişti. Kraliçe Veda bizi izliyordu; bakışları aramızda gidip geliyor, her dokunuşumuzu hesaplıyordu ve midemin kaygıyla düğümlenmesine engel olamıyordum.

“Evren, konuşmalıyız.”

Başını kaldırıp annesine baktığında parmaklarımı göğsüne gömdüm. Evren’i ona vermek istemiyordum. Bir saniyelğine bile... Bakışları tekrar benimkilere kaydı, sanki o da birbirimizden ayrılmamızı düşünemiyormuş gibiydi.

“Bekleyebilir.” Elini yavaşça kaldırıp yanağıma bastırdı.

"Beklemeyeceğini ikimiz de biliyoruz." Kraliçenin sesi sertti, tartışmaya yer bırakmıyordu.

Elimi kendi elinin içine sokmadan ve bileğimi ağzına doğru kaldırmadan önce uzun bir süre bana baktı. Hattas cıdırme nazık bir öpücük kondurduktan sonra, "Birazdan gelip seni bulacağım. Belde beni," diye fısıldadı.

Tek kelime etmedim. Sadece kucağından kalkıp üzerimdeki gömleği düzelttim. Thalia bir anda oradaydı. Bana doğru uzandı, zayıf anımda gücünü sunmaya hazırdı. Annesi tekrar adını söylemeden önce, Evren'in bakışları ikimiz arasında gidip geldi.

Thalia yumuşak bir sesle, "Hadi odana dönelim," dediğinde başımı sallayarak onayladım. Buradan başka bir yerde olmak istiyordum. Evren geri dönmüştü. Güvendeydi, ona rutunmak ve başka kimsenin ona dokunamayacağından emin olmak için çaresiz olmalıydım ama öyleydim. Hissettiğim çılgınlık büyümün içinde çalkalanıyor, her santimim ona ulaşmak için acıyordu.

"Adara," dedi Thalia daha kararlı bir şekilde adımı söyleyerek. Sonunda gözümü prensten ayırıp ona baktım. "Evren'i sonra buluruz. Seni giydirmeliyiz."

Beni ondan uzaklaştırmasına izin verdim, her adım işkence gibi geliyordu. Evren'in odasına geri dönerken nefes alamıyordum.

"Burada olmaz." Hızla başımı salladım. Burası Evren'in odasıydı, onun alanıydı ve ben onun izni olmadan burayı işgal ediyordum.

Thalia anlamış gibi başını sallayarak kapıma doğru işaret etti. "Sen git. Ben daha önceki dağınıklığımızı toparlayayım."

Bunu düşünmemiştim bile. İçeri girip tüm eşyalarımı orada bulduğunda nasıl görüneceğini düşünmemiştim.

"Tamam." Başımı sallayıp titreyen parmaklarım kapıma dayanana kadar geriye doğru yürüdüm. İçeri girdim ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Dizlerimin üzerine çöküp, Evren geri döndüğü için Tanrıya şükrettim.

13. BÖLÜM

Saray ürktürücü bir sessizliğe bürünmüştü ama endişem odanın duvarlarına çarpıp duruyordu. Evren'den ayrılalı saatler olmuştu. Annesinden ayrılalı saatler olmuştu.

O zamandan beri vücudum onun için yanıyordu. Yatağıma uzandım ve başımı öfkeyle yastığa çarptım. Battaniyelerin bana dokunduğu her yer çok fazla hissettiriyordu, tenime değen her sıyrık beni yakmaya devam ediyordu, neredeyse patlayacakmış gibi hissediyordum.

Evren'in büyüğü hâlâ içimde dolaşıyordu. Damarlarımda dolaşarak, her santimimi okşuyordu ve bu beni çıldırtıyordu. Ellerimi kaldırıp, büyümün bir kısmının parmak uçlarımdan sızmasına izin verdim. Karanlığın etrafında dönerek beni besledi ama beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Ellerimi tekrar yatağına vurduğumda büyüm hemen kesildi. Uykunun beni ele geçirmesi için Tanrıya dua ettim. Odama girdiğimden beri ona yalvarıyordum ama bana hiç yardımcı olmamıştı.

Evlen benimle.

Battaniyeleri yatağın kenarına doğru fırlattım.

Evlen benimle.

Sözleri içimde durduramadığım bir fırtına gibi esiyordu ve başka bir şey düşünemiyordum. Sadece ona teslim olsaydım, istediğim ama almaktan korktuğum her şeye teslim olsaydım nasıl olurdu?

Parmaklarımı vücudumda gezdirip, Evren'in gömleğinin kenarını kavradım. Parmaklarımdan uçları kadınlığının üst kısımlarına baskı yaptığında dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı.

Onun olmanın nasıl bir şey olacağını düşünürken gözlerimi kapattım... Sadece teslim olsaydım ve istediği parçamı almasına izin verseydim nasıl olurdu?

Parmaklarımı klitorisimi bulana kadar aşağı ittim. Onun olduğunu hayal ettim. Benim ellerim yerine onun elleri olsaydı tam olarak ne yapacağını düşünmeye çalıştım.

Elimi iç çamaşırlarımın içine doğru kaydırarak başımı yaslayarak yaslarken gözlerimi kapattım. Zaten çok ıslaktım, Evren'in saatler önce benden beslemesinden dolayı çok tahrik olmuşum. Parmakımı hassas yumrunun üzerinde gezdirirken bacaklarım birbirine kenetlendi.

"Aç şunları." Evren'in sesiyle şok içinde yataktan sıçradım. Bakışlarım şöminemin yanına yaslanmış olan Evren'le buluştu. İçeri girdiğini duymamıştım, açgözlülüğüm yüzünden onu fark edemeyecek kadar dikkatim dağıldığı için utançla inledim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bulmaya geldim."

Bakışları bacaklarıma kaydığında gözlerindeki açlığı görebiliyordum.

"İyi misin?"

"Şu anda benim hakkımda konuşmuyoruz." Elini çenesinin üzerinde gezdirdi, sakalları onu son gördüğümünden çok daha uzundu.

"Aç şu lanet bacaklarını, prenses."

Soru sormuyordu. Bu bir emirdi, sesini duyunca dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Bacaklarımı yavaşça açarken manzarasına karşı inledi. "Aferin kızım. Sana bakmama izin ver."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı, ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bakışlarının beni içine almasını izlerken bacaklarımı tamamen açtım.

"Elini hareket ettir. Tıpkı benim yapacağımı hayal ettiğin gibi kendine dokun."

Parmaklarımı yavaşça hareket ettirdim, ucunç ve zevk içinde alev misali akarken gözlerimi kapattım. Daha önce her yerimi görmüş olması önemli değildi. Bu farklıydı.

"Çıkar şunları." Evren'in sesi daha yakından geliyordu. ona bakmak için gözlerimi açtım. Yatağımın ucunda durmuş, bir elini yatağın başlığına dayamıştı. "Seni görmek istiyorum."

Tereddüt ettim. Evren gözlerimdeki korkuyu görebildiyse de sözleriyle onu yok etti. "Orada senin için ölüyordum, prenses. Benim olanı görmeme izin ver."

Parmaklarımı klitorisimden çekip, başparmaklarımla iç çamaşırlarımın kenarını tuttum. O izlerken yavaşça kalçalarımın aşağı kaydırıldım.

Parmaklarım titreyerek iç çamaşırlarımı ayaklarımdan çıkardım ve yatağa düşmesine izin verdim. Vücudumu gizlemeye pek de yaramayan gömleğinden başka bir şey giymemiştım. beni öylece izlerken nefesimi zor tutuyordum. "Uyluklarını yatağa bastır." diye talimat verdiğinde yavaşça dediğini yaptım.

Büyüsü odanın içinde dolaşırken ürperdim. Kendime dokunmadan bile, içimden bir zevk fırtınası geçti.

"Bana neyi sevdiğini göster." İçimde yükselen duygulara karşı yutkunmaya çalışırken elini pantolonunun önünde gezdirdi. "Eşine, nasıl dokunulmaktan hoşlandığını göster."

Klitorisime doğru bastırduğım parmaklarımı yavaşça kaplayan ıslaklığa doğru hareket ettirirken, her bir hareketimi dikkatle takip etti.

"Tadına bak."

Bakışlarım tekrar ona döndü.

"Parmaklarını ağızına sok ve ne kadar mükemmel olduğunun tadına bak."

Sözlerinden bu kadar tahrik olmamalıydım ama bakışlarını üzerimde tutup emirlerini yerine getirirken kendimi durduramadım. Parmaklarımı ağızma soktum ve dilimle tadına bakmadan önce dudaklarımı parmaklarımla etrafına kapattım.

“Saraydan ayrıldığımdan beri başka bir şey düşünmedim.” Ellerini karyolanın direğine dayadığında tahta tutuşunun altında gıcırdadı. “Seni dilimle tatmin ettiğimde, tadının ne kadar tatlı olduğunu hatırlamaktan başka hiçbir şeye konsantre olamadım.”

Parmaklarımın ağzımdan kaymasına izin verdim.

“Ah, Tanrım.”

Parmaklarımı tekrar klitorisime doğru ittiğimde vücudum sarıldı.

“İşte bu, prenses. Beni ne kadar özlediğini göster. Vücudunun eşin için ne kadar çaresiz olduğunu göster.”

Sözlerinin beni cesaretlendirmesine izin verdim. Sadece elimi kullandım ve boşalmamı izlerken ona odaklandım.

Diğer elimi de aşağı kaydırıp bir parmağımı içime soktuğumda dudaklarının arasından bir küfür savurdu. “Sen kiminsin, prenses? Vücudun kime ait? Başka hiçbir erkeğin seni benim tattığım gibi tadamayacağını göster bana.”

Avuç içimi kadınlığıma bastırırken sırtım yataktan yükseldi. Parmaklarımı içime sokup çıkarırken, bunu yapanın o olduğunu hayal ediyordum. Kendim yerine onun beni doldurduğunu hayal ettim, diğer elim gömleğinin içinden göğsümü sıktı.

“Söyle, prenses.”

“Sen.” Kelime, kesik kesik bir nefesle dudaklarımdan döküldü. “Ben, sana aitim.”

“Doğru.” Nefes alış verişini benimkiyle aynı ritimde ilerlerken pantolonundan aletini çıkarıp eliyle kendini okşamaya başladığında onu izlemek için aşağıya doğru baktım. “Sen bana aitsin, Adara. Sen sadece ve sadece benimsin. Tıpkı benim, *senin* olduğum gibi.”

Onun sözlerine kızmamak için kendimi zor tuttum çünkü haklıydı.

Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da ben *onundum*.

“Benim yatağında mı uyudun, prenses?” Sorusu beni hazırlıksız yakaladı, ona bakarken elim duraksadı. “Sakın durayım deme,” diye homurdandı, tekrar hareket etmeye başladığımda inledim.

Kalçalarımı elime doğru yuvarlarken aletin ucunu avucunun içinde sıkmasını izledim. "Çarşaflarımdan kokunu alabiliyordum. Bu gece uzanmaya çalıştım, sana yalnız bir an vermek için ama ortalığa girer girmez kokun beni sardı, senden başka hiçbir şey düşünemedim. Elini bacaklarının arasına gömüp yatağımda uzanırken beni düşündün mü, prenses?"

"Hep seni düşünüyorum."

İtirafım dudaklarımdan döküldü.

"Ve ben de seni..." Eli aletine doğru daha hızlı hareket ederken inledi. "Adımı söyleme şekline, benim olduğun gerçeğini inkâr etmeye çalışma şekline bayılıyorum. Vücudunun beni nasıl sarmaladığına dair anılar peşimi bırakmıyor."

Parmaklarım daha sert ve daha hızlı hareket ediyordu. Peşinde olduğum his için çaresizdim. Benim büyüüm onunla birlikte içimde fırtınalar estirdi ve onlar da benimle birlikte orgazmın peşine düştüler.

"Sana ihtiyacım var." Onu ne kadar umutsuzca istediğimi görebilmesi için kalçalarımı araladım. "Lütfen, Evren."

Beni avını takip eden bir avcı gibi izlerken bacaklarımı daha da açtım.

"Evlen benimle."

"Ne?" Şu anda neden bundan bahsettiğini bilmiyordum. İçimde akıp giden ve her an parçalanmanın eşiğinde sallanan bu duygudan başka bir şey düşünemiyordum. Sadece bana dokunmasına ihtiyacım vardı.

"Benimle evlenirsen zevkten başka bir şey bilmezsin, Adara. Benimle evlen, söz veriyorum hiçbir şeyi eksik hissetmeyeceksin."

Parmaklarım daha sert hareket etti, bacaklarımın arasında yayılan sıcaklığa karşı inledim. "Kocam olmana ihtiyacım yok, Evren." Büyüüm alevlendi ve kelimeler dilimde acı bir tat bıraktı. "Beni becermene ihtiyacım var."

Hafifçe kıkırdadı ama içinde zerre kadar mizah yoktu. "Yapaca-

ğım. Elim'e geçen her hisatta seni hissedeceğim. Kendimi benden başka kimse hissettiğinde, vücudunun keşfedilmemiş tek bir santimini bile hissedemeyeceğimi."

Haval kırıklığı içinde inleyerek parmaklarımı boynuma geçirdim. Sadece biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Daha sıkı bastır, prenses. Parmaklarının benim parmaklarım olduğunu hayal et ve bana istediğimi verene kadar kendi nefesini kes. O mükemmel parmaklarına boşalana kadar durma."

Sözlerini anladığımda iç duvarlarım parmaklarımın etrafında kenetlendi, bir anlığına tereddüt ettim.

"Sana söyleneni yap, prenses."

Parmaklarımın tenime girmesine izin vermeden önce nefes nefese kaldım. Boynuma çok az baskı uyguladım ama şimdiden düştüğümü hissedebiliyordum.

"İşte bu kadar." Sesi beni rahatlatmıştı. Büyüsünün yavaşça elimin üzerinde dolaştığını hissettiğimde nefesimi kesildi.

Beni cesaretlendirerek kendini aşağı doğru itti ve elim altında titredi. "Al hadi." Sesi, kendi zevkinin karışımı ile hırçın ve acı doluydu. "Keyfine bak, prenses."

Elim daha sert hareket ederken nefesim kesildi, içime girdiğini hissetmem sadece bir an sürdü. Aldığım haz duygusu, sert ve aman-ız bir şekilde içime çarptığında bunun herhangi bir parçasını geri tutma şansım yoktu. Evren'in büyüü elimden çıkıp vücudumda gezdiğiriken onun adını haykırdım.

Her santimimde geziniyor, okşuyor, hissediyor ve ardında ürper-tiler bırakıyordu.

"Sen benimsin, Adara."

Eli aletinin üstünde hareket ederken bakışlarımı onunkilere çevirdim.

"Sana bir daha benden başka kimse sahip olamayacak. Seni burada hissedebiliyordum. Beni arzuladığın aşıkardı, belirsizliğin de öyle. Ama her parçan bana ait."

Büyüsü bana karşı sıkalığı ve hedenime karşı tuttuğu. Ben bir şekilde hayalmasını izlerken içimden bir zevk dalgası dolaştı geçti, kendimi tutmak için yatak direğini kullanmak zorunda kaldı.

İkimiz de nefes almaya çalışırken uzun bir süre birbirimize bakarak ve az önce yaptığımız şeyin gerçekliği içimize işledi. İsteklerinin gerçekliği.

Kendini temizledikten sonra pantolonunun içine geri soktu ve gözlerini bacaklarını birbirine kenetlediğim yere dikti.

"İyi geceler, prenses." Yumuşak bir sesle konuşurken bakışları sabitti. Dudakları aralanırken elleri yatağıma dolandı ama ondan kalmasını isteyecek kelimeleri bulamadım. Beni bir daha asla terk etmemesi için yalvaramadım.

Az önce ona kendimden çok şey göstermişim, isteklerimde çok fazla zayıflık vardı. Ona her şeyimi vermeyi bu kadar çaresizce istemekten nefret ediyordum.

Bana sırtını dönüp kapıya doğru yürüdü ama eli kapı kolundayken duraksadı.

Daha iyi düşünmeden, ona vermek istediğim tek gerçeği söyledim. "Ben de seni hissedebiliyordum, biliyor musun? Gittiğin gece. İçimde bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum."

"Çünkü sen benim eşimsin, Adara. Her parçan benim için yaratılmış ve bu beni deli ediyor."

"Ama yine de gittin."

Bakışları benimkilerle buluşana kadar döndü, büyüünün içinde kıvrıldığını hissedebiliyordum.

"Seninle krallığım arasında seçim yapmak zorunda bırakma beni, prenses. Çünkü seni seçeceğim. Sonuçlar ne olursa olsun, seni seçeceğim."

Büyüm canlanınca nefes nefese kaldım. Evren kapıyı açıp kordorda kaybolmadan önce bir kez daha bana baktı.

14. BÖLÜM

"Her ne sebeple olursa olsun üzgün olduğumu anlıyorum ama derin bir nefes al." Ben ellerimi sıkarken, Thalia alındaki teri sildi. "Senin duyguların sizi engelliyor."

Üzgün değildim. Kafam karışık ve biraz da kızgındım. Ne hissedeceğimi tam olarak bilmiyordum.

Evren'in geri dönmemesinin işleri düzeltilmesi, kafamı daha fazla karıştırmaması gerekiyordu ama tek düşünebildiğim odamdan çıkmadan önce söylediği sözlerdi. Beni her şeyden daha çok şaşırtan sözleri.

Bir şekilde farklı hissettirmişti, sözlerindeki inanç yanlış anlaşılmaya yer bırakmıyordu ama seçimlerinin ağır sonuçlarına hazır olup olmadığını bilmiyordum. Beni seçeceğini söylemişti, peki bu seçimi krallığını güvende tutmak için mi, yoksa bana olan hisleri yüzünden mi yapacaktı?

"Antrenman yapmamız gerek." Terleyen ellerimi pantolonuma sildim ve tekrar ayağa kalktım.

Thalia bana sadece büyümü kullanırken değil, göğüs göğüse çarpışırken de kendimi nasıl kontrol edeceğimi öğretmeye çalışıyordu ve bu düşündüğümünden çok daha zordu.

"Tamam ama onu düşünmemek için kendini yerin dibine sokmana gerek yok." Kapı aralığına doğru baktı ve ağzı sert bir çizgi halinde gerildi.

Ellerimi yumruk yapıp salladım ve sözlerini umursamamaya çalıştım.

"Bu sefer kendini tutma," dedim ve bana doğru hamle yapıp büyümden bir parılının göğsüme doğru gelmesine izin verdim.

Sol elimi kaldırıp kendi elimle büyüsunü engelledim ama durduramadan yumruğu omzuma geldi.

"Kahretsin," diye küfrettim neredeyse dengemi kaybederken. Omzum aldığım darbeden dolayı zaten ağrıyordu ama önemli değildi. Durmaya hazır değildim. "Yine."

Thalia tekrar başlamadan önce bir kez başını salladı, ben de düşüncelerinin hangi yöne gittiğini görmek için gözlerini izlemeye çalıştım. Ancak yanılmıştım. Sola doğru hamle yaparak bacağına bana doğru savurdu, ben de ağırlığımı değiştirip saldırısına hazırlandım ve büyüsunün sağ tarafıma çarpış şeklini tamamen kaçırdım. Gürültülü bir homurtuyla yere düştüğümde, kalçamdaki acının sızlamasıyla dişlerimi sıktım.

"Fazla düşünmeyi bırak." Thalia saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Kendine güvenmiyorsun, Adara. Biraz durup soluklanman gerek."

Duruşuma geri dönmeden önce dizlerimin üzerine eğildim ve içimden akan öfkeyi kontrol etmeye çalıştım. "Molaya ihtiyacım yok."

"Ama benim var."

Thalia'ya baktım çünkü bana ilk kez bir molaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Gözleri yalvarıyordu, elini alına götürüp ter tabakasını sildi.

"Ben devralıyorum." Başımı Evren'in sesine doğru çevirip onun avluya girişini izledim. Her zamanki siyah kıyafetlerini giymişti, o gün saldırıya uğrayan adamdan hiçbir iz yoktu. Her hücresiyle kendisi gibi görünüyordu.

"Gerçekten herhangi bir antrenman yapman gerektiğini düşünmüyorum." Nefesimi yutmaya çalışırken ellerimi kalçalarıma bastırdım. "Dün gece yere yığılan sen değil miydin?"

Evren etrafımda dönüp Thalia'nın önüne geçerken sırıttı. "Dün gece çok şey yaptım ama mucizevi bir şekilde enerjimi geri kazandım."

Sözlerine repki vermemeye çalışsam da tek düşünebildiğim yata-

ğımın ucunda nasıl görüldüğüydü. Tek hatırlayabildiğim büyü-
nün tenimde bıraktığı hissi.

“Seninle antrenman yapmak istemiyorum.”

Evren daha büyük sırttı ve bana bakarken başını eğdi. “Thalia’yı
yprattığını düşünürsek, başka seçeneğin kalmamış gibi görünüyor.”

“Sorin nerede?” Avluya baktım ama orada sadece üçümüz var-
dık. “Eğitimimi onunla bitirmeyi tercih ederim.”

Evren sivri dişlerini gösterip tekrar konuşmadan önce bir süre
bekledi.

“Dün gece benim olduğunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Be-
nimle çalışacaksın.”

Thalia’nın kısık sesle kıs kıs güldüğünü duydum ama sanki bizi
yalnız bırakıyormuş gibi sırtını bize döndü.

“Burada kalmayacağım.” Öyle demek istememişim ama onu da
kendim gibi çıldırtmak için çırpınıyordum.

Evren etrafımda yavaşça hareket ettiğinde, ben de vücudumu
onunkine uydurmak için kaydırdım.

Tıpkı Thalia’nın bana öğrettiği gibi.

“Peki nereye gideceksin, Adara?” Gücü dışarı fırlayıp sol elime
çarptığında tısladım ve elimi yan tarafıma doğru kaldırdım. Canımı
acıtacak kadar güç kullandı.

Elimi sallayıp onu izledim. “Bilmiyorum.”

“Çünkü gidebileceğin hiçbir yer yok.” Evren bir güç atışı daha
gönderdi ve bu sefer diğer elime isabet etti.

“Kes şunu,” dedim ama beni dinlemedi.

“Vur bana, prenses.” Başını eğdi ve beni inceledi. “Thalia’nın
seni ne yapman için eğittiğini göster bana.”

Başımı usulca salladım ama kabul etmedi.

“Beni durdur.” Sözleri kontrollüydü, tabii bu öfkemi körükle-
mekten başka bir işe yaramadı.

İçimde bir şeylerin yükseldiğini hissedebiliyordum. Yaptığı şeye
karşı kızgınlık, bize sunulan hayata karşı öfke duyuyordum.

Kızgındım ve o bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Bana başka seçenek bırakmayana kadar zorladı, zorladı ve zorladı.

Sanki öfkem yayayan, elle tutulur bir şeymiş gibi büyümüyordu. İçimde yükseldiğini hissedebiliyordum. Onu bastırmaya, Shadun bana öğrettiği gibi kontrol etmeye çalıştım ama o bunu imkânsız hale getiriyordu.

Bir başka güç akımı daha fırladı ve o bana vuramadan ben kendi büyümümü ona çarptım. Evren sırttı.

“Dur.”

Ancak beni dinlemiyordu. Kara dumani parmaklarını bir kez daha terk etti ve büyüsü o kadar hızlı üzerime geldi ki hasırlıklı değildim, yine de son saniyede kendi büyümle onu engellemeyi başardım.

“Güzel,” diye beni cesaretlendirdiği sırada, sırtımdan aşağı terler süzülürken dişlerimi sıktım. “Gücümün nereden geldiğini gözleriyle görmeye çalışmayı bırak. İçgüdülerinle hisset. Güven ona.”

İçimdeki öfke yükseldiği anda bunu hissedebildim, gücü sola doğru yükseldi ve daha iyi düşünmeden, kendi gücümün onun sol tarafına çarpmasına izin verdim. Neredeyse hiç etki etmedi, vücudu neredeyse hiç kıpırdamadı ama gözlerindeki şaşkınlık beni gülümsetti.

“Bunu içinde hisset, Evren. Bunun olacağını görmeliydin.”

Söylediklerime gülümsedi, gözlerinde yırtıcı bir bakış belirlediğinde bir yanıma içeri kaçıp saklanmak istedi. Kendimi odaya kilitlemek ve bununla uğraşmak zorunda kalmamak istedim ama başka bir parçam, çok daha büyük bir parçam savaşmak istiyordu.

Ona neler yapabileceğimi göstermek istedim.

Hepsine beni fazla hafife aldıklarını kanıtlamak istiyordum.

“Haklısın.” Daha büyük sırttı. “Görmeliydim.”

Gücünün bir başka akışı bana doğru fırladı ama yakışıklı yüzüne bakmakla o kadar meşguldüm ki geldiğini fark edemedim. Büyü sağ kalçama çarptı, bana zar zor çarptığında benimle oynadığını hissettim.

“Elindeki hepsi bu mu yani?”

“Senin gibi biri için yeterli değil mi?”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?” Ona bakarken ellerimi yumruuk haline getirdim, Thalia'nın bizi tamamen yalnız bıraktığını fark ettim. *Hain.*

“Sen zayıfsın.” Bana doğru başını salladığında dişlerimi gösterdim. “Kafana göre ilerlersen, bir gün bile hayatta kalamazsın.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” diye homurdandığımda bu sadece onun daha çok gülümsemesine neden oldu.

“Evet, biliyorum.” Başını sallayıp soluna doğru ilerledi.

Onun hareketlerine adım adım karşılık verdim ve tam önümde tuttum.

“İster kabul et ister etme, beni istediğini biliyorum.” Küçümseyerek homurdandım ama o devam etti.

“Yapabildiğinden çok daha fazlasını yapabileceğini biliyorum.” Büyümün hâlâ parmak uçlarımda döndüğü ellerime doğru bakarak başını salladı. “Kendi parmaklarına boşaldığında çıkardığın sesin. benim parmaklarıma boşaldığında çıkardığından çok daha sessiz olduğunu biliyorum.”

Kendimi kontrol edemedim büyüm içimden fırlayarak doğruca Evren'in karnına çarptı. Kıcı yere çarpmadan hemen önce nefesi dudaklarından aceleyle döküldü.

Yüzünün buruşmasını izlerken vicdan azabı duymam gerekirdi ama duymadım.

Arkamdan kapının açıldığını duyduğumda, Evren gelen her kimse elini sallayarak uzaklaştırdı.

“Prensi, zayıf ve küçük eşinden korumaya gelen biri mi var?”

Evren öne doğru eğilip ellerini dizlerine bastırdı. “Zayıf olduğunu düşünmüyorum, prenses. Bence korkuyorsun.”

O haklıydı. *Korkuyordum.* Kendimi tamamen ona kaptırmaktan korkuyordum. Bu korkuya ve içimde kalan öfkenin her zerresine tutunmak kendimi koruyabilmemin tek yoluydu.

"Senin bile inanmak istediğinden çok daha fazlasını yapabileceğini düşünüyorum."

Onu dinlemek istemedim. Tek bir kelime bile duymak istemiyordum.

Ondan uzaklaşmak için topuklarımın üzerinde döndüm ama sesi beni durdurdu.

"Bana tekrar vur."

Omzumun üzerinden ona deliymiş gibi baktım. "Hayır."

"Yap, prenses." Elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Bana tekrar vur ve bu sefer toplayabildiğin tüm gücü kullan."

"Bunu yapmayacağım." Ellerim iki yanımda titrerken başımı iki yana salladım.

"Gücünle bana vur," diye bağırdığında büyüüm eğildi ve komurunun sesiyle kıvrandı.

"Sana vurmayacağım, Evren."

Alçak sesle ve sertçe güldü. "Gücünü kullanmayı öğrenmezsen birinin boyunduruğu altına gireceksin, prenses. Bu ben ya da kardeşim olabilir. İstedğin bu mu? Başkasının boyunduruğu altındaki Kutsanmış olmak mı?"

Büyüm tam olarak istediği şeyi yapmama izin vermem için yalvarırken elimi yumruk haline getirdim. "Peki ya sen?" Başımla onu işaret ettim. "Kimin boyunduruğu altındasın, yoksa vezirlerin oyununda bir piyon musun?"

Çenesini sıktı.

"Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun, prenses?"

"Seni neredeyse hiç düşünmüyorum, Evren."

Bana bakarken dudakları hınzır bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Tanrım, çok güzelsin ama iyi bir yalancı olmadığını sana daha önce de söylemiştim sanırım. Eğer beni düşünmüyor olsaydın, ben yokken yatağымda uyumazdın." Yerden kalktı ve tekrar ayaklandı. Gözlerini bana dikmesini izledim. "Eğer beni düşünmeseydin ben

seni ılerken parmaklarına bopalmaıdın, değıl mı? (Cırap verme-
vınce devam etti).

"Beni düşünmekten çok daha kötü şeyler yapabilirsin. pıenars"
Ellerimi iki yanımda titredı.

"Yine de aklıma hiçbir şey gelmiyor." Beni dikkate almasını ıle-
erken ellerimi kalçalarıma bastırdım. "Bir kızın kendisine ihanet
eden adamı düşünmesinden daha kötü ne olabilir?"

Saklamaya çalışsa da gözleri kısıldı. "Pek çok şey var."

Bana yaklaştığında kendimi tuttum. Beni ne kadar etkilediğini
görmesini istemiyordum.

"Sana bir daha asla dokunamamak." Bana doğru bir adım daha
yaklaştığında işaretlerim tenimde parladı. "Dudaklarımda asla ka-
nının tadını alamamak ya da eşimin gücünün bir uyuşturucu gibi
içimde dolaştığını hissedememek gibi..."

Nefesim kesildi ama o durmadı. Bir adım daha yaklaştı. Son-
ra bir adım daha, ta ki sadece birkaç adım uzaktıkta kalana kadar.
"Tam olarak istediğin şey olmasına rağmen beni reddedebilir ve kar-
deşimin seni benden almasına izin verebilirsin."

Botlarının burnu benimkine değene kadar yaklaştı. "Eşimin
beni düşünmesinden daha kötü olabilecek milyonlarca şey düşü-
nebilirim."

Onun kafasını da benimki kadar karıştıracak bir şeyle karşılık ver-
mek istedim ama bana bakıp elini boynumun dibindeki saçlarımdan
arasından geçirdiğinde nefes almayı zar zor hatırlayabildim. Beni en-
semden kavradı, başımı ona bakmam için eğmeye zorladı ve göğsüm
onu neden istememem gerektiğini hatırlama mücadelesiyle kabardı.

"Ama sana yapabileceğim milyonlarca şeyi düşünmeyi tercih
ederim." Bakışları üzerimde gezindi. "Uzakta olduğum her an, vü-
cuduna yapacağım şeylerin hayalini kurdum. Sana öğretebileceğim
şeyleri." Ağzıma bakarken başparmağı yavaşça çenemde gezindi.
"Düğün gecemizi hayal ettim. Tamamen benim ve sadece benim
olduğun zaman, içinde olmanın nasıl bir his olacağını."

Sözleri kavgasında nefesimi keşildi, hain bedenim öyleceydi. Ta-
pıye tepki verirken bacaklarımın arasında bir su belirdi. Fancu
bunu hen de hayal edebiliyordum.

Başparmağını boynumdaki atardamarın üzerinde gezdirdi. A-
dudagını yalarken hızla atan nabzımın izini sürdü. "Bana istediğin
nin bu olmadığını söylemeye devam edebilirsin ama bunu bil, vana u-
dun farklı konuşuyor, prenses."

Boynumun kıvrımını daha da sıkı tuttu ve burnunu az önce de-
kundüğü noktaya bastırdı. Derin bir nefes aldığı anda dudaklarımla
yümüşük bir inilgi geçti. Tekrar konuşmadan önce ağzını tenime sa-
zik ve hafif bir şekilde bastırdı; bana yapmasını istediğim şeyin bir
hayaleti gibiydi.

"Evlendiğimizde, benden saklayabileceğin tek bir parçanı bile ol-
mayacak. Sahip olduğun her şey bana ait olacak. Tıpkı senin benim
olduğum her şeye sahip olduğun gibi."

Sözleri o kadar kesindi ki olacakların bir vaadiydi. Bu sözlerin
doğruluğunu hissederken bile başımı iki yana salladım. "Bu asla ol-
mayacak."

"Yalanın tadı nasıl?" Dişlerini hafifçe tenime sürmeden önce
boynuma gülümsemediğini hissettim. "Hoşuma girmeyen tek bir par-
çanı bile tatmadım." Dili dişlerini takip ettiğinde elinin altında ür-
perdim. "Olanları kabullenmek için kendine yalan söylemen gere-
kiyorsa, söyle." Elini yavaşça tenimden uzaklaştırdı, bir adım geri
çekildi. "Senden alabileceğim her parçayı alacağım."

' Ardından arkasını döndü ve ben tek bir kelime bile edemeden
uzaklaştı.

15. BÖLÜM

"Neden gelinem konusunda ısrar ettiğini bana hatırlat." Aynadan Thalia'nın yansımasına baktım, hâlâ saçıyla uğraşıyordu.

"Çünkü..." Bir tutam saçı parmağına dolayarak sırttı. "Bu gece *Kanlı İkiz Ay Festivali* var. İkiz ayların dolunay halinde olduğu yılın tek gecesi. Şans ve onur günü, gelecek yılın refahını simgeler." Masamın üzerinde duran çantasından küçük bir allık fırçası alıp yüzüme doğru tuttu. "Evren her yıl krallıkla birlikte kutlar."

"Peki bunun benimle ne ilgisi var? Bırakın Evren dışarı çıkıp eğlensin, ne yapması gerekiyorsa yapsın ama ben burada kalıp sadece kitap okumak istiyorum." Parmaklarımı bana verdiği, Kutsanmış'ların tarihiyle ilgili olan kitaba vurdum. Şimdiye kadar okuduklarımdan çoğu zaten bildiğim şeylerden başka bir şey değildi ama daha kitabın dörtte birini bile bitirmemiştim. Kutsanmış'ların büyülerini doğayla güçlendirdiklerinden bahseden bölüme yeni başlamıştım.

Evren'in karşısında durup her sözüne kanmaktan çok daha fazla ilgimi çekiyordu çünkü yaptığım şey buydu. Dünden beri onu avluda görmemiştim ve lanet olası sözleri kafamda tekrar tekrar oynuyordu.

"Daha sonra okumak için bolca vaktin olacak. Sanırım evde kalıp kraliçenin yemeğine katılabilirsin." Burnumu kırıttığımda güldü ve yanaklarıma biraz allık sürdü, sonra da bir kap kırmızı krem alıp parmağını içine daldırdı. Dudaklarımda üzerinde gezdirirken kıpırdamadan durdum. "Bu geceki şenliklerden keyif alacağından eminim."

Önümden çekildiğinde aynadan kendi yansıma baktım.

Gözlerim kömürle kaplanmış gibiydi, dudaklarımı kızı renginde keskin bir çizgi gibi duruyordu. Yatağımın yanında asılı duran elbiseyle aynı renkteydi.

"Yanımdan ayrılmayacaksın, değil mi?" Ayağa kalktım ve elbiseye doğru ilerledim. Ellerimin arasına aldığım hafif kumaşına baktım. Evde giydiğim her şeyden çok daha zarif; Gavril'in yanına gelene kadar giydiğim her şeyden daha güzeldi.

Tenimi bir ürperti kapladığında onu düşünmemek için kendimi zor tuttum.

Bakışlarım bileğime kaydı ama gözlerimi oradan çekip arkadaşına baktım.

O da benzer şekilde giyinmişti, koyu renk kıvrıkcık saçları yüzünü güzelce çerçeveliyordu ve mavinin en açık tonundaki elbisesinin tülleri arkasına doğru düşüyordu.

Elbisenin içinde ne kadar zarif göründüğünü izlemek ruhaftı çünkü onu pantolon ve gömlek dışında bir şey giyerken hiç görmemiştim.

"Evet." Sorum üzerine kıkırdadı. "Seni yalnız bırakmayacağıma söz veriyorum, böylece eşinle karanlıkta gizlice kaçmaya kalkışmazsın."

Koluna vurduğumda bu daha da sert kıkırdamasına sebep oldu.

"Böyle bir şey olmayacak." Elbisemi asılı olduğu yerden çekip bana uzatırken gömleğimi başımın üzerinden çıkardım ve ardından elbisenin içine girdim, ipeksi kumaş tenimde kayıyordu. Thalia korsiyi bağlamaya başladığında arkamı döndüm.

"Haklısın. Muhtemelen tam tersi olacak. Evren seni görür görmez üzerindeki bu elbiseyi yırtmak isteyecek."

Aynanın karşısına geçip bana verdiği küçük küpelerle oynamadan önce dudak büktüm. Yansıma baktığımda bana bakan kızı tanımakta güçlük çektim.

Kırmızı elbise göğüslerimin arasına kadar iniyor ve şeffaf kolları, bileklerime kadar uzanıyordu. Elbisenin yırtmacı kalçama kadar geliyor, sol bacağımı tamamen açıkta bırakıyordu. Ancak beni iki kere

düşündüren şey sırt kısmıydı. Fey Krallığı'nda giydiğim hiçbir yer benzemiyordu çünkü sırtımdaki yıldız işaretleri kutması tarafından tamamen kapatılmıştı.

Bu beni Kutsanmış olarak gösterecek bir elbise değildi. Olan ordu Evren'in eşi gibi göstermeyece yarardı.

Garipti. Kendime hiç benzemiyordum ama ayrı zamanda daha önce hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum. Daha güçlü. Daha emin. Kafam çok karışıkken tam olarak nasıl böyle hissedebildiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sanki kim olduğumu keşfediyordum ama hâlâ kim olmak istediğim konusunda çok emin değildim.

Fakat bu da bir yalandı.

Evren'in eşi olmak istiyordum. Elini tutmakla ilgili şaka yaptığında ona evet demek istiyordum ama bir yanım hâlâ çok korkuyordu. Kan Krallığı'nda kendimi başka hiçbir yerde hissetmediğim kadar evimde hissetmiş olmama rağmen, bu hissin gerçek olmasına izin vermekten korkuyordum.

Aynaya baktım ve Thalia'yı bileğindeki ayakkabısının kayışıyla uğraşırken izledim. Hayatımda ilk kez bir arkadaşta yuva bulduğumu hissediyordum ve bu beni neredeyse Evren'den daha fazla korkutuyordu. Thalia benim en iyi arkadaşım olmuştu, onu kaybetmenin kalp kırıklığından korkuyordum.

"Tamam. Hadi gel." Thalia bana doğru yönelip elimi tuttu. Yüzünde bir gülümseme belirirken beni kapıya doğru çekti. "Tüm eğlenceyi kaçıracağız."

Gülümseyip rahatsız edici düşüncelerimi basturmaya çalıştım çünkü onun neşesi bulaşıcıydı.

Beni de kendisiyle birlikte çekti, kale kapılarının dışına çıkana kadar durmadı. Gökyüzüne bakarken derin bir nefes aldım ve ikiz ayların en parlak hallerini gördüm. Evde olduğum zaman yılın bugünü uğursuz bir alametti. Vampirlerle ve neler yapabilecekleriyle ilgili hikâyelerin anlatıldığı bir gündü. Kasabamızın hemen dışında gizlenen tehlikelere karşı uyarıldığımız bir gündü.

Anak burada o korkuyu hiç hissetmiyordum.

Bunun yerine, insanlar sarayın etrafında ve sokaklarda koşup-
ruyordu. Çiçekler tertipine bağlanmış, direklerle ağaçlara asılmış.
Küçük bir çocuk yanımdan koşarak geçti, kahkahası havayı doldu-
ruyordu.

"Bu saraytan." Thalía başını öne doğru salladı, ben de onu ka-
nın önündeki küçük avludan geçirip sokaklara doğru takip ettim.

Ayaklarım kaldırım taşına basarken daha fazla kahkaha yülürdüm
ve Thalía en yakın sarkıda durup ona biraz bozuk para uzattı. Adam
ona iki küçük demet kır çiçeği uzattığında, o da teşekkür etmeden
önce birini bana verdi.

"Adettendir." Biz yürürken çiçekleri kaldırdı. "Yıl boyunca refah
dilediğin herkesin kapısının önüne bir çiçek bırakınız." O geçtiğimiz
ilk dükkâna bir çiçek bıraktı. "Evren krallığındaki her kapının önüne
bir çiçek bırakır."

Göğsüm ağrıyordu, onu bu kadar sevimli göstermesine gözleri-
mi devirmek istiyordum. "Bana onu sevdirmeye mi çalışıyorsun?"
Başka bir kapının önünden geçtik ve bu sefer durup çiçeklerimden
birini verandaya bıraktım.

"Ondan zaten hoşlanıyorsun." Gözlerini devirirken başını sal-
ladı. "Ben sadece sana bunda yanlış bir şey olmadığını kanıtlamaya
çalışıyorum."

"Belki de ondan hoşlanmıyorum. Belki de sadece onu delicesine
çekici buluyorumdur."

"Kim delicesine çekici?" Evren'in sesini duyduğumda duraksa-
dım, onunla yüzleşmek için döndüğümde neredeyse tüm çiçekleri-
mi düşünüyordum.

"Sorin." İsim dudaklarımdan döküldü ve Sorin onun yanında
sırttı.

"Hislerimiz karşılıklı, Adara. Sana ne olacağını zaten söylemiş-
tim. Evren'in eşi olmasaydın..." Evren'in eli göğsüne çarpınca gü-
lümsemesi dudaklarından düştü. "Siktir. Sadece şaka yapıyordum."

Fakat Evren artık ona bakmıyordu. Başta bakmakta istiyordu.

"Prenses, sen..." Sanki cümlesini tamamlamakla zorlanıyormuş gibi usulca başını salladı.

"Ne?" diye sordum yumuşak bir sesle. Bana bir adımı daha yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattı.

Her zamanki siyah giysileri üstündeydi ama bu sefer giysileri yeni ütülenmiş ve tenine yapışmıştı. Göğsünde, etrafında koruyucu bir yılanın kıvrıldığı, hançer şeklinde küçük bir broş takılıydı.

Daha da yaklaştığında bakışlarımı broştan ayırıp ona baktım.

"Kesinlikle büyüleyici görünüyorsunuz, prenses." Elini kaldırıp parmağını omzuma düşen saçlarının üzerinde gezdirdi. "Rüya gibi."

Büyümle birlikte işaretlerim de kıpırdandı, onun sözleriyle içime dolan duyguları bastırmaya çalıştım. "Bu nedir?" Parmağımı broşun üzerinde gezdirdiğimde büyümün temasıyla birlikte titredi.

"Bu Kan Krallığı'nın arması. Annemin arması." Benimle konuşurken sesi yumuşacıktı.

"Annene güvenmiyorum."

Kıkırdadı ve elini omzumda dolaştırdı. "Zaten körü körüne güvenseydin aptal olduğumu düşünürdüm."

"Peki sen güveniyor musun?"

"Anneme çok benziyorum." Biri adını seslendiğinde yan tarafa baktı ve onlara doğru başını salladı. "Verdiği her karar halkı içindir."

"Sana saldırmaları için adamlarını gönderdi." Bunu söylerken kanım kaynadı, sebebi ne olursa olsun böyle bir karar vermişti, onu bu yüzden asla affetmeyeceğimi biliyordum.

"Seni kurtarmak için adamlarını gönderdi."

Başımı salladığımda Evren elimi tuttu. Yanımdan geçen birkaç kişiye gülümsedim, her biri prenslerine hayranlıkla bakıyordu.

"Hadi gel." Beni peşinden sürüklerken, elimi onunkinden çekmeye çalışsam da bırakmayı reddetti.

Sorin ve Thalia hemen önümüzdeydi. Thalia hâlâ geçtiği her kapı eşiğine çiçek bırakıyordu. Yürürken Evren'in krallığındaki in-

sanları izledim. Her biri en iyi kıyafetlerini giymişti ve her yanları
dan geçerken Evren'e doğru başlarını eğip selam veriyorlardı.

"Halkın seni gerçekten seviyor."

Bana baktı ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Bundan çok emim
değilim ama onlara her zaman saygılı ve onurlu davranmaya çalış-
yorum."

Başımı eğerek onu inceledim. "Çok farklısın."

"Ne demek istiyorsun?" Gülümsemedi ve eli elimi sıktı.

"Prens Evren..." Tam yanından geçtiğimiz yaşlı bir kadına im-
gıyla selam verirken diğer elimi ona doğru salladım. "...ve benim
tanıdığım Evren. İkisi tamamen farklı insanlar."

Evren durdu ve göğsüne çarpmaktan başka çarem kalmayana ka-
dar elimi kendine doğru çekti.

"Sen ne..."

Diğer elini kaldırıp başparmağını alt dudaklığımın hemen altında
gezdirdi. "Dudaklarının bu rengini gördüğümünden beri aletimin et-
rafına sarıldığında nasıl görüneceklerini hayal dahi edemiyorum."

"Evren!" Adını rısladım ve başka kimsenin onu duymadığından
emin olmak için etrafıma bakındım.

"Krallığıyla birlikte gördüğün prens ile tanıdığın prens aynı." Baş-
parmağı tenimde yumuşakça hareket ettiğinde, ağzım açık bir şekilde
ona bakakaldım. "Burada durup insanların *Kanlı İkiz Aylarını* kut-
larken gösterdiğim kontrol miktarını hayal edemezsin. Aslında tek
yapmak istediğim, bu lanet elbiseyi teninden söküp atmak ve her bir
santimine tapmak."

Nefesim kesildi, geri çekilmeye çalıştım ama eli çenemi daha sıkı
kavrarken bu imkânsızdı. "O güzel kafandan neler geçtiğine dair en
ufak bir fikrim bile yokken, eşimi izlemenin verdiği ıstırapı anlaya-
mazsın."

"Sen." Sözcükler ben onları durduramadan dudaklarımdan dö-
küldü.

"Preuses." diye homurdandığı sırada Thalia ve Sorin bize katıldı.

"Antik Bağ Evi'nde gümüş oyunu var. Hadi gün. Adara ve ben ikimize karşı." Thalia ellerini birbirine s  rt  ğ  nde,   ncemi Evren'in elinden çektim.

"Gümüş oyununun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu daha da iyi." Sorin güldü. "Demek ki Evren ve ben kumankle kazanacağız."

Elbisemi elime toplayıp onları köşk bara doğru   k  p   ttim. Evren beni öne doğru iterken gülümsediğinde karnımdaki çarpıntıyı güçlükte kontrol edebildim.

Antik Bağ Evi son gelişimizden beri çok farklı görünüyordu. Mumlar barın üzerine, masalara dağılmıştı. Köşk   i  ekler tavan-
dan sarkıyor ve yere sağlıyordu.

"Al bakalım." Evren cebinden gümüş bir para çıkartıp bana uzattı.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" Parmaklarımdan arasında parayı ters çevirdim.

Evren etrafımdan dolanarak göğsünü sırtıma bastırdı. "şuradaki bardak." Masanın ortasındaki kupayı işaret etti. "G  m  ş  n   bardağa vurmadan önce en az bir kez sektirmelisin."

"Kupanın içine sokarsam kazanır mıyım?"

"Eğer içeri sokarsan, bir puan alırsın." Yumuşak bir şekilde kırkırdadı.

"Peki ya ıskalarsam?"

"Eğer ıskalarsan... bana bir öpücük borçlusun," diye fısıldadı omzuma doğru.

"Bu doğru değil."

"Kuralları ben koymuyorum, prenses." Tekrar etrafımdan dolaşıp yanımda durdu. "Ben sadece onlara uyuyorum."

"Sorin de senin takımında. Ka  ırdığım her sefer için onu da   pebilirim."

Evren'in gözleri parladı, dişleri birbirine kenetlenirken dudaklarından alçak bir hırıltı   ıktı. "Eğer en iyi arkadaşımı ve kumandanımı öldürdüğümü görmek istiyorsan, elbette." Eli benimkiinin

üzerinde geziniyor, parmakları gelişigüzel bir şekilde hernekinin dokunuyordu. "Ama sanırım Sorin'in, Thalia'yla işi başından aşkın."

Maanın diğer tarafına haklıydı, haklıydı. İkisi bir şey hakkında tartışıyorlardı, onları görünce küçük kahkahalarımı engel olamadım.

"Jorah nerede?"

"Benden başka öpecek birini mi arıyorsun gerçekten?" Sorin ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı.

"Kastettiğim bu değildi." Evren eve döndüğü için çok rahatsız mıyım ve kafam o kadar karışmıştı ki başka bir şey düşünmemişim hile. Ya da başka birini.

Evren, anladığını belirten bir baş hareketiyle cevap verdi. "() ve birkaç adamım sınırı yakından izliyor. Birkaç gün içinde dönmüş olur."

"Peki arkadaşlığınız tam olarak nasıl başladı?" Gümüş parçanın bir elimden diğerine kaydırırken elimi Sorin'e doğru salladım.

"Sorin çocukluğumuzdan beri benim en iyi arkadaşımdır." Evren başıyla onu işaret etti. "O benim ordumun kumandanı ve en güvendiğim kişi. Benim için canını verirdi, ben de aynısını yapardım."

"Peki ya Jorah?"

"Jorah hayatıma Sorin'den çok daha sonra girdi ama onunla tanıştığımdan beri yanımda durdu. Üçümüz uzun yıllar boyunca birbirimizden ayrılmadık."

"Neden Sorin yerine Jorah'ı Fey Krallığı'na götürdün?"

"Çünkü ona burada ihtiyacım vardı." Bakışları Thalia'nın buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırmakta olan Sorin'e kaydı. Thalia onun elini çabucak uzaklaştırdı. "Eğer bana bir şey olursa, eğer geri dönmezsem, krallığımın Sorin'e kalmasını isterdim."

"Peki ya annen?"

"Annem hükmediyor çünkü bunu yapmak için doğmuş. İstedığı için değil. Krallığımız onu seviyor ama annem tepelerde küçük bir

evde yaşamayı ve bir daha asla saraya gelmek zorunda kalmamayı
isteniyordum.”

Bu sözleri duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu çünkü
beklediğini son şey söyledikleriydi. Kraliçe Veda’nın acımasız
ve kurnaz olduğunu düşünmüştüm; oysa söyledikleri bunun tam
tersiydi.

“Anlamıyorum.”

Daha yakınima eğilip ağzını kulağıma dayadı. “Bunu daha sonra
konuşalım. Kaybetmeni izlemek için sabırsızlanıyorum.”

Göğsümün kızardığını hissedebiliyordum. “Peki ya sen kaybe-
dersen?”

“O zaman kaçırdığım her bir atış için sana bir öpücük borçlu
olacağım.” Elini kaldırdı ve nazikçe boynumun arkasına doladı. “Ve
bedelini tam olarak nerede ödeyeceğimi sen seçeceksin. Burada...”
Parmağını boynumun kenarında gezdirdi. “...ya da burada.” Diğer
elini kaldırıp başparmağını altdudağımda gezdirdi. “Ya da kendimi
bacaklarının arasına gömer ve bedelini dilimle öderim.”

“Siz ikiniz hazır mısınız?”

Bakışlarım Thalia’ninkilerle buluştuğunda, yüzümün barın etra-
fında asılı çiçekler kadar kırmızı olduğunu biliyordum.

“Biz hazırız.” Evren hiçbir şeyi kaçırmadı, ben de tam olarak
istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Beni tamamen hazırlıksız
yakalamak, ona olan arzumdaki başka bir şey düşünmememi sağla-
mak istiyordu.

“Önce bayanlar.” Bana doğru başını salladı ve masaya doğru
adım atarken parmaklarım gümüş paranın etrafında titredi. Büyük
ahşap masanın ortasındaki fincana bakarak derin bir nefes aldım.
Evren hâlâ arkamdaydı, görmezden gelemeyeceğim bir gücü vardı.
Gümüşün parmaklarımin arasından kayıp masaya çarpmasına izin
verirken düşünebildiğim tek şey oydu. Önce bir kez, sonra iki kez
çarpıp fincanın olduğu yöne doğru savruldu. Son sıçrayışta, yavaşça
masaya düşmeden önce kupanın kenarına çarptı.

"Aman Tanrım. Bu çok yakındı." Thalia ellerini çırpışında Evren bana sırıttı.

"Sıra bende." Evren gümüş parasını alarak ıraya girmek için önüme geçti. Parayı masadan aşağı fırlatmadan önce ne yapacağını pek düşünmemişti. Kupanın içine mükemmel bir şekilde düşmeden önce gümüş para bir kez sekti ve Evren yüzünde geniş bir sırıltı la bana doğru döndü. Ona karşılık vermekten kendimi alamadım.

"İyi atış, prens." Kollarımı kavuşturdum ve Thalia elindeki gümüş parayı alıp kupaya doğru fırlatırken. Evren etrafımdan dolandı.

"Yoksa bu konuda da yetenekli olduğumu söylemeyi unuttum mu?" Karşıma geldiğinde kıkırdadı. "Sorin ve ben derslerimizden uzaklaşmak için fırsat buldukça bu oyunu oynardık."

"Yani sonucunu bile bile bana körü bir bahis oynatın." Kaşlarımı çatırdı. "Bu hiç de asillere yakışır bir davranış değil."

"Hiçbir zaman adil oynadığımı söylemedim, prenses. Özellikle de konu sen olunca." Thalia'nın parası hardağa düştü ama ben Evren'den başka bir şeye konsantre olamıyordum. "Gerektiği kadar kirli oynayacağım."

Sorin parasını fırlattığında zar zor içeri girdi. Derin bir nefes verirken elini ensesinde gezdirdiğinde Thalia kahkaha attı. Evren bana doğru bir bozuk para daha tuttu. "Sıra sizde, prenses." Gözlerini ağzuma dikmişti, bu aptal oyunu umursayacak durumda değildim. Bana bakan gözlerinden başka hiçbir şey düşünemiyordum, bir anlığına parmaklarının bu elbiseyi tenimden çekip çıkarmasının nasıl bir his olacağını düşündüm.

"Takım arkadaşımın dikkatini dağıtmaya çalışmayı bırak." Thalia ellerini masaya vurdu. "İkinizi ayırmak zorunda bırakmayın beni."

Evren gülerken ellerini savunmak için havaya kaldırdı. "Ben bir şey yapmıyorum." Thalia'ya gülümsedi, cazibesi mükemmeldi ama Thalia sadece gözlerini devirdi.

Dönüp onlara bakamadan kupaya odaklandım ve parayı geçen

arkından daha büyük bir güçle masaya fırlattım. Zıplayıp doğru-
ca kupanın içine düşmeden önce masaya yüksek bir gümürtüyle
çıptı.

Thalia'nın ağzı açık kaldı. O kadar yüksek sesle bağırdım ki bazı
müşterileri korkuttuğumdan emindim ama önemli değildi, Thalia
bana doğru geldiğinde ikimiz kutlama için ellerimizi birbirine vur-
duk.

Evren'e döndüm, yakışıklı yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle
beni izliyordu.

Bir parmağımı kaldırdım. "Şimdiye kadar sadece bir tane aldın."
Güldü ve kupaya doğru baktı. "Oyun daha çok yeni, prenses. On
sayısına ulaşan ilk takım kazanır."

Kollarımı kavuşturdum ve sııttım. "Şu an berabereyiz."

Gitme sırası onda olmasına rağmen bana yaklaştı. "Bahsi güç-
lendirmek ister misin?" diye kulağıma fısıldadı.

"Nasıl yani?" Onun kokusu içimi kaplarken derin derin yutkun-
dum.

"Eğer kazanırsam, elini tutarım ve soyadımı alırsın." Bakışları-
mı alayla ona diktim ama o ciddiydi. Sanki geleceğimizi bir gümüş
oyununa yatırmıyormuşuz gibi sakince söylüyordu.

"Peki ya ben kazanırsam?"

"Ne istersen. Eğer kazanırsan, sana istediğin her şeyi vereceğime
söz veriyorum."

"Özgürlüğümü bile mi?"

Sertçe yutkunurken boğazı hareket etti ve bakışları benimkileri
inceledi. Sözünü geri almasını, bunu bir oyun için yapmayacağımızı
söylemesini bekledim ama beni bir kez daha şaşırttı.

"Eğer seçtiğin buysa." Başını salladı. "Şimdi karar vermek zorun-
da değilsin ama neyi seçersen onu sana vereceğim." Elini uzattığında
ona baktım. "Anlaştık mı?"

Kendimi vazgeçiremeden elimi avucuna bıraktım ve eli benim-
kinin etrafını sıkı sıkı sardı.

"Anlaştık." Büyütlentin içine içlediğini hissettim. *Onunkine değil, ikintinin büyütlenti de hissediyordum. Büyütlentiler birleşerek az önce geldiğim bahsi sağlamlaştırdı ve Evren'in baskısı* sanki büyüümün onunkine dokunmasından zevk almış gibi *karardı.*

"Pekâlâ, prenses. Hadi oynayalım." Gümüş parasını alıp masaya doğru fırlattı. Bir kez sektikten sonra yine mükemmel bir *sektide* kupasına düştüğünde kısık sesle küftüm.

Thalia, bakışları Evren'e kaymadan önce bana doğru bir *hızla* fırlattı. Biliyor muydu? Prensi söz konusu olduğunda ne kadar *apud* olduğumun farkında mıydı?

Evren oyunun geri kalanında bana neredeyse hiç dikkat etmedi, onun odak noktası sadece kazanmaktı, benimki ise Sorin'in yazı tura atmasını izlerken yaşadığım endişeydi. Skor dokuza sekizdi ve tüm oyun boyunca atışını kaçıran tek kişi bendim.

"Siz hanımlarla oynamak eğlenceliydi." Sorin parasını eline geri almadan önce güldü. "Ama bizimle tekrar karşılaşmadan önce pratik yapmalısınız."

"Sadece devam et." Thalia kollarını kavuşturdu ve Sorin parayı bardağa doğru fırlatmadan önce kıkırdadı. Para bir, iki ve üçüncü kez sektikten sonra fincana doğru ilerledi. Sanki az önce yaptığım anlaşmayı biliyormuş gibi büyüüm içimde alevlendi. *Aptalca, pervasızca bir anlaşma.*

Kupaya baktım ve aklımdan geçen tek şey *lütfen bunu yapma* oldu.

Gümüş para bardağın kenarına çarpıp yavaşça yuvarlanmaya başladı, onu izlerken bardaki herkesin sessizliğe gömüldüğünü hissettim. Duraklayana kadar yuvarlandı, yuvarlandı, yavaşça düşüp masaya inmeden önce mükemmel bir dengeyle kenarda durdu.

Sorin sessizliği yok etmeden önce barda sessizlik oluştu.

"Bu saçmalık!" Üçümüze baktı. "Hanginiz benim başaramadığımdan emin olmak için büyüünüzü kullandı?"

Thalia güldü. "Bazı şeylerde her zaman iyi olmadığını kabul etmiyor musun?"

Sorin'in bakışları bana doğru döndüğünde ellerimi havaya kaldırdım. "Beni Thalia ile antrenman yaparken gördün. Büyüm üzerinde o kadar kontrol sahibi değilim."

Bir el omurgamı okşadığında, işaretimin canlandığını hissederek Evren'e doğru döndüm. Ancak bana dokunan o değildi, büyüsüydü.

"Henüz kaybetmedik." Evren elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Bırak da Adara'nın sırası gelsin."

Bakışları benimkilere kaydıığında az önce söylediği yalanın orada saklandığını görebiliyordum. O parayı durduran onun büyüsüydü. Onların galibiyetini ellerinden alan ve benim seçimimi elimden almayı reddeden onun büyüsüydü.

Bana usulca gülümserken onu izledim. Şu an kardeşine, kendisine ait olduğunu düşündüğü her şeyi benden alan kardeşine hiç benzemiyordu.

Evren bunu istemiyordu.

Evren kendi isteğimle onu seçmemi istiyordu. Elbette krallığını kurtarma planının bir parçasıydım ama hissettirdikleri bundan daha fazlasıydı.

Sanırım tanıştığımız andan beri öyleydik.

Gümüş parayı kavrarken titreyen ellerimle tekrar sıraya girdim. Ne yaptığım ya da ne istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de parayı kaldırdım ve kupaya doğru fırlattım.

Masaya çarpıp kupaya doğru ilerlemeden önce dört kez sekti. Kupadaki diğer bozuk paraların üzerine düşmesini izlerken nefesimi tuttum.

"Berabere kaldık." Evren gülümsedi ve elindeki parayı parmaklarının arasında yuvarladı. "Bu da demek oluyor ki bu puan kazananı belirleyecek."

"Öyle." Ellerimi masaya bastırıp arkama yaslandım. "Eğer başarırsan, sen kazanırsın. Eğer başaramazsan, kaderimiz Thalia'nın ellerinde olacak."

"Görünüşe göre kaderimiz hep bu şekilde ilerliyor, değil mi?"

Hep başkalarının ellerine bırakılmış "Dudaklarıma bakarken sin çenesinde gezilirdi.

"Bundan nefret ediyorum. Sen nefret etmiyor musun?" Parayı eğildim ve onu inceledim.

"Ediyorum."

"Yine de bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmıyoruz." Kolları kavuşturduğumda Evren'in bakışları göğüslerime kaydı.

"Yapmadık mı?" Öne doğru eğildi ve bir elini yanımdaki masaya bastırdı, dudakları usulca dudaklarıma yaklaştı. "Kaderin sana razı ettiği gibi kardeşimin yanında değil, benim yanımdasın."

"Ben asla kardeşin için yaratılmadım," diye cevap verdiğimde Evren'in nefesi kesildi. "Anneler arasındaki bir söz kader değildir."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Değil."

Evren birkaç saniye bana baktı, bakışları dudaklarıma ulaşana dek yüzümde gezindi. Bir an için ileri atılıp beni öpeceğini düşündüm. Tam burada, tüm bu insanların önünde... Son anda kendini tutup geri çekilerek ayağa kalktı.

Parayı parmaklarının arasında tutarken fincana doğru bakmadan önce bana baktı. Bütün gece tek bir atışı bile kaçırmamıştı, bunu da kaçırmayacağını biliyordum. Bozuk para o cam bardağını içine düşecek ve kaderim şu anda olduğundan çok daha fazla mühürlenmiş olacaktı. Geri dönemeyeceğim, böyle aptalca bir anlaşmayı kabul ettiğim için kaderim bana gülecekti.

Evren parayı atmaya hazır bir şekilde kolunu kaldırdığında hâlâ masadaki yerimden kıpırdamamıştım. Bana bakarken onu izledim, gözlerinde çok fazla tereddüt vardı. Çok fazla şüphe. Parayı elinden fırlatırken gözlerini benden ayırmadı, bir kez bile masaya bakmadı. Bakmak için arkamı dönmedim, buna ihtiyacım yoktu. Sadece eşime ve müstakbel kocama baktım.

"Aman Tanrım!" Thalia'nın sesi çınladığında bakışlarımı Evren'den ayırıp arkama baktım. Kupayı iskalayan ve kupanın diğer tarafında duran gümnüş parasına bakmak için...

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için geri çevirdim. "İskaladin." Bunun bir soru mu, yoksa suçlama mı olduğunu bilmiyordum. Her iki durumda da dudaklarında küçük bir sırılgı belirdi.

"Prensler bile hata yapar." Başıçe omuz vakti. "Kardelerinin elinden almak benim içimde yoktu. O yüzden bu işi başkasına bıraktım."

Nefesimi tutmaya çalışırken ona baktım. Az önce ne yaptığını düşünmeye çalıştım. Az önce kolayca kazanabilir ve istediği her şeye sahip olabilirdi ama o bunu yapmamayı seçmişti.

Bu benim olduğu kadar onun da kaderiydi ama yine de yapmamayı seçmişti. Thalia'ya iskalamasını söylemek dilimin ucundaydı. Kazanmalarına izin vermesini, böylece ona verdiğim anlaşmayı yerine getirmekten başka çarem kalmayacağını söylemek... Ancak bunu söylemek için kendimi zorlayamadım. Parayı eline alıp bardağa doğru fırlatmadan önce pek vaktim yoktu. Kupaya girmeden önce iki kez sekti ve ardından zafer çiğliğinin barda çınladığını duydum.

Etrafımızdaki herkes tezahürat yapıp kutladı. Evren, mutluymuş gibi bana gülümsediğinde içimde beliren sızıyla birlikte nefes aldım. Kazandığımız için mutlu değil miydim?

"Görünüşe göre sen kazandın." Evren bana yaklaştı ve elimi kendi elinin içine aldı. "Ama bu tamamen bir kayıp değildi. Bana hâlâ o öpücüğü borçlusun."

"Ve sen de bana özgürlüğümü borçlusun."

"Doğru." Bacaklarını dizlerime değene kadar öne doğru eğdi. "Seni bu masaya yatırıp ödülünü burada vereyim mi?" Ellerini kollarıma kadar indirip, elbisemin kumaşına bastırdı.

Söylediklerini düşünürken nefesim hoşuzumda düğümlendi. Bana söylediği şeyi tam olarak yapabilmesi için bu barın geri kalanının ortadan kaybolmasını ne kadar çok istediğimi düşündüm.

"Al bakalım." Thalia elime bir bardak şarap tutuştururken yüzündeki sırıltısı gizleyemedi. "Evren'i mahvetmek için her ne yaptıysan, sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Bu ikisini asla yene-memiştin."

Başımı hafifçe salladım. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Sana valan söylemesine izin verme. Thalia. Kendi kendini ıstıfta ettiğinden çok daha fazlasını yaptı."

Thalia'nın bakışları aramızda gidip gelirken gözlerinde mavi kıvılcım vardı. "Gel bakalım. Ay birkaç dakika içinde dışarı çıkacak. Dışarı çıkmalıyız."

Evren elimi tutup masadan inmeme yardım etti, bardan kalkarken bile elimi bırakmadı. Sorin yüzünde mağlup bir ifadeyle masadan gidiyordu, bu haline gülmekten kendimi alamadım.

"Devam et, Adara." Sorin bana kışkırtıcı bir bakış attı. "Tale rinizi kutlasanız iyi olur çünkü bu bizi yendiğiniz ilk ve son vaka olacak."

Kalabalığın arasından ilerlerken tekrar güldüm, bara girdiğimden beri sokaklar daha da kalabalıklaşmıştı. Herkes ayları izlemek için sokaklara dökülmüştü ve prensleri de onların arasında duruyordu.

Öne çıkmak için hareket etmedi ya da orada olduğunu fark edecek bir izleyici kitlesi talep etmedi. Sadece halkıyla birlikte durup refah vaat eden ayları ararken gökyüzüne baktı.

Beni önüne alarak göğsünü sırtıma bastırdı. "Her an olabilir." Kollarını dolayıp beni kendine doğru çekti.

İnsanların bizi izlediğini, her hareketimizi incelediklerini hissedebiliyordum ama onu uzaklaştırmak için kendimi zorlayamadım. "Kanlı ikiz aylar insan topraklarında uğursuzluk alameti olarak kabul edilir," diye fısıldadım. Bana yıllardır anlatılan masalı, ellerimin önümde titremesini fark etmesin diye dikkatini dağıtmak için söylemiştim.

Evren alayla saçımın bir kısmını omzumun üzerinden itti. "Peki kanlı aylarda tam olarak ne olduğunu düşünüyorlar?"

"Vampirler." Omzumun üzerinden ona gülümsedim. "Efsaneye göre, kanlı ikiz aylar sırasında güvenli bir yere kapatılmayan her insan, susuzluktan çılgına dönmüş bir vampir tarafından kaçırılır."

Evren sanki bu düşüncelerde çok vakıyordu gibi geldi. Beni ne de payıyordu! Heri uzak tutarak kendi hayalleri hayallerimin hayallerini ve orada her anı yaşıyordum! Aslında salıncıkta olduğum düşünce dikişli oldu.

"İşin olarak bunu yapıyorum" (gökyüzüne bakarak) "ama eğer kendi görmek isteyen benim de seni uzak tutmam ya da seni varıyordum."

Lehter bana baktı ve gözleri bir an anımsama göre daha berrakla görünüyordu. "Prenses, ne bu dünyada ne de diğer dünyada bana senden uzak tutulabilir tek bir şey bile yok."

Buymış içimde alevlenip, kalbim düzenli bir şekilde atarken ne hissetmi diye verdim.

"İşte orada." Evren gökyüzünü üzeri otuzuncu dikkatini uyardı ayırıp aylara baktım. Her ikisi de mükemmel idarelerde, nereden de gökyüzümüzü aydınlatan krem rengindeydi; ama altı yavaş yavaş yavaş kanlanıyordu.

Evren hâlâ gökyüzüne bakarken kulağına karşı yumuşak bir sesle, "Kan Sarayı'nda kanlı ikiz aylar bizim deyişim mervanımızdır" dedi. "Onlar gelecek olanın işaretidir ama geleceğimizi aylar hatırlamaz, prenses. Bize verdikleri refahı değerlendirmek bizim elimizde."

Etrafımızı saran vampirler soluk soluk ikiz ayları seyrediyorlardı. Bazıları ellerini gökyüzüne doğru kaldırırken, diğerleri sadece arzulu gözlerle bakıyordu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diye kulağına fısıldadı Evren, o an omurgamdan aşağı bir titreme geçti.

"Tamam." Elimi tutup beni kendine doğru çekerken başını salladım. Kalabalığa doğru ilerledik ve aralarında kaybolurken neredeyse hiçbir bizi dikkat etmedi.

Beni kalabalığın içinden çekip çıkarırken nereye gittiğimizi sorgulamadım. Sadece elimi onun elinin içinde tuttum ve beni istediği yere çekmesine izin verdim.

İnsan topluluğunu yarıp geçtik, arnavutkaldırımın ara sokak-

lardan birinde ilerlerken diğer elinde elbisenin eteğini kaldırarak.
Evren yüzünde bir gülümsemeyle bana baktığında, onun sevdiği
ilerlerken midem kasıldı.

"Sadece biraz daha." Rınanın arkasından dolanıp çımlerin
girene kadar ilerlemeye devam etti.

"Dur bir dakika." Elimi onunkinden çektim ve ayaklarımdan
hızla çıkardım. Ayak parmaklarım soğuk çımlere değdiğinde elbisem
bir kez daha toplayıp ayaklarımın rahatlamasına izin verdim.

Evren beni izlerken yutkundü, ardından ağaçların sırasına doğru
geri çekildi.

"Beni ölüme mi sürüklüyorsun?" Karnım zil çalarken güldüm.
"Belki de insan diyarlarının efsaneleri bana inandırdığın kadar zor-
lama değildir."

Evren elini göğsünde gezdirirken kıkırdadı. "Seni uzaklaştırıyor
olabilirim, prenses ama bu senin ölümün için değil. Senden istedi-
ğim bu olsaydı, bunu uzun zaman önce yapabilirdim."

"Beni bu kadar küçük mü görüyorsun?"

"Tam tersi, prenses. Sana başka hiç kimseye vermediğim kadar çok
değer veriyorum." Elini bana doğru uzattı ve bizi ayarın ışığından ağaç-
ların gölgelerine doğru çekerken, ben de elimi avucuna kaydırdım.

"O zaman beni tam olarak ne için ormana çekiyorsun?"

İlk başta bana cevap vermedi. Ben adım adım ona ayak uydur-
maya çalışırken, beni sık ağaçların derinliklerine doğru götürdü.
Ağaçlar, dallarından sarkan ve zemini saran yosunlarla kaplıydı.

Küçük bir açıklık görüldüğünde bazılarını önümüzden itti.
"Bunun için."

Bana gösterdiği şeyi görebilmek için yanından geçtim. Ağaçların
arasından küçük bir dere akıyor, yüzeylerine yapışmış kayaların ve
yosunların ilerisinde neredeyse gizleniyordu.

"Burası çok güzel." Omzumun üzerinden kasabaya doğru bir ba-
kış atmadan önce etrafıma bakındım. "Buranın ormanda olduğunu
asla bilemezdim."

"Burası krallıkta en sevdiğim yerlerden biri." Bu kurraya yarılandı ve botlarını tekmeledi. "Kafamı hopaltmak istediğimde esk esk buraya gelirim." Botlarını kenara fırlattı, sonra yanından benim bile fark etmediğim küçük bir hançer çıkardı. Onu botlarına dayayıp ardından gömleğinin ucunu pantolonunun dıyna çekmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Ona bakmaktan kendimi alamamı da elbise me sarıldım.

"Sana göstermek istediğim şey bu değildi." Gömleğini başının üzerinden çekti ve yere bıraktı. Ay ışığının tenine yansımına bakarken, bakışlarım onu yaralayan en yeni yara izine takıldı. "Ona ulaşmak için dereden geçmemiz gerekiyor."

Ona deliymiş gibi bakmadan önce elbisemin eteğini kaldırdım. "Elbise giyiyorum."

"Hem de çok güzel bir elbise. Bu gece seni gördüğüm andan beri onu senden ayırmaktan başka bir şey düşünmememe neden olan bir elbise." Bakışları vücudumda gezindi ve bu bir okşama gibi hissettirdi. "Bunu yapmamı istemiyorsan kolayca çıkarmamı öneririm."

Pantolonunun düğmelerini açıp kalçalarından çekmeye başladığında, kollarımı kendime doladım. Bakışlarını benden ayırmıyordu, tek düşünebildiğimi Thalia'nın elbisenin altına giymem için beni ikna ettiği kırmızı dantelli iç çamaşırlarıydı. Bu elbiseyi terimden çıkarmamın ve onun görmesine izin vermemin hiçbir yolu yoktu.

"Çıkar şunu." Evren pantolonunu bacaklarından çıkarırken bana doğru başıyla işaret etti. Üzerinde beyaz bir iç çamaşırından başka bir şey kalmamıştı, küçük bir adım geri attım. "Prenses, şaka yapmıyordum. O elbiseyi üzerinden yırtıp atacağım. Altında ne olduğunu saklamaya çalışma. Vücudunun her santimini gördüm, parmaklarımla ve dilimle tatım."

Bana doğru bir adım attığında gelmemesi için ellerimi uzattım. "Tamam." Arkama uzandım ve titreyen parmaklarımla elbisemin bağcıklarını yavaşça çözdüm. Kollarımdan kumaşı çekerek çıkardım ve onun beni izlemesini seyrederken elbisemi göğsümde tuttum.

Sadece ben, o ve kanlı ikiz aylar vardı ama nedense kendimi her zamankinden daha korunmasız hissediyordum. Elbisenin ayakla-
rının dibine düşmesine izin vermeden önce derin bir nefes aldım.

"Siktir." Rakıpları açlıkla beni içine çekerken elini çenesinde gez-
dirdi. "Bu muhtemelen kötü bir fikirdi."

"Ne?" Elbiseyi almak için çabaladım ama elleri beni hemen
durdurdu.

"O elbiseyi tekrar giymeyi aklından bile geçirme." Sesi sert ve
vahşiydi.

"Az önce bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen sendin."

"Çünkü böyle görüneceğini fark etmemiştim." Çenesini vücu-
duma doğru işaret etti. "Bu gece eşime karşı biraz ölçülü olmayı
planlamıştım." Altdudagını ısırdı. "Şimdi aklımdan geçen tek dü-
şünce senin her santimini nasıl yiyip bitireceğim."

"Evren." Beni kendisine doğru çekerken ellerimle birlikte sesim
de titredi.

"Haydi. Eğer sana şimdi göstermezsem, oraya asla varamayız."

Beni derenin içine çekmesine izin verdiğimde ılık su ayak bilek-
lerime vurdu. Neredeyse bir kayaya takılıp düşecekken Evren kıkır-
dadı ve bir kolunu belime doladığı sırada göğsüne vurdum.

"Burada suyun derinliği birkaç santimden fazla değil. Krallığın
prens ve prensesinin ölümlerinin, kasabanın arkasındaki küçük de-
rede gerçekleşmiş olması tarihimiz için utanç verici olurdu."

Karnımda kelebekler uçuşurken güldüm. "Ama ben onların
prensesi değilim."

"Henüz değilsin." Yürümeye devam etti, bizi ilerletti ve gittikçe
daha derine inerken bile su bacaklarıma ancak geliyordu.

Birbiri üzerine yığılmış kayaların, yosun ve su izleriyle kaplı ol-
duğu derenin diğer tarafına doğru ilerliyorduk. Beni nereye götür-
düğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de bedenini bedenime
yaslayarak beni ilerletmesine izin verdim.

"Neredeyse geldik." Elim önümüzdeki kayaya değene kadar beni
birkaç adım daha ileriye götürdü.

"Hadi bakalım bu bayağı şeyden önce bizi bu mağaranın..."

Evren kükreyerek bizi içeriye doğru itti. Kükreyen seslerden de ötesinden ırt kükreyen sesler, bu bayağı seslerden de ötesinde yarı-
p çukuktu. Arka arkaya kükreyişlerde bizi içeriye doğru itti. Sesler duyma-
yı bırakmadı. Her bir sesin içinde ırt ve yarı kükreyen sesler vardı. Sesler
kayaların arasında ilerlerken, insan atarlar gibi sesler...

"Buradan emin değilim," diye Evren'in kükreyen seslerinden birisi
kükreyen ve ırt kükreyişleri vurdu.

"Sadece biraz daha," Evren dikti bu an bir insanın sesleri
kayaların arasında çekmeye devam etti. Kükreyen seslerden de ötesinde
sine baskı yapıyorlardı, neredenyse ırt ve yarı kükreyişleri vurdu.

Nihayet onları alıp Evren'in kükreyen seslerinden birisi
aldım. "Sana göstermek istediğimi biliyorsun."

Karanlık mağaranın etrafına bakıştım, tavana bir yüzeyin kük-
leyen yıldız ışığını görünce nefesim keşildi. Tavanın yüzeyinde
dağına hiç yıldız ışığı görmemiştim. Yıldızların yüzeyi ince bir
şeyne dair bir efsane vardı.

"Nasıl?" Mağaranın derinliklerine doğru ilerlerken, Evren
güçünü ırtıma bastırarak adım adım benimle birlikte ilerlerken...

"Onlara ateşböceği deniyor." Evren omzumun üzerinden tavan-
daki güçlü bir ışık kümesinin parladığı yeri işaret etti. "Onlar bak-
lunda pek bir şey bilmiyorum ama çocukken burayı ilk keşfettiğim-
den beri hep buradaydılar."

"Yıldızlara benziyorlar." Elimi bir taneine doğru kaldırdım fakat
onlara ulaşmak için çok uzaydım.

"Bana da onları hatırlatıyorlar, evet." Etrafımda dolayış parmak-
larını suyun içinde gezdirdi. "Burası bana seni hatırlatıyor."

"Çocukluğunun çoğunu Fey Krallığı'nda geçirdiğini sanıyordum."

"Annemden alındıktan sonra öyle oldu." Başını sallayıp mağara-
nın etrafına bakındı. "Ama hayatımın ilk on yılını burada geçirdim."

"Ve babamın senden haberi yoktu."

"Sanırım annemi her zaman beni saklayabileceğini düşündü."

"Ne değişti?"

"Kraliçe Kıkla kehaneti öğrendi ve artık kaderi şansla bırakmamasına karar verdi." Rana doğru baktı. "Bu yüzden babam beni yanına almak için krallığımla savaşa girdi."

"Ve o karandı."

"Annemin onunla savaşma şansı yoktu. Hazırlıksızdı ve diğer krallıkların tehditlerinin zihnini bulandırmasına izin verecek kadar annelikle meşguldü. Bir zamanlar sevdiğini düşündüğü bir adamın zihninde zararsız hale gelmesine izin vermişti. Bu, ona pahalıya mal oldu."

"Seni kaybetti."

"Ve babasını." Evren önüne geçtiğinde dizleri benimkilere değdi. "Babam aynı gün ikimizi de ondan aldı. Hem çocuğunu kaybetti hem de kraliçe oldu. İkisine de hazır değildi."

O gün hissetmiş olduğu acıyı düşündükçe göğsüm ağrıyordu.

Onun karlandığı acıyı anlayamazdım. "Üzgünüm."

"Olma." Başını salladı ve ıslak elini kaldırarak yüzümdeki saçları ıttı. "Bu uzun zaman önceydi."

"Yine de dediğim gibi, üzgünüm."

"Nefret ettiğin bir adam için mi üzgünsün?" Elini çeneme basmıştı ve ben gözlerine bakana kadar başımı kaldırdı.

"Senden nefret etmiyorum."

"Fazlelisin." Parmakları çenemi okşadığında su parmaklarından beynuma doğru süzüldü. "Bunu yapmamamı dilemek benim ben-cilliğim."

"Kehaneti gerçekleştirmek için bana ihtiyacın olduğundan dolayı mı?"

"Hayır, sadece nefes almama ihtiyacım var."

"Evren." İsmi dudaklarımda bir yalvarış gibi çıktığında bana kelimelerle cevap vermedi. Bunun yerine aramızdaki boşluğu kapattı

ve ağzını dudaklarıma bastırdı. Hareketlerinde yumuşaklık ya da acıktıkli bir şey yoktu. Bu saf bir özlemdi, onun yanında çaresiz hissediyordum.

Kollarını omuzlarına doladığımda beni kendine yaklaştırdı ve elleri uyluklarıma doğru hareket etti, ardından beni kaldırmak için onları kavradı. Bacaklarımı beline sardığımda parmakları tenime baktı, ayak bileklerimi sırtında sabitledi.

Elleri de ağzı gibi aceleci ve sertti. Kendimi yaralanmış hissettim. Beni izin vermem gerekenden çok daha fazla etkileyen sözlerinden yara almıştım. Ruhuma işleyen öpücüğü yüzünden yaralanmıştım. O benim eşimdi ve her parçam bunu biliyordu. O benim eşimdi ve ben de bundan başka bir şey istemiyordum.

"Sana delicesine âşığım," dedi Evren dudaklarımla arasından. "Her bir parçanı beni arzuyla çıldırtıyor."

"Bana sahip ol." Kalbim göğsümde küt küt atarken kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Eğer beni istiyorsan, bana sahip ol."

Evren hiç vakit kaybetmedi. Çenem boyunca ilerleyen dudakları boynumdan aşağı indi. Dişleriyle tenimi sıyırmadan önce diliyle yaladı. Bacaklarımı onun etrafında sıkarken içimde arzunun en saf hali alevleniyordu.

Onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Vücudunun her ayrıntısını ve zihninde ağırlaşan her anı bilmek istiyordum. Bunu ondan almak, ona sadece benim verebileceğim bir şeyi vermek istiyordum, kalçalarımı ona doğru bastırırken tek düşünebildiğim buydu.

O benimdi, ben de onun.

Şu andan itibaren başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Evren'in parmakları sırtımda üst kısmına saplandı, ağzı sırtımda yolunu izlemeden önce onu tenimden aşağı doğru çekti. Onda nazik olan hiçbir şey yoktu, ağzının her hareketi cezalandırıyordu ve ben daha fazlası için çaresizdim. Bunun gerçek olduğunu kanıtlamak için her santimimi işaretlemesini istiyordum.

ve ağzını dudaklarıma bastırdı. Hareketlerinde yumuşaklık ya da incelikli bir şey yoktu. Bu saf bir öylemdi, onun yanında çaresiz hissediyordum.

Kollarımı omuzlarına doladığımda beni kendine yaklaştırdı ve elleri uyluklarıma doğru hareket etti, ardından beni kaldırmak için onları kavradı. Bacaklarımı beline sardığımda parmakları tenime battı, ayak bileklerimi sırtında sabitledi.

Elleri de ağzı gibi aceleci ve sertti. Kendimi yaralanmış hissettim. Beni izin vermem gerekenden çok daha fazla etkileyen sözlerinden yara almıştım. Ruhuma işleyen öpücüğü yüzünden yaralanmıştım. O benim eşimdi ve her parçam bunu biliyordu. O benim eşimdi ve ben de bundan başka bir şey istemiyordum.

"Sana delicesine âşığım," dedi Evren dudaklarımdan arasından. "Her bir parçam beni arzuyla çıldırıyor."

"Bana sahip ol." Kalbim göğsümde küt küt atarken kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Eğer beni istiyorsan, bana sahip ol."

Evren hiç vakit kaybetmedi. Çenem boyunca ilerleyen dudakları boynumdan aşağı indi. Dişleriyle tenimi sıyırmadan önce diliyle yaladı. Bacaklarımı onun etrafında sıkarken içimde arzunun en saf hali alevleniyordu.

Onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Vücudunun her ayrıntısını ve zihninde ağırlaşan her anı bilmek istiyordum. Bunu ondan almak, ona sadece benim verebileceğim bir şeyi vermek istiyordum, kalçalarımı ona doğru bastırırken tek düşünebildiğim buydu.

O benimdi, ben de onun.

Şu andan itibaren başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Evren'in parmakları suryenimin üst kısmına saplandı, ağzı suryenimin yolunu izlemeden önce onu tenimden aşağı doğru çekti. Onda nazik olan hiçbir şey yoktu, ağzının her hareketi cezalandırıyordu ve ben daha fazlası için çaresizdim. Bunun gerçek olduğunu kanıtlamak için her santimimi işaretlemesini istiyordum.

Memme ucumu ağzına alıp ısırdı, inleyerek parmaklarını sıyah saçlarının arasına geçirdiğimde bana baktı.

Bakışlarında tereddüt yoktu. İzin istemiyor ya da ne istediğini anlamaya çalışmıyordu. Bu onun beni bütünüyle almasıyla ilgiliydi. Tam olarak istediğini alıyordu ve ben hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Dişleri memme ucuma sürtünürken ağzına doğru eğildim, ardından adını haykırdım.

"Tanrım, çok mükemmelsin." Beni sıyun içinde daha yükseğe kaldırmadan önce göğsüne birkaç öpücük daha kondurdu. "Sancilerce her santimini tatmaktan başka hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Dilini diğer mememin üzerine bastırduğında şehvetle inledim.

"Evren, lütfen." Parmaklarım saçlarını daha sert çekerken ona yalvardım.

"Bana ne istediğini söyle, prenses. Söyle, ben de sana her şeyi vereyim."

"Benimle seviş," dedim göğsüne doğru sürtünmeye devam ederken. "Beni becermene ihtiyacım var."

Evren kısık sesle küfretmeden önce inleyerek ellerini sıkılaştırdı. Suyun içinde hareket edip bizi mağaranın daha da içine götürdüğünde çaresizlik içinde ona tutunmaktan ve bedenimi ona sürtmekten başka bir şey yapamadım.

Beni kaldırdı ve göğsüm soğuk kayaya değene kadar döndürdü. Parmakları omurgamda geziniyor, ardımda ürpertici dokunuşlar bırakıyordu.

Elleri belimde dolaştı, kalça kemigimin üzerinden geçip iç çamaşırımın dantellerine parmaklarını bastırmadan önce ulaşabildiği her santimin üzerinde yavaşça gezindi.

"Hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim," diye fısıldadı enseme doğru. "Kimseyi bu kadar düşünmedim, hiç kimse için çıldırmadım. Görebildiğim tek şey sensin."

Parmakları iç çamaşırlarımın içine girip kadınlığımla buluştuğunda çığlık atım.

Eli meniemin üzerinde kayarken, zevk içinde yanıp tutuşarak derin bir nefes aldım. Dudaklarını omzuma bastırıp, parmaklarıyla beni daha sert kendine çekerken oraya yumuşak bir öpücük bıraktı.

"Bu mağarayı bilen başka biri var mı?" Arkama hakmaya çalıştım ama bedenimi kendi bedeniyle sıkıştırmıştı.

"Önemi yok." Dişleri omzumu sıyırdı. "Tüm Kan ordusu ya kayaların arasından geçebilir ama hiçbirisi sana sahip olmamı engelleyemez."

Bir parmağını içime sokana kadar eli aşağıya kaydı, dizlerim titrerken önümdeki kayaya sıkıca tutundum.

"Böyle çok sıkıydın." Boynuma karşı inledi. "Bunun benim sıkım olduğunu hayal et. Ben içindeyken ne kadar dolu hissedeceğini hayal et."

Midem sıkışıyor, kalbim hızla çarpıyordu, tek düşünebildiğim daha fazlasını istemektir. Evren bana ne verirse versin, asla yeterli olmayacaktı. Ondan hep daha fazlasını isterdim.

Avuç içini sızlayan klitorisime sıkıca bastırırken, elini yavaşça içime sokup çıkardı. Diğer eli de aynı yavaşlıkta vücudumda yukarı doğru hareket etti, ta ki parmaklarını boynuma dolayıp beni tekrar kendine çekene kadar. Yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde çevirip altdudağımı ısırduğında nefesim kesildi.

Eli daha hızlı hareket ederken, zevk başka bir şeyle birlikte içimde hızla ilerledi. Pençelerini göğsüme geçiren ve bırakmayı reddeden bir şey daha vardı.

Büyüm içimde kıvranıyor, onun dokunuşu için yalvarıyordu, dudaklarımdan dökülen sonraki kelimeleri durduramıyordum. "Gittiğin için senden nefret ediyordum." Nefesimi dudaklarına doğru verdiğimde onunki de bana doğru hızla aktı. "Jorah'ın, Kraliçe Kaida'nın senin ihanetini bildiğine dair raporu geldiğinde çok korktum. Asla geri dönmeyeceksin diye çok korktum."

"Biliyorum." Bana karşı başını salladı ve içimden geçen her duyguyla göğsüm titredi. Evren burnunu tenime bastırıp ardından

derin bir nefes aldı. "İnan bana, prenses. Sana asla geri dönmeyeceğim düşüncesi beni tüketip, bitirdi. Daha önce görevimden bu kadar korkmamıştım."

Eli içimde hareket etmeye devam ederken inledim ve dudaklarım omzuma sürttü.

"Oyunu neden kaybettin?" Parmakları beni deli ediyordu, zor düşünebiliyordum ama bunu bilmem gerekiyordu. Aklından neler geçtiğini bilmem gerekiyordu.

"Neden kaybettiğimi biliyorsun. Olduğumu düşündüğün adam olmak istemiyorum. Kardeşim gibi biri olmak istemiyorum." Anuş içlerini bana daha sert bastırdı ve parmaklarını daha sert sokarken hızını yavaşlattı. "Eğer burada kalırsan, prenses... Eğer elimi tutmaya karar verirsen, bunu kendi özgür iradenle yapmanı istiyorum. Başka biri sana söz verdiği için ya da aptal bir bahsi kazandığım için değil. Burada benimle kalmayı istemeni istiyorum."

Arkama uzandım, parmaklarını ensesindeki saçlara geçirdim ve boşalmaya başlarken ona tutundum. Vücudum ellerinin varlığından, sözlerinin gerçekliğinden titriyordu. Onun gerçekliği beni hem sakinleştiriyor hem de daha fazla gerginleştiriyordu.

Ancak beni en çok korkutan şey onun davranışlarıydı. Görevinin bana ihanet etmeye onu zorlamadan önce olduğunu düşündüğüm adam olduğunu göstermişti. Krallığına olan görevini eşine tercih etmişti ya da en azından ben öyle sanıyordum; ama gerçek şuydu ki, Evren'in ellerinde çok daha güvendeydim. Bu seçimi benden almış olsa da tam olarak olmak istediğim yerdeydim.

Şimdi bana bunu geri veriyordu.

"Evren," diye seslendim, bedenim ona doğru gerilirken. Orgazma çok yakındım, düşmeye çok yakındım ve onunla hep bu uçurumun üzerindeymişim gibi hissediyordum. En ufak bir itme beni uçurumdan aşağı atabilirdi ama düşmekten her seferinde çok korkuyordum.

Evren dilini nabzımın üzerinde gezdirdiği boynuma doğru, "Bırak," diye mırıldandı. "İyi bir kız ol ve kendini bana bırak."

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez, ona tam olarak

istediğini vermektan başka seçeneğim yoktu. Bedenim titrerken kalçalarım elinin etrafında kenetlendi ve zevk içime akıp büyümele kanşırken haykırdım.

“İşte bu kadar.” Evren’in eli yavaşça üzerimde hareket etti, vücudumu vermek zorunda olduğı zevkin her anına ikna etti. “Bana tam olarak, benim olanı ver.”

Beni öpmeye devam etti. Ağzı tenimin her santiminde, sırtımda ve yıldız izlerimin üzerinde gezinirken, ben içimde yükselen zevkten aşağı düşüyordum.

Kayayı ittim ve ona doğru döndüm. Dudakları benimkilerle buluşmadan önce kollarımı boynuna doladım. Onu sertçe, umutsuzca öptüm, ne aradığımı bilmiyordum ama elleri tenimi kavrayıp üzerimde gezinirken göğsüm ağrıyordu. O da beni aynı çaresizlikle öptü, az önce bana verdiği zevk ona olan arzumu azaltmaya yetmemişti.

Onu daha çok istiyordum.

Parmaklarını yüzümde gezdirip saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmadan önce hafifçe benden uzaklaştı. “Festivale geri dönmeliyiz.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi olduğunda ona baktım. “Ne?”

Elini enseme dolayıp gözlerimin içine baktı. “Bu senin ilk *Kanlı İkiz Ay Festivalin* ve tüm geceyi benimle bir mağarada saklanarak geçirmemelisin.”

Parmaklarım tenine daha sert batıyordu, içimdeki buruk hissi açıklayamıyordum. Onu bırakmak istemiyordum. Bu mağaradan çıkıp etrafımızdaki dünyayla yüzleşmek istemiyordum.

“Daha fazlasını istiyorum.”

Evren yüzüme baktığında gözlerindeki kararsızlığı görebildim. Benimle mi kalacaktı, yoksa halkının yanına mı dönecekti? Ona seçim yaptırdığım için kendimi suçlu hissediyordum.

“Sana istediğın her şeyi vereceğim, prenses.” Beni kendine daha sıkı çekti, kolları sırtıma dolandı ve aramızdaki boşluğu ortadan kaldırdı. “Sadece bedeninden zevk almak istemiyorum.”

"Her şeyini istiyorum," derken gözleri yüzümde gezindi. "Her anını, her nefesini hissetmek, kalp kırıklıklarını bilmek ve bir daha asla olmamasını sağlamak istiyorum. Sana her parçamı vermek ve karşılığında her parçanı almak istiyorum."

Kalbim onun sözleriyle çarparken ellerimi titredti. Benim de isteğim bundu ve ona bunu verebilirdim. Eğer her şey daha farklı olsaydı ona bunların hepsini ve daha fazlasını verebilirdim ama onun olmaması istediği kişi olmak için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değildim.

Yarı fey yarı vampirdi. Kavrıyabileceğimden bile daha fazla güce sahip iki soylunun oğluydu ve beni seçiyordu.

"Ben... Evren, ben..."

Gülümserken ellerini boynumda gezdirdi. "Hadi, prenses. Gidip biraz şarap alalım ve festivale yeniden katılalım."

Beni mağaradan çıkarmak için hamle yaptığıında içimi kaplayan korkuya engel olamadım.

16. BÖLÜM

Thalia bana doğru bir tekme daha atarken konsantre olmakta zorlanıyordum. Evren ve Sorin kenarda oturmuş bizi izliyorlardı. İkisi de antrenmanı yeni bitirmişti, Evren'in çıplak göğsünden aşağılar damlaları akıyordu.

Bakışlarım ona her yöneldiğinde, Thalia bir darbe daha indirdi. "Ah!" Sol baldırıma vurduğunda homurdandım.

"Dikkatini bana ver." Thalia güldü. "Onun yarı çıplak olması dikkatini dağıtuyorsa, seni gerçek bir savaşta görmekten nefret ederim."

Evren kıkırdadığında duruşumu düzelttim. "Onun yüzünden dikkatim dağılmıyor."

"Beni kandıramazsın." Thalia bana meydan okuyan bir bakış attı. "Kapa çeneni ve tekrar başla."

Thalia gülümsedi ve duruşunu düzeltti. Bacaklarını sağa doğru açmadan önce bir zayıflık arayarak beni izledi. Bu sefer onu engelliyebildim ve kendi tekmemi karnına indirdim.

Sırıtmadan önce homurdandı. "Güzel." Elini karnının üzerinde gezdirdi. "Bu çok daha iyi."

"Gücünü ekle!" Evren arkamdan seslendiğinde bakışlarım onunkilerle buluştu. "Konsantre olması gereken başka şeyler de varken gücünü kontrol etmeye çalışması gerekiyor."

Haklı olmasına rağmen sözlerinden nefret ediyordum. Kusurlarımı bu kadar kolay bulabilmesinden nefret ediyordum.

"İkinizin yapacak daha iyi bir işi yok mu?" Soruma kıs kıs gülerlerken ikisine de bakmadım.

"Bu gösteriyi kaçırayım mı? Buna cüret edemem." Evren'in sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum.

"Tekrar." Thalia bana bir kez başını salladı, gözlerinde *örkünü*miş kelimeleri görebiliyordum.

Onlara kim olduğunu göster.

Bana öğrettiği gibi duruşumu genişletirken başımla onu onayladım. Thalia ile dövüşmek zordu. Onun büyüsunü görmek yeri ne hussetmem gerekiyordu. Zihnimi boşaltmaya çalıştım, yanımda oturup beni izleyen Evren'i düşünmemeye, Thalia'dan başka hiçbir şeye odaklanmamaya çalıştım.

Bir büyü patlaması doğrudan göğsümü hedef aldığında ellerimi kaldırdım ve temas edemeden önce kendi büyümlle onu vurdum. Parmaklarımdan siyah bir duman çıktı ama bunu kurtlayacak zamanım yoktu. Solumdan bir büyü daha geldiğinde, bir kez daha engelledim.

Derin bir nefes alırken bana gülümsedi, büyüsunün eskisinden daha güçlü bir şekilde tekrar yükseldiğini hissettim. Büyünün ondan gelmediğini anladığım anda topuklarımdın üzerinde döndüm ve kendi büyümlü Evren'e doğru fırlatarak onunkini de durdurdum. O sırtırken şakaklarımdan terler damlıyordu.

"Güzel. Büyü tespit etme konusunda giderek daha iyi oluyorsun." Bakışlarımız buluştuğunda Evren'in gözlerinde bir parıltı vardı.

"Büyünle beni sırtımdan bıçaklayacağını fark etmemiştim."

"Gerçek dünyada kimse onlara bakıp bakmadığını ya da hazır olup olmadığını umursamayacaktır." Ayağa kalktı ve pantolonunun rozunu silkeledi. "Karşına ne çıkarsa çıksın hazır olmak için kendini eğitmelisin."

Başımı salladım çünkü haklı olduğunu biliyordum. "Senin büyüsunü tespit etmek Thalia'nınkinden daha kolay."

Yüzünü kaplayan gülümseme hınzırcaydı, ona bakarken karnıma ağırlar giriyordu. "Çünkü sen benim eşimsin." Bana birkaç adım daha yaklaştı. "Büyülerimiz birbirine bağlı, bu yüzden benimkini başkalarınınkinden çok daha kolay hissedebilecelesin."

"Hayatla ilgili nasıl bağlantılı olabilir bir."

"Bilmiyorum." Bir anlık daha yekleştirmede, parmaklarından sırah bir duman çıktı. "Fakler birliya, anında birbirlerinden gıa, çekiltilikler, senin benin, benim de senin gıa, çekiltilikler bir etkenler ama bunun yapıldığını hiç görmedim. Fakler nadirdir ve birimki kalar karmayık bir şekilde birbirine bağlı birliya sahip eylet daha da nadirdir."

"Faki bu ne anlamı geliyor?" Onun birliyağın izlerken kalbim gıağınla çarpıyordu, kendi kalbim onu hissetmek için içimde ka barıyordu.

"Bu, şu demek oluyor ki bunu ilerledikçe çönmemiz gerekecek." Omuzlarını silkeli. "Fakler birlikte her zaman daha güçlü olmuştur, evlilikleri bu güçlü daha da artırır. Aldığımız kararlara göre neler yapabileceğimizi anlayacağız."

"Yani evlenmeyi kabul edersem daha mı güçlü olacağız?" Az önce dudaklarımdan döktülen kelimeler beni heyecanlandırırken, ellerimi kalçalarıma koydum.

Evren'in bakışları ellerimin üzerine düştüğünde gülümsemesi ylızünden hiç gitmedi. "Tam olarak bunu kastediyorum, prenses. Efsaneye göre, bu dünyanın kaderini sen belirleyeceksin hatta bundan çok daha fazlasını da yine sen belirleyeceksin."

"Öyle olacak." Jorah kapıdan içeri girdiğinde, Thalia ona doğru koşmaya başladı. Doğruca kollarına atladığında Jorah yüzünde kocaman bir gülümsemeye onu yakaladı.

"Dönmüştün." Thalia rahat bir nefes almış gibiydi, Jorah kollarını ona sıkı sıkı sardı.

Sorin'e baktım, omuzları gerilirken bile dudaklarında bir gülümseme oluşmuştu.

Thalia, ona bir kez daha sıkıca sarıldıktan sonra ayaklarının üzerine indi. Ellerini Jorah'nın yüzünde ve göğsünde gezdirdi.

"Haber var mı?" diye sordu Evren ona bakarak, Jorah sadece altın mühürlü siyah bir parşömeni havaya kaldırdı.

"Kraliçe Kalda belli ki düşündüğümüzden fazlaını biliyor. Adamları bunu bize bu sabah elden teslim etti. Tam da kraliçe işi selememiz gereken yerde."

Evren bir adım öne çıkıp Jorah'ın elinden parşömeni aldı ve açıp okurken onu izledim. Elleri parşömenin kenarlarını o kadar uki kavradı ki, parşömen parmaklarının arasında kırıştı. Gözleri kelimeleri tararken gücünün arttığını hissedebiliyordum.

"Ne oldu?" Sorin ayağa kalktı ve Evren'in yanına gitti. "Siktir." Sorin bana baktı ama tek konsantre olabildiğim şey Evren'di. Büyüsü daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlüydü. Saf öfke gibi hissettiriyordu.

"Sorun nedir?" diye sorduğumda Evren'in bakışları bana kaydı. Birkaç dakika önce görüldüğünden daha koyuydular.

"Gavril'den." Parşömen elinde buruştu.

"Ve?" Göğsüm sıkıştı, duyacaklarım için çaresizdim.

"Ve... bana düğünü için resmi bir davetiye göndermiş."

"Düğünü mü?" Bakışlarım Evren'le Sorin arasında gidip geldi. "Kiminle?"

"Eşimle." Kelimeleri neredeyse tükürüyordu. "Seninle yapacağı sözde düğün için bana davetiye göndermeye cüret etmiş."

"Bu sadece bir kışkırtma." Thalia Evren'e yaklaştı ve omzunun üzerinden davetiyeyi okudu. "Seni kızdırmaya çalışıyor."

"Bu bir tehdit." Evren doğrudan bana baktı; öfkesini sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi hissedebiliyordum. "Adara'yı geri alacağını sanıyor."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," diye söz verdi Jorah, sesindeki kesinlik ona inanmam için bana yalvardı. "Ona yaklaşmasına izin vermeyeceğiz."

Yine de Evren onları dinlemiyordu. Dikkati sadece benim üzerimdeydi. "Onun adı seninkinin yanında." Parmaklarından siyah dumanlar süzülüyordu, artık kendini kontrol edemediğini biliyordum.

"Taç giymiş prensleri ile öd z verilmiş Kutunmuş'un evliliğinde bulunma onurunu bana bahsetmek istiyor."

"Bir dakikaya ihtiyacım var," dedim sesizce. Evren başını iki yana salladı. "Artık yok."

Onunla konuşmadan yanından geçip arkadaşlarına baktım. "İşimle biraz konuşmam gerek," dedim daha kararlı bir şekilde. Üçü de bana bakmadan önce Evren'e baktılar.

"Tamam." Thalia, Jorah'nın elini tutmadan önce başını salladı. "Onları biraz yalnız bırakalım."

Üçü de beni yuvamdaymış gibi hissettiren küçük avludan çıkarken bekledim. Evren bana bakarken ellerim titriyordu. Ne öfkesi ne de büyüü yarılmıştı ve sanki onları yatıştırabilecek tek şey benmişim gibi bana uzandıklarını hissedebiliyordum.

"Bu davetiyenin hiçbir anlamı yok."

Sözlerim üzerine bakışları karardı ve parmakları davetiyeye daha sıkı kavradı. "Eşimi tehdit etmenin normal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence onun tehditlerinin pek bir önemi yok. Ben senin eşimim ve burada, Kan Krallığı'nda seninleyim." Elimle parşömene doğru işaret ettim. "Bu küçük parşömen parçası ne yapabilir ki?"

"Korku aşılayacak." Bana bir adım daha yaklaştı ve omurgamdaki işaretlerden bir ürperti geçti. "Bu haber yayıldığında, halkuma ve Fey Krallığı'nda kalan pek çok insana korku salacak. Savaştan ve Gavril'in her iki krallık üzerinde de güç kazanma ihtimalinden korkacaklar."

"Fey Krallığı, Gavril'i desteklemiyor mu?"

"Bu insanlar hiçbir zaman Gavril'i ya da annesini desteklemedi. Onların zalimliklerini gördüler ve nişanlılığınızın krallıklarını güçlendirecek olması çoğunun umurunda değil. Gavril'in parmak uçlarında daha fazla güce ihtiyacı yok."

"O zaman bu zaferi ona verme."

"Ne?" Yüzüme bakarken öfkeli görünüyordu, bunun Gavril'in

gününden çok daha fazlasıyla ilgili olduğunu fark ettim. Cevril'ın
niyetinde emniyet. Beni tehdit etmekte.

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Bazı derinli davetimizi görümlerimiz." (Onuymuşu dikkatinden
ve uyanın etimimimni engellemeye çalıştım).

Bana bakarken kıpırdamadan durdu. "Davetiye mi?"

"Evet." Başımı salladım ve uyanımın tepeme çıkmasını engel-
lemeye çalıştım. "Belli ki Cevril'le evlenmeyeceğim ve o kadar in-
sanları buna inandırmak istiyor. Onlara gerçekçi söyle ve kendim
kız bir davetiye gönder."

"Anla sen ve ben evlenmiyoruz."

"Biz eş değil miyiz?" Başımı eğdim ve onu inceledim. "Bunu sen
istedin, değil mi?"

"Evet." Beni dikkatle izledi. "...ve sen beni reddettin. Birkaç kez."

"Şimdi fikrimi değiştirdim."

"Bu şekilde değil." Başımı sallarken içinden geçen kararsızlığı gö-
rebiliyordum. "Bu yüzden evet demeni istemiyorum."

"Bu yüzden değil..."

"Bu bir seçenek değil," diye sözümü kestğinde içimdeki güç ka-
bandı. Gerçekten çok kızgındı ama gözlerinde aynı zamanda çok
fazla endişe bulunuyordu. Bu ciddiye aldığı bir tehditti. "Başka bir
yol bulacağız."

"İddiayı ben kazandım."

"Ne?" Davetiyeye tekrar bakarken elini başının arkasında gez-
dirdi. Bakışlarının her hareketinde gücünün daha da yükseldiğini
hissede biliyordum.

"Dün gece eğer kazanırsam bana borçlu olacağını söylemiştin.
Ne seçersen seçeyim, benim olacaktı."

Evren'in bakışları benimkilere kaydı ama tek kelime etmedi.

"İstediğim şey bu. Bana borçlu olduğun şey bu." Kollarımı ka-
vuşturdum ve ne kadar ciddi olduğumu anlamasını umdum. "Se-
ninle evlenmek istiyorum."

Adara eline kâğıdı geçirdi kâğıdı alırken

Benim bir şey yapmaya niyetlenmiş olduğum değil. Benim sevgisini elimden alarak istemiyordum. 'Benim sevgisi' diye bir şey. Hâlâ hızlı nefes alırken göğsüm kışkırtıyor. Bu bir ben. 'Benim sevgisi' Evren ve ben seni istiyordum."

Bana dik başlıca yaklaşmaları önce onun bir an önce beni istedi. (Adara) Benim sevgisini istemiyordum ama aynı zamanda göğsümde bir an önce beni istiyordum.

Açlığı hissediyordum, neşeliye kıyından alarak nefesi hissediyordum

"Bu bir oyun değil, prenses."

"Çyle olduğunu hiç söylemedim." Benim de öfkem olan yapı. "Sen benim eşimsin, ben de senin. Seninle evlenmeyi istiyordum. Evren. Daha önce de istediğin buydu. Şimdi neden beni istemiyorsun?"

Önce doğru fırladı, vücudu benimkine çarpı ve devrilecekti. Ouzdaki zeminde kayboldu. "Bunu bir daha aklı söyleme." Parmakları yanaklarını ayıklamadan önce yüzünde geindi.

Dudaklarımdan kesik kesik nefesler çıkarken ona bakardım ve bir sonraki sözlerini bekledim.

"Seni her zaman isteyeceğim, Adara. Seni tanıklığımdan her istiyordum." Bakışları yüzümde gezindi. "Ama kardeşim yüzünden seni bir karara zorlamak istemiyordum. Bu davet hiçbir şeye karar vermen gerektiği anlamına gelmiyor."

"Evet, o anlama geliyor." Hâlâ ellerinin arasında tuttuğu kâğıdı salladım. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

Alt dudaklarını ısırırken gözlerini kapattı, içinde savaşıyor duyguların gücünü hissedebiliyordum. Hâlâ kontrolden çıkmış durumdaydı ve bana ne kadar izin verdiğinin farkında olduğunu sanmıyordum.

"Seninle evlenmek istiyordum, Evren. Senin yanında olmak istiyordum. Bunu birlikte yapacağız."

Dudakları yumuşak, kendinden emin bir şekilde benimkilere yaklaştı ve sanki kıvrımlarını ezberlemeye çalışıyormuş gibi üzerinde gezindi. "Ben seninim, Adara."

gücünden çok daha fazlasıyla ilgili olduğunu fark ettim. Beni tehdit etmişti. Beni tehdit etmişti.

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Biz de kendi davetimizi göndereceğiz." Onunla karşılaşmak ve sesimin titremesini engellemeye çalıştım.

Bana bakarken kıpırdamadan durdu. "Davetiye mi?"

"Evet." Başımı salladım ve sinirlerimin tepeme çıkmasını engellemeye çalıştım. "Belli ki Gavril'le evlenmeyeceğiz ve o insanların buna inandırmak istiyor. Onlara gerçeği söyle ve bir davetiye gönder."

"Ama sen ve ben evlenmiyoruz."

"Biz eş değil miyiz?" Başımı eğdim ve onu inceledim. "Bana ne istedin, değil mi?"

"Evet." Beni dikkatle izledi. "...ve sen beni reddettin. Birkat ver."

"Şimdi fikrimi değiştirdim."

"Bu şekilde değil." Başını sallarken içinden geçen kararsızlığı hissedebiliyordum. "Bu yüzden evet demeni istemiyorum."

"Bu yüzden değil..."

"Bu bir seçenek değil," diye sözümü kestiğinde içimdeki gürültü azaldı. Gerçekten çok kızgındı ama gözlerinde aynı zamanda çok fazla endişe bulunuyordu. Bu ciddiye aldığı bir tehditti. "Başka bir yol bulacağız."

"İddiayı ben kazandım."

"Ne?" Davetiyeye tekrar bakarken elini başının arkasında geçirdi. Bakışlarının her hareketinde gücünün daha da yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Dün gece eğer kazanırsam bana borçlu olacağını söylemişsin. Ne seçersen seçeyim, benim olacaktı."

Evren'in bakışları benimkilere kaydı ama tek kelime etmedi.

"İstediğim şey bu. Bana borçlu olduğun şey bu." Kollarımı kavuşturdum ve ne kadar ciddi olduğumu anlamasını umdum. "Seninle evlenmek istiyorum."

“Adara,” diye iç geçirdi başını sallarken.

“Beni bir şey yapmaya zorlamak istemediğini söylüyorsun. Benim seçimimi elimden almak istemedin, o yüzden ‘bunu yaptım.’” Hızlı hızlı nefes alırken göğsüm kabarıyordu “Bu benim seçimin. Evren ve ben seni seçiyorum.”

Bana dikkatlice yaklaşmadan önce uzun bir süre beni izledi. Üfkesi yumuşamamıştı ama aynı zamanda gözlerinde bir arzu da yer alıyordu.

Açlığı boğucuydu, neredeyse içinden akan öfkeyi bastırıyordu.

“Bu bir oyun değil, prenses.”

“Öyle olduğunu hiç söylemedim.” Benim de öfkem tavan yaptı. “Sen benim eşimsin, ben de senin. Seninle evlenmeyi seçiyorum, Evren. Daha önce de istediğin buydu. Şimdi neden beni istemiyorsun?”

Öne doğru fırladı, vücudu benimkine çarptı ve daveriye ardımızdaki zeminde kayboldu. “Bunu bir daha asla söyleme.” Parmakları yanaklarımı avuçlamadan önce yüzümde gezindi.

Dudaklarımdan kesik kesik nefesler çıkarken ona baktım ve bir sonraki sözlerini bekledim.

“Seni her zaman isteyeceğim, Adara. Seni tanıdığım andan beri istiyorum.” Bakışları yüzümde gezindi. “Ama kardeşim yüzünden seni bir karara zorlamak istemiyorum. Bu davet hiçbir şeye karar vermen gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Evet, o anlama geliyor.” Hâlâ ellerinin arasında tuttuğu başımı salladım. “Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Altıdudağını ısırırken gözlerini kapattı, içinde savaşılan duyguların gücünü hissedebiliyordum. Hâlâ kontrolden çıkmış durumdaydı ve bana ne kadar izin verdiğinin farkında olduğunu sanmıyordum.

“Seninle evlenmek istiyorum, Evren. Senin yanında olmak istiyorum. Bunu birlikte yapacağız.”

Dudakları yumuşak, kendinden emin bir şekilde benimkilere yaklaştı ve sanki kıvrımlarını ezberlemeye çalışıyormuş gibi üzerinde gezindi. “Ben seninim, Adara.”

“Ve ben de seninim.”

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken göğsüm sıkışmıyordu, 12/1/21
si bir güce sahip olduklarını bilmiyordum.

“Sana ihtiyacım var,” diye mırıldandı dudaklarıma karşı, ardim
dan bizi sarayın duvarına doğru ilerletmeye başladı.

“Diğerlerine planımızı anlatmamız gerekmez mi?” Göğsüm dar
aldı ve midem kasıldı. Kararlarımı sorgulamıyordum ama bama
hazır olduğumdan emin değildim. Evren’in bana baktığında gözle
rinde yer edinen samimiyete ihtiyacım vardı.

“Hayır.” Başını salladı ve elleri, sırtım duvara çarpmadan hemen
önce taş duvara vurdu. “Şu anda sadece sana ihtiyacım var.”

Üzerimde gezinen elleri, tenimi okşayarak dolaştı ve yüzümü tu
tup beni ona bakmaya zorlayana kadar durmadı. “Sen benimsin ve
son nefesim bedenimden çıkana kadar sana tapacağım.”

“Evren,” diye fısıldadım, gözümü ondan kaçırmaya çalıştım ama
o beni bırakmayı reddetti.

“Ben kendimi sana adadım, prenses.” Elini göğsüme basurana
kadar boynumdan aşağı indirdi. “Zihnine, bedenine...”

“Ve halkına,” diye hatırlattım ona. “Evliliğimiz krallığınızı güç
lendirecek ve halkınızın güvenliğini sağlayacaktır.”

“Halkımız, krallığımız.” Diğer eli saçlarımı itti ve köklerini kav
rayarak beni tekrar ona bakmaya zorladı.

Kalbim hızla çarparken başımı salladım, nasıl hissettiğimden
emin değildim.

“Öp beni, prenses,” dedi. Ondan hiçbir şey istemedim ve tered
düt etmedim, onu reddedebilecek tek bir parçam bile yoktu.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için öne doğru eğildi ama dik
kati göğsümde bir yere takıldı, bakışları yavaşça bana karşı sertleşti.
Elini boynuma götürdü, parmağı kolyemin zincirinin altına daldı
ve onu oradan çıkardı.

Onu durdurmak için elimi onun elinin üzerine kapattım ama
çoktan görmüştü.

“Bunu nereden buldun?”

“Özür dilerim.” Kollarının arasında hareketlenip elimi kolyenin ucundaki küçük ayın üzerine koydum. Bu sabah başımın üzerinden geçirirken bunu düşünmemiştim. Antrenman yaparken gömleğimin içine sokmuştum, kimse de fark etmemişti. Ta ki şimdiye kadar. “Geri vereceğim.”

Başımdan çekerek çıkarmaya çalıştım ama elleri beni durdurdu. “Nereden aldın bunu?”

“Senin odandan.” Yüzüm kızarıırken bakışlarımı ondan çekip, başka bir yere bakmaya çalıştım. “Sen yokken masanın üzerinde buldum. Üzerinde adım yazıyordu.”

Hiçbir şey söylemedi. Sadece tenime değen altın zincire baktı.

“Özür dilerim, Evren. Onu almamam gerektiğini biliyorum.” Başımı sallayıp hareket etmeye çalıştım ama bana izin vermedi.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” Bakışları sonunda benim-kilerle buluştu, içimi nahoş bir bulantı kapladı.

“Hayır.” Başımı salladım. “Onu gördüm ve... bilmiyorum. Bir şekilde ona doğru çekildiğimi hissettim.”

Evren uzun bir süre sessiz kaldı, onun sessiz kaldığı her an benim endişem de artıyordu.

“Özür dilerim. İsteyerek yapmadım...”

“O, babana aitti.”

“Ne?” Ellerimi göğsüne bastırdım, gücümü ona aktararak onu kendimden uzaklaştırdım.

“Bu babanın,” diye tekrarladı Evren ama sözleri bir anlam ifade etmiyordu. Hiçbiri mantıklı değildi.

Ellerimi kendi göğsüme, kolyenin bulunduğu yere bastırdığımda tenimin altında hafif bir vızıltı hissettim.

“Yalan söylüyorsun.” Başımı salladım. “Neden bana bu konuda yalan söylüyorsun?”

“Kraliçe Kaida bunu sana hediye etmesi için Gavril'e verdi. Seni kullanmalarının, manipüle etmelerinin bir başka yoluyla. Onu

sana düğün gecende hediye edecekti." Evren'in öfkesi belirlenmişti ve birlikte kabardı.

"Peki sende ne işi var? Babamın kolyesi neden sende?" Seninde çok fazla suçlama vardı. Anlamadığım ama bir yandan da pes bırakamadığım bir suçlama.

"Onu çaldım. Gavril'in senden beslendiği gece, ayrıldığı gece, gökyüzünün altında gecenin karanlığında kaybolmadan önce odasından çaldım."

"Ne? Bunu bana karşı mı kullanacaksın?"

Evren sanki sözlerim ona zarar vermiş gibi geri adım attı ama kendimi tutamadım. Bu kolye babama aitti. Bunun gerçek olduğunu iliklerime kadar hissediyordum ancak Evren'in ailesinin bu kolyeye sahip olmasının tek sebebinin, kolyenin ondan zorla alınmış olması olduğunu da biliyordum.

Babamı öldürdüklerinde ondan almışlardı.

"Beni gerçekten bu kadar az mı tanıyorsun?" Ellerini sinirle saçlarının arasında geçirdi. "Gerçekten seni bu şekilde incitebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Kolyeye tutunurken başımı salladım, aklımdan türlü türlü düşünceler geçiyordu. Babamla ilgili düşünceler, benimle ilgili düşünceler. Bir zamanlar emin olduğumu sandığım ama artık şüphemin en büyük düşmanımı haline geldiği her şeyi tekrar tekrar düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

Önümdeki çime baktığımda, şüphe her yanıma sarmıştı.

"Güçlerini ellerinden almak için kolyeyi çaldım. Seni de onların gücünü almak için çaldını." Evren bir adım öne çıkarken onu dikkatle izledim. "Bunu yapmakla aptallık ettim, prenses. Kardeşimin odasına gidip fark edeceğini bildiğim bir şeyi ondan çalmak... Onu aldığımı biliyordu. Kraliçe de biliyordu ve bu almamam gereken bir risk olsa da senin için bu riski göze aldım."

Parmaklarını kolyeyi tutarken duygularımı bastırmaya çalıştım. "Neden bana vermedin? Neden bekledin?"

"Çünkü bana güvenmedin." Evren elini göğsünde gezdirdi ve pelerinde ona inanmam için yalvardığını görebiliyordum. "Bana güvenmedin, ben de böyle bir şeyi sana karşı kullanacağımı düşünmeni istemedim. Babam ve Kraliçe Kaida senden her şeyini aldılar. Çiğni alabileceğim tek şey buydu." Bana hakarken başını iki yana salladı. "Benimle evlenmeye zorlamak için bunu sana karşı kullanacağımı düşünmeni hiç istemedim. Ben yokken başıma bir şey gelirse diye üzerinde adın yazılı olarak masama bıraktım. Yine de sende kalmasını istedim."

"Artık sır yok." Omurgamı dikleştirirken ellerim titredi, zayıf görünmemek için kendimi zorladım. "Bu evliliği kabul ettim ama artık sır olmayacak."

"Elbette." Evren'in eli gömleğinin kumaşını sıktı. "Elbette, prenses. Nasıl istersen."

"Babam bu kolyeyi neden takıyordu?" Sorarken hilal desenine dokundum.

"Bilmiyorum ama Kraliçe Kaida bunu seni etkilemek için kullanabileceği konusunda kararlıydı. Gavril'i gerekirse bunu sana karşı kullanabileceği konusunda uyarmıştı."

"Hissedebiliyorum." Başımı kaldırıp ona baktım, hâlâ beni izliyordu. "Onu masanda bu şekilde buldum. Gücünü hissedebiliyordum."

"Ben de hissedebiliyorum." Evren öne doğru uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Bu da bana kraliçenin de her şeyi bildiğini düşündürüyor. Endişeliyim çünkü bizim bilmediğimiz şeyleri de bildiğinden şüpheleniyorum."

"Babamla ilgili şeyler mi?" Vereceği cevabı umutsuzca bekliyordum.

"Onunla ilgili şeyler. Seninle ilgili şeyler... Biliniyorum." Eli benimkine doğru sıkıştı, içindeki korkunun titrediğini hissedebiliyordum.

Babanı tanı mıyordum. Benim için yapuğı fedakârlık dışında

ayatına dair neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Tanımış olmayı da.
menin acıu beni sarmalarken elimi kolyeye bastırdım.

"Diğerlerine planımızı anlatmalıyız."

Evren'in bakışları benimkilerle buluştu ve çenesini sıkarken göz-
leri karardı.

Beni yalnız ısıtıyordu, sadece o ve ben ama olanlar fazlasıyla kor-
u vericiydi.

Yaşanan her şey ikimizden çok daha fazlasıydı. Her zaman öy-
-ydi.

"Haklısın." Başını sallayıp elimi elinin içine aldı. "Bir sonraki
amlemizi konuşmalıyız."

Elim elindeyken uzun bir süre tereddüt etti. Sadece o ve ben
labilseydik, her şey çok daha farklı olurdu.

Hayal edebileceğimden çok daha fazlası olurdu.

"Hadi gidelim." Beni öne doğru çekti, elim avucundayken diğer
im hâlâ boynumdaki kolyeyi tutuyordu.

17. BÖLÜM

Evren'i dünden beri görmemiştim.

Diğerlerine planımızı anlattıktan sonra, annesi ve danışmanlarıyla strateji planlamak üzere hızla çağırılmıştı. Bana da gelmemi teklif etmişti ama onu reddetmiştim.

Kraliçe Veda'ya hâlâ güvenmiyordum, aklımda babamla ve hâlâ göğsümde uğuldayan kolyeyle ilgili düşünceler dönüp duruyordu. Bir de Evren'in arkadaşlarının, yani benim arkadaşlarımin, nişanlandığımız haberiyle nasıl parladıklarını bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Thalia son derece muzip bir şekilde sırtmıştı ve Sorin, Thalia'nın eline bir şey sıkıştırırken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sessizce küftetmişti.

Sadece nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Yatağın kenarına oturup kapıya bakarken ayaklarımı yere sürüyordum. Mina odadan ayrılmadan önce bana akşam yemeği getirmişti ve Evren'e yemeğini taht odasında servis ettiğini haber vermişti.

Ayaklarıma baktım, sonra tekrar kapıya döndüm. Güneş batmış ve yerini ay almıştı; uzanıp uyumam gerektiğini biliyordum.

Ancak yapamadım.

Kalbim, ayaklarımin sert zemine çarptığı aynı endişeli ritimle atıyordu ve ne yaparsam yapayım kendimi sakinleştiremiyordum.

Yataktan kalkıp küçük bir battaniyeyi etrafıma sardım. Üzerimde bir gömlekle iç çamaşırlarımdan başka bir şey yoktu ama sadece koridora bir göz atmam gerekiyordu. Odasına dönüp dönmediğini görmek istiyordum.

Koridora ilerlemeden önce kapımı açtım ve kulagımı Prens kapısına dayadım. Sesizlik. Diğer taraftan hiçbir şey duyamadım. Koridorun ilerisine bakarken kurtun ıslığı.

Adama dönüp yanına kadar beklemeliydim ama yapamadım. Koridorunda parmak uçlarımla ilerledim ve ana girişe varana kadar durmadım. Orada birkaç asker duruyor, Jorah'dan salınma bekliyorlardı. Geniş odalara girdiğimde bakışları benimle buluştu, kane duvarları ilerlemeyi engelledi. İlerlemeyi engelledi. İlerlemeyi engelledi. İlerlemeyi engelledi. İlerlemeyi engelledi.

"Her şey yolunda mı?" Sesi sertti, tıpkı Jorah'ı tanıdığım gibi. İlgiydi.

"İyi misin?" Barraniyeyi üzerime çektim. "Döndüğünden beri seninle neredeyse hiç konuşmadım."

Jorah'nın yüzü yumuşadı ve bana bir adım daha yaklaştı. "Her şey iyiyim, Adara. Benim için endişelenmene gerek yok."

Mutfaklara gittiğini bildiğim koridora baktım.

"Başka bir şey var mı?"

Ona doğru baktım. "Taht odası nerede?"

Jorah gülümseydiğinde göğsümden yükselen utanıktan nefret ettim. Prensini aradığımı biliyor olması önemli değildi. Evren benim eşimdi ve yakında kocam olacaktı, insanların onu istediğini bileceği gerçeğini aşmam gerekiyordu.

"Bu taraftan." Bana ilerlememi işaret etti, ben de onu uzun koridor boyunca takip ettim.

"Bütün gün buradaydı." Jorah'nın sesinde endişeli bir ton vardı.

"Tam olarak ne üzerinde çalışıyor?"

"Kardeşinin sana ulaşmasının hiçbir yolu olmadığından emin olmak istiyor. Tek endişesi bu. Onun önceliği sensin." Göğsüm sıkışırken anlayışla başımı salladım.

Jorah büyük bir çift kanatlı kapının yanında durdu. Diğerlerinden daha görkemliydi, üst kısımları güzel bir kemerle kıvrılmıştı, ortasında sarmasıklar ve bir kılıçtan oluşan karmaşık bir tasarımla buluşuyordu.

Jorah kapıyı itip açmadan önce iki kez vurdu. Derin bir nefes aldım ve battaniyeyi etrafımda sıkıca tutarak içeri adım attım. Oda-
nın bir ucunda, üzerinde iki taht bulunan büyük bir kareli vardı.
İkisi de gece kadar siyah ve aynıydılar.

Evren odanın çoğunu kaplayan büyük bir masada oturmuş,
önündeki harita parşömenlerine bakıyordu. Yanında Thalia ve Sor-
rin'in yanı sıra odada birkaç kişi daha vardı fakat görebildiğimi sa-
dece oydu.

O beni henüz fark etmemişti ama Thalia fark etti. Sandalyesin-
den kalkıp Sorin'e doğru başıyla işaret ederken bana küçük bir gü-
lümseme verdi.

Sorin, Evren'le birlikte çalıştıkları haritalardan başını kaldırdı ve
odanın köşesinde duran beni görünce gözlerini kırptı. Masa-
nın üstünde doğrulan Evren'in dikkati sonunda haritalardan ayrılmış
bana yöneldi.

Dünden beri uyumamış gibi görünüyordu. Gözleri karanlık ve yor-
gundu, saçları da sanki ellerini sürekli üzerinde gezdirmiş gibi dağınıktı.

"Prenses." Gözlerini benden ayırmadan sandalyesinden kalktı.
"Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Bu kadar yorgun görünmesinden nefret ediyordum. Beni gü-
vende tutma düşünceleri yüzünden ne kadar da yıpranmıştı. O yor-
gun hissiyatı onun üzerinden uzaklaştırmak istedim.

"Geç oldu." Bakışlarımla kürsünün ötesinde duran pencerelere
düşmesine izin verdim. "Neden biraz dinlenmiyorsun?"

Evren'in yüzünün asıldığını ve sandalyesine geri oturduğunu gör-
düm. "Dinleneceğim ama önce ilgilenmem gereken bazı şeyler var."

Thalia'nın bakışları ikimizin arasında gidip gelirken, yüzündeki
ifadeyi anlayamadım.

Yine de bunun bir önemi yoktu. Odada ondan başka kimse-
nin ne düşündüğü önemli değildi, ona doğru ilerlerken battaniyemi
daha sıkı bir şekilde üzerime çektim. Beni izlerken sandalyesinde
arkasına yaslandı, elleri sandalyenin kollarını kavradı.

"Adara." Sesi bile çok yorgun geliyordu.

"Evren." Adımı söyleme şekliyle alay ettim ve Sorin kıkırdadı.

"Sanırım, Adara haklı." Evren'in yanından geçip bana ulaşı ve alınma bir öpücük kondurdu. "Bütün gün bu işle uğraştık. Hlepimiz biraz dinlenebiliriz."

Evren dişlerini sıkarken bir kez başını salladı. Duymak istediği şey bu değildi ama Thalia ve Sorin yanlarında bulunan diğer askerlerle birlikte odadan çıkarken sessizce durdum. Kapılar büyük bir gürültüyle kapandığında gözlerimi Evren'den ayırmadım.

"Dinlenmeye ihtiyacım yok." Sesi gergindi, önündeki haritalara bakarak konuşmaya devam etti. "Dinlenmeyi düşünmekten çok daha fazla endişelenecek şey var."

"İnsanlar yorgun olduklarında hata yapma eğilimindedirler." Battaniyeyi etrafımda daha sıkı tuttum ve yumuşak kumaşı çenemde gezdirdim.

Evren bana bir kaşını kaldırarak bakarken dudaklarında asılı duran gülümsemenin hayaletini görebiliyordum. "Hata yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim." Ona doğru küçük bir adım attım. "Ama bitkin görünüyorsun."

"Ah." Kıkırdadı. "Nişanım onun kolunda iyi görünmeyeceğimden mi endişeleniyor?"

Bana böyle seslendiğini duyunca midem kasıldı, ellerimin titremesini engelleyemedim.

Kendimi onunla masanın arasına soktum ve bacaklarının arasında durana kadar ilerledim. Başını sandalyesinin sırtına yaslayıp bana baktı.

"İyi görünmemen için yapabileceğin bir şey olduğundan emin değilim." Parmaklarımı saçlarının arasına soktum, dokunuşumla birlikte gözleri kapandı.

Öne doğru eğilerek elini battaniyenin altına kaydırды. Parmakları çıplak kalçama dokunduğunda baktışları karardı.

"Bana çekildiğini mi söylüyorsun?" Dudakları yana doğru kıvrıldığında göğrüm bu manzara karşısında gevşedi.

"Böyle bir şeyi asla kabul etmem."

Güldü ve elleri kalçalarımın arkasında gezindi. "Ah, prenses." Kavrışı sıklaştı, ben küçük bir çığlık atarken vücudumu kaldırdı.

Kaçım masanın kenarına çarpana kadar durmadı, ellerimi aşağı indi ve haritalarının çoğunu yere uçurdu.

"Eşyaların..."

"Her şey yoluna girecek." Öne doğru eğilip bedenini hacaklarımin arasına itti. "İlgilenmem gereken daha önemli şeyler var."

"Ne gibi?" Kelimeleri zar zor nefes alarak söyleyebildim.

"Eşim," diye homurdandı ve kadınlığımı göğsüne bastırana kadar beni öne doğru çekti. "Görünüşe göre bana ihtiyacı var."

"Sana ihtiyacım olduğunu söylediğimi sanmıyorum." Battaniyem artık beni zar zor örtüyordu ama yine de beni kurtaracakmış gibi ona sarıldım.

"Hayır ama kokun bana aksini söylüyor." Elleri kalçalarımın arkasında gezindi, ben kızarıırken ellerimi ona doğru yaklaştırmaya çalıştım.

"Bu doğru değil."

"Öyle mi?" Parmakları iç tarafımda, yara izimin hemen üzerinde gezinirken gözlerini kadınlığıma dikti. "Biraz daha yukarı çıkarsam seni sınısıklam bulmayacağımı mı söylüyorsun?"

"Buraya seni kontrol etmeye geldim." Tekrar kapıya doğru baktım. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

Yüzü yumuşadı ama elleri yumuşamadı. "Ben iyiyim, prenses."

"İyi görünmüyorsun. Endişeli görünüyorsun."

"Endişeliyim." Öne doğru eğilip dizimin iç kısmına bir öpücük kondurmadan önce başını salladı. "Olmazsam aptallık etmiş olurum."

"Senin için ne yapabilirim?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıp bana baktı. "Hiçbir şey, Adara. Sen zaten yeterince şey yaptın. Sadece ne planladıklarını anlamam gerekiyor."

"Hunun sonunda kendini delirtiracaksın." Başımı salladım. "Her şeyi kontrol edemersin, Evren. Bir sonraki adımda ne yapacağımızı tahmin edemezsin."

Bakışlar sertleşti. "Sen benim eşimsin ve seni koruyacağıma söz verdim. Bu sözden dönmeyeceğim."

Norleri ağır ve gerçekti, olanların ona ne kadar ağır geldiklerini görebiliyordum.

Kendimi masadan ileri doğru itip kucagına çıkarak, bir dizini kollarının her iki yanındaki sandalyeye bastırana kadar devam ettim. Ellerimi başının arkasındaki saçlara doladım ve onu bana bakmaya zorladım.

"Beni her şeyden koruyamazsın, Evren." Battaniye omuzlarımdan düşerken saç tellerini çekti. "Beni olası her türlü zarardan korumakla yükümlü değilsin."

Elleri kalçalarımın yerleşip tişörtümü kavradı. "Ne hissettiğimi açıklayamam, prenses." Elleri beni daha yakına çekti. "O davetiyede senin adını okuduğumda kendimi *tehlikeli* hissettim. Olmam gereken kişinin kontrolünü kaybettim."

"Peki senin tam olarak kim olman gerekiyor?" Vücudum ona daha yakın olma arzusuyla sızlarken bile karanlık gözlerini aradı.

"Olmam gerekenden daha fazlası."

Saçmalığı karşısında başımı salladım. "O zaman aptalın rekisini." Dudaklarım dudaklarına bir fısıltı gibi değene kadar ona yaklaştım.

"Adara," diye iç geçirdi ve büyüüm beni uzaklaştırmasından korkarak dönmeye başladı.

Dudaklarını ona doğru bastırdım. İçimde biriken tüm ihtiyaçla onu öptüm.

"Eğer dinlenmeyeceksen, izin ver yükünün bir kısmını senden alayım." Çenesini öptüm. "Zihnini boşaltmak için beni kullan. Başka hiçbir şey düşünemeyene kadar benimle birlikte boğul."

Elleri kalçalarımın sıkıştı ve kadınlığım ona çarpana kadar beni kendine doğru çekti. Dudaklarımdan bir inilti geçip onun dudaklarına kondu.

"Şu anda nazik olamam, prenses," diye fısıldadı dudaklarına karşı. "Çalışmam gerek."

Ondan uzaklaştım ama bunu yapmasına izin vermeyecektim. Eğer nazik olamayacaksa, o zaman bana yapacağı her şeyi kabul edebilirdim, onu gözlerindeki derin bir kuyuyu andıran bakışlarıyla burada bırakamazdım.

O beni izlerken gömleğimin düğmelerini yavaşça açtım. Parmaklarım kendinden emin hareket ederken, nefesinin hızla alçalışı yükselmesini izledim.

"Ne yapıyorsun?" Sesi dumanlıydı. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Gömleğimin açılmasına izin vermeden önce göbeğimin altındaki düğmeyi açtım. Onun önünde kendimi çok çıplak hissediyordum, karnım beklentiyle gerilmişti.

"Senin bana ihtiyacın olmayabilir ama benim sana ihtiyacım var." Parmaklarımı boynumda gezdirdikten sonra göğsümden ve karnımdan aşağıya inmelerine izin verdim. Yavaşça iç çamaşırlarımın içine iterken bakışlarını üzerimde tutmaya çalıştım.

Dokunuşuma karşı inledim. Tanrım, çoktan ıslanmıştım.

Evren altımda kıvranırken soğukkanlıydı, göğsü hızla inip kalkıyordu ve gözlerini bir an bile benden ayırmıyordu.

Parmaklarımı ıslaklığıma daldırıp yumuşak yumrunun üzerinde gezdirdim, kolunu kavrayarak ona doğru eğildiğimde, zevk usulca içime işledi.

Şehvet içimde yükselirken heyecanla titreyen gözlerimi kapatma isteğime direndim. O beni izlerken gözlerimi ondan ayırmadım, altımda sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Sana ihtiyacım olmadığını mı sanıyorsun?" diye dişlerini gıcırdattı, sözlerine karşı kendimi ona daha sert bir şekilde bastırdım.

Kalçalarım parmaklarımla ritim tutarak sallanırken, sandalyeyi tutan parmakları bembeyaz kesildi.

"Öyle görünüyor." İçimden bir zevk dalgası daha akarken iç du-

varlarını onun etrafında kasıdı. "Benden pek etkilenmiş görünüyor."

Parmaklarını iç çamaşırından çıkarıp ağzıma götürdüm. Farad nı kaplayan ıslaklığı görebiliyordum, onları dudaklarıma yerleştirip dilimi uçlarında gezdirirken gözlerimi ondan ayırmadım.

Evren'in bakışları karardı, koptuğu o anı görebiliyordum. Bileği mi avucunun içine alarak ağzımdan uzaklaştırdı ve ağzı dudaklarımla buluştuğunda uzunca ve yüksek sesle inledi.

"Siktir," diye küfretti ağzıma karşı elleri etrafımda sıkılaştırken

Beni kaldırıp tekrar masaya doğru itti. Parmakları iç çamaşırının kenarlarını kavradı, ardından kalçalarımın altına doğru ilerlerken yırttı. Masadan kalkarak iç çamaşırlarımı tamamen çıkarmasına yardım ettiğimde, gözleri ıslak kadınlığımla buluştu.

Sandalyesinin kenarına geçip dizlerimi ayırmaya zorladığında, bacaklarımdan arası daha fazla ıslandı. Bana alışmam ya da kendime gelmem için bir an bile vermedi. Kollarını her iki kalçamın altına koyup, kuşım masanın kenarından sarkana ve dirseklerimin üzerine düşene kadar beni öne doğru itti.

"Sanki etkilenmeyeceğim bir şey yapabiliymişsin gibi." Burnunu kadınlığım boyunca gezdirdiğinde Laşımı geriye atarak tavana baktım.

"Sana olan arzum görevime olan sadakatimin her zerresini yok ediyor." Dudakları kadınlığımla buluştuğunda nefesim kesildi.

Dili uzunluğum boyunca ilerlerken inledi. "Siktir, çok ıslaksın."

Bakışlarını onunkilerle buluştu, beni resmen yiyip bitirirken gözlerini benden ayırmadı.

Tam iki parmağını içime sokarken, "Gözlerini benden ayırma, prenses," diye tenime karşı homurdandı.

İnleyerek bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama o buna izin vermedi. Bir elini kalçalarıma koyup beni sıkıştırdı, diğer eliyle de mememi yumuşak bir şekilde ağzına alırken içime girip çıkınmaya başladı.

"Ah, Tanrımı."

"Ona seslenme." Parmakları kadınlığıma saplandı, ardından avuçta kıvrıldı. "Sana tapan benim. Parmaklarıma boyalana kadar bu sunakta sana ibadet edeceğim."

Zevk kılmıde kabardıkça sırtım masaya doğru eğiliyor, nefes almaya çalışırken göğsüm iltiriyordu.

"Dudaklarından geçen her iniltinin dokunuşumun bir sonucu almasını istiyorum. Benim için hissettiklerinin, dışarı çıkmasına izin vermekten başka çaren kalmayana kadar içinde yanmasını istiyorum." Dudaklarını meme ucuma bastırduğunda kalçalarımı masadan yükseldi. "Birbirimizin içinde o kadar kaybolmak istiyorum ki bir an için bile olsa diğer her şeyi unutam." "

Nefes nefese küfrettiğimde Evren'in parmakları tenimden uzaklaştı. Pantolonunu açmasını ve sandalyesinde arkasına yaslanmasını izlerken gözlerini süzdüm. Elleriyle kalçalarımı kavrayarak öne doğru uzandı ve kollarına yapışıp beni tekrar kucağına almasına izin vermekten başka çarem kalmayana kadar beni kaldırdı.

Bacaklarım etrafından sarkarken, aletini tutarak kadınlığımla aynı hizaya getirdi ve ardından beni üzerine çekti. Sırtım gerilirken dudakımı ısırıp ellerimi omuzlarına bastırdım.

"Siktir, çok iyi hissettiriyorsun." Başını sandalyeye yaslayıp, elleriyle kalçalarımı yönlendirerek onun üzerine tamamen oturana kadar bana baktı. "Beni ne kadar mükemmel aldığını hissedebiliyormusun?"

Kalçalarımı ona doğru iterken başımı salladım. İşaretlerim sızlıyor, onun dokunuşunu içimdeki büyü kadar arzuluyordu. İkisi de onun için çaresizdi, o da benim hissettiğim kadar çaresizdi. Kalçalarımı ellerinin arasına alıp beni sertçe üzerinde hareket ettirdiğinde, kendimi daha fazlasını istemekten alıkoymak için başımı boynuna gömdüm.

Bir kolunu sırtıma doladığında kalçaları altımda hareketlendi ve nefes almak bir yana, düşünemez hale gelene kadar vücudunun

benimkinin altındaki gücünü kullanarak tekrar tekrar içime yirdi. Dudaklarını omuzlarıma bastırıp beni kendine daha yakın tutarken, tenime karşı inliyordu. Kalçalarımız birlikte hareket ederken bedenimin onunkine karşı titredığı gerçeğini gizlemek için aramızda hâlâ boşluk vardı.

Evren saçlarımı avucunun içine aldı ve ona bakmak zorunda kalana kadar başımı geriye doğru çekti. "Saklanmak yok, prenses. Seni çınlıçplak soymak istiyorum. Her parçanı görmek istiyorum."

Beni izlerken hareket etmeyi hiç bırakmadı, gözleri gözlerimin derinliklerine bakarken, kendimi çok çıplak hissediyordum. Vücudum diken üstündeydi, her parçam onun beni izlemesini istiyordu. Gözlerindeki hakuş içimdeki zevki daha da arttırıyordu.

"Sen benim eşimsin," diye homurdandı içime girerken. Orgazmın uçuşumun kenarında sallanıp durduğunu hissedebiliyordum. "Sen benim her şeyimsin."

Yüzüne bakarken sertçe yutkundum. Bakışlarıma sıkıca tuttundu, artık onun gerçeğinden saklanabileceğim hiçbir yer yoktu.

"Söyle." İçime girmeye devam ederken eli saçlarımda sıkıştı. "Benim olduğunu söyle."

"Seninim." Ellerim omuzlarında titriyor, zevk dalgaları kadınlığımın duvarlarına çarpıyordu. "Ve sen de benimsin."

"Seni almasına asla izin vermeyeceğim." Bir kolunu sırtıma dolayıp beni kendine daha sert çekti. "Sana bir daha asla dokunamayacak." Sesi verdiği sözle titriyordu.

Evren beni seçecekti.

Söz konusu ben ve krallığı olduğunda, göğsümün derinliklerinde bir şey bana onun beni seçeceğini söylüyordu.

Parmaklarım omuzlarında sıkışırken büyüm içimde sürünerek ilerliyor, parmaklarımdan tenine siyah dumanlar düşüyordu. Kalçalarımı ona doğru daha sert bir şekilde bastırmaya başladığımda, dudaklarından dökülen inilti derin bir gürleme gibiydi.

Vücudum yanıyormuş, yanmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum.

vardım ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde bu insanı pristen
den gittim.

"Evren," diye adını fısıldadım, benimle birlikte aynı şekilde his-
settığını bilmem gerekiyordu.

"İşte böyle, prenses." Dudakları boynuma doğru ilerledi ve diş-
lerini hassas tenimde gezdirdi. "Becer beni."

Eli hareket edip parmaklarıyla göğsümü sıkıca kavradı.

"Beni o kadar iyi alıyorsun ki," diye fısıldadı boynuma karşı.
"Vücudun benimkine o kadar mükemmel uyuyor ki. Bunu hisse-
diyor musun?"

Alt dudağımı ısırırken başımı salladım. Zevkim içimde kabarı-
yor, bırakmam için hana yalvarıyordu ve sonunda bıraktığımda ho-
ğulmaktan korkuyordum.

Evren'e karşı hissettiklerim çok fazlaydı, her şey üst üste geliyor-
du.

"Daha fazlasını hiç istememiştim, prenses." Dilini kulağımın
yanında gezdirdi. "Başka birine böyle bir zevk vermek için hiç bu
kadar çaresiz hissetmemiştim."

"Çok yaklaştım," diye inlediğimde elleri kalçalarımın gitti.

Tekrar kendisine doğru çarpmadan önce beni sadece birkaç san-
tim yukarı kaldırdı. İçimde çaresizce arzuladığım bir şeye çarptığın-
da inledim.

"Aferin kızıma." Burnu çenemde gezindi. "Benim için boşal. Be-
nim olanı bana ver."

Ben de istedim. Hiçbir şeyi daha fazla istememiştim ama ona
sokuldum ve büyüüm parmaklarımdan aktı. Uçurumun kenarına
bakıyordum, düşmek istiyordum ama yapamıyordum.

Kafamın içinde bunu yapmam için kendime bağırıyordum da
bırakamıyordum.

Evren'in dişleri bir kez daha boynumu sıyırdı ve merkezim onun
etrafında sıkıştı. "Yapabilir miyim?"

Dili boynumla buluştuğunda başımı salladım.

"Sözlerine ihtiyacım var, prenses. Bana istediğinin bu olduğunu söylemelisin."

"Lütfen," diye yalvardım ona. "Lütfen, Evren."

Dişleri tenime batarken kelimeler dudaklarımdan zar zor çıkmıyordu. Acı içime işledi, bedenim ona karşı donarken hızla yerini zevke bıraktı. Başımı geriye eğip eşimin bana daha fazla erişmesini sağladım.

Dişleri içimde daha derine batarken elleri kalçalarımda sıkılaştı. Beni tekrar içine çekmeden önce daha yukarı kaldırdı ve vücudum zevkle alev aldı.

Durmayan bir zevk dalgasıyla sarsılıyordum.

"Evren!" Adını haykırdığımda kalçaları sandalyeden kalktı.

Birlikte hareket ederken büyüğü ellerinden düşüyor, tenimde süzülüyordu. Elleri bedenime karşı gergindi, büyüğü bana karşı pervasızca hissediliyordu.

Tenime karşı yüksek sesli bir iniltiyle bir kez daha içime girdi ve kendi zevkinin içime taşıdığını hissettiğimde merkezim onun etrafında kenetlendi. Daha fazla dayanamadım, daha fazla bu hissi kovalayamadım çünkü içime çarparak beni uçurumun kenarına fırlattı.

Ona doğru boşalırken kontrolümü kaybettim.

Ağzını benimkine götürmeden önce dişlerini boynumdan çekti, dudaklarında kanımın tadını alabiliyordum. Geri çekilmeliydim, bu hareketten iğrenmeliydim ama onu daha önce hiç öpmediğim kadar sert öptüm.

Zevk hâlâ her hücremden akıyordu, durup eşimin benden beslenmesiyle neden bu kadar tahrik olduğumu düşünmek istemiyordum.

Bunu daha önce sadece çok acil bir ihtiyaç olduğunda yapmıştı ama bu farklıydı. Bu ihtiyaç tamamen ilkeldi ve bana sunduğu zirveden aşağı inmeye çalışırken ellerim ona karşı titredi.

Bu, kimseyi kurtarmakla ilgili değildi. Bu, onun her parçasını benim seçmemdi.

Ondan uzaklaşarak eşime baktım. Yüzü kızarmış, bakışları tem-
belleşmişti ve artık daha önce gördüğüm gibi ondan yayılan endişe-
yi göremiyordum.

"İyi misin?" Parmaklarımı az önce ısıdığı boynumda gezdirenken
sesi yorgundu.

Başımı salladım ve ellerimi kollarında gezdirdim. Büyüm hâlâ
parmaklarımdan süzülüyordu ama artık daha yumuşaktı, daha
kontrollüydü.

"Bu gece seni yatağımda istiyorum." Bakışlarım onunkilerle bu-
luştı.

"Ne?"

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve ne olduğunu bilmediğim bir
şeyi aradı. "Sen benim eşimsin ve artık benim nişanlısın. Şu an-
dan itibaren benim yatağımda olacaksın."

"Bu hiç uygun değil."

Evren homurdandığında kendimi gülümsemekten alamadım.

"Az önce beni kışkırtma şeklinin de pek uygun olduğunu sanmı-
yorum, prenses." Öne doğru eğildi ve burnunu köprücük kemiğim-
de gezdirdi. "Sana yapmak istediğim hiçbir şey uygun değil."

Sertçe yutkundugumda kalçalarım onun etrafında sıkıştı.

"Bu hoşuna mı gidiyor, prenses? Eşinin seni becermeyi hayal et-
tiği tüm yolları düşünmek hoşuna mı gidiyor?"

Bana tekrar bakıp altıdudağımy dişlerinin arasına aldığında tek
kelime etmedim. Parmakları hassas tenimin üzerinde gezindiğinde
içimden küçük bir zevk dalgası daha geçti.

Evren kıkırdayarak ağzımın kenarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Tanrım, beni mahvedeceksin."

18. BÖLÜM

Kapının çalınma sesiyle uyandım. Evren, gelen her kimse içeri girmesi için seslendiğinde gözümü zar zor açabildim.

Thalia yüzünde endişeli bir ifade ve elinde küçük bir parşömenle kapıdan içeri girdi.

Doğrulup çarşafı göğsüme çekerken elimi Evren'in göğsüne bastırdım.

"Haberler var." Bakışları bana kaymadan önce parşömeni ona doğru tuttu.

"Nedir bu?" Evren öne doğru eğilerek parşömeni onun elinden aldı.

"Üç düzine fey askerinin sınırimıza doğru at sürdüğü bildirildi."

"Ne?"

Evren saçlarını yüzünden uzaklaştırdıktan sonra hızla yazıyı okudu. Göğsü çıplaktı ve çarşaf kalçalarına kadar inmişti. Dün gece yüzünden kaybolan endişenin her bir zerresi tüm gücüyle geri gelmişti, onu izlerken çarşafa sıkı sıkı tutundum.

"Gavril'in onlarla birlikte at sürdüğünü söylüyorlar."

Evren'in bakışları parşömenden ayrılıp Tahila'ya kaydı. "Bu imkânsız."

O sırada Thalia'nın omuzlarındaki gerginliği, çenesinin neredeyse fark edilmeyecek şekilde sıkıldığını görebiliyordum. Güçlüydü, neredeyse tanıdığım herkesten daha güçlüydü ama onu kullanan adamdan haklı olarak korkuyordu. Ben de ondan korkuyordum.

"Bu ne anlama geliyor?"

Evren dudağını dişlerinin arasında gezdirirken bana baktı. Tek

kelime etmedi. Sadece diğer eli benimkinin üzerine kayarken, bu kolları tekrar elindekiine çevrildi.

Parşömene kazınmış kelimeleri okurken parmaklarımı sıkı kavradı ve her geçen saniye öfkesinin arttığını hissedebiliyordum.

"Görünüşe göre kardeşim bir uzlaşma yolu bulmak istiyor." Parmakları parşömenin etrafında sıkılaştı. "Senin karşılığında bana bir şey teklif etmeye geliyor."

"Ne?" Bakışlarını Thalia ile onun arasında gidip gelirken, Thalia bakışlarına zar zor karşılık verdi. "Takas edecek neyi olabilir ki?"

"Bilmiyorum." Evren elimi bırakıp yarıktan çıkmadan önce başını salladı. Pantolonunu hızlıca giyip üzerine bir gömlek geçirdi. "Ama bunu çözmemiz gerekiyor. Onun gelişiyse birlikte her şey hazır olmalıyız."

"O bir tehdit."

Bu bir soru değildi.

"Kardeşim her zaman bir tehdit olacak, prenses ve buraya kendisinin geliyor olması çok tehlikeli. Neyle karşılaşacağımı bilmemek hoşuma gitmiyor."

Oturmadan önce bir botunu çekti ve diğerini de hızla ayağına geçirdi.

"İyi misin, Thalia?"

Bakışları benimkilere çarptığında sorum karşısında gözleri büyüdü. Sanki ikimizin de odada olduğunu unutacak kadar kendi zihninin derinliklerindeymiş gibi görünüyordu.

"Evet." Başını salladı. "Elbette."

Ancak iyi değildi, olmasına imkan yoktu. Fey Krallığı'ndan kaçtığından beri Gavril'i görmemişti fakat onu düşündüğünden emindim. Benim anlayamadığım bir şekilde onu ve dehşetini hayal ettiğinden emindim.

"Annem de dahil olmak üzere herkesi taht odasına çağırın." Evren ona doğru başını salladı. "Onlar gelmeden önce hazırlanmalıyız."

"Elbette." Thalia hızla döndü ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Evren ayağa kalkıp gömleğini pantolonunun içine soktukten sonra kollarını katladı. Masasından bir şey alıp cebine soktu, onu izlerken endişem arttı.

"Evren," diye seslendim usulca ama durmadı. Odasında volta atıyor, hançerini alıp yerine koyuyordu. "Evren."

Bu sefer daha sert seslendim, sonunda durup bana baktı.

"Giyinmelisin." Bakışları sadece çarşafın koruduğu çıplak bedene kaydı. "Sana da ihtiyacımız olacak."

"Tamam," diye kabul ettim ama dediğini yapmak için bir harekette bulunmadım.

"Adara."

Adımın söylenmesiyle bakışlarım onunkilerle buluştu ve çarşafı göğsüme bastırdım. Gözlerinde çok fazla öfke ve korku vardı, bunu gördüğümde göğsüm sıkıştı.

"Yapabileceği hiçbir şey yok." Dizlerimin üzerine çökerken sesim titriyordu. "İkimiz evleneceğiz ve onun yapabileceği hiçbir şey yok."

Evren beni izlerken başını salladı. "Keşke bu doğru olsaydı ama ikimiz de biliyoruz ki o, bizim hayal bile edemeyeceğimiz şeyleri yapabiliyor. Seni onunla takas edeceğimi düşünüyorsa, sahip olduğu şeyden korkarım."

"Bilmiyor." Aptalca bir şey söylemeden önce kendimi tuttum ve sertçe yutkundum. "Seninle evlenmeye niyetli olduğumu bilmiyor."

Bakışları karardı ve birkaç kısa adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. "Senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyor." Eğildi ve yumruklarını şilteye bastırdı, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kendimi aptal gibi hissettim. Yavaşça başımı salladım ama Evren öne doğru uzandı ve çenemi avucunun içine aldı. Beni ona bakmaya zorlayana kadar sıkıca tuttu.

"Çünkü haklısın. Hiçbir fikri yok." Başparmağı altdudağımda

gezindi. "Ne bu dünyada ne de öbür dünyada bana sunabileceği hiçbir şey senden vazgeçmemi sağlayamaz. Sana karşı hissettiklerim de tereddüt etmeme neden olamaz, prenses."

Nefesimi tutanuyordum. Ona bakarken kalması için yalvarmaktan başka bir şey yaptığımı hatırlamıyordum.

"Giyin, taht odasına gidelim. Geldiğinde hazırlıksız olmamalıyız."

"Tamam." Başımı salladım ama ikimiz de gitmek için harekete geçmedik.

Hâlâ çok yakınımıdaydı, beni izliyordu ve parmağı hâlâ dudağımın üzerinde geziniyordu.

"Prenses," diye yumuşakça inlediğinde bakışlarım dudaklarına kaydı.

"Bana söz ver." Bir elimi uzattım ve boynunun arkasına doladım. Çarşaf göğsümden düştü ama onu kendime çekerken düzeltmek için hiçbir hamle yapmadım. "Ne derse desin, beni almasına izin vermeyeceğine söz ver." Ondan bunu istemek bencillikti. Düşünmem bile bencillikti ama her zerremde dolaşan korkuya engel olamıyordum.

Dudakları benimkilere değene kadar yaklaştı. "Yemin ederim." Sözleri dudaklarımda bir mırıltıya dönüştü. "Tüm varlığımla, prenses, sana bir daha asla dokunmayacağına yemin ederim. Seni güvende tutmak için her şeyi yapacağım."

Ellerim ona uzanırken titriyordu, onu kendime doğru çekerken her nefes alışım çaba gerektiriyormuş gibi geliyordu. "Sensiz olmak istemiyorum."

Inledi ve eli yüzüme doğru sıkılaştı. "Ben de."

Dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı, korku ve endişeyi arzuyla yok ederken uyluklarımı birbirine bastırıp, dudaklarına karşı inledim.

Ona karşı duyduğum bu istek, ısrarcı ve açgözlüydü. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu isteğe boyun eğerek odadan asla çıkmayacağımı biliyordum. Tam da onun korktuğu gibi olurduk. Kartesinin pelişine tamamen hazırlıksız yakalanırdık.

"Gidip herkesle konuşmalıyız."

Evren bana doğru başını salladı ama uylanma şekli onun da en az benim kadar benden ayrılmakta tereddüt ettiğini gösteriyordu. Bu odada, baş başa geçirdiğimiz bu anlarda, iklimizden başka hiçbir şey yoktu. Dünyanın geri kalanı, bizi yok eden şeydi. Şüpheli duymama neden olan, dünyanın geri kalanıydı.

Ancak o anda bu şüpheyi yüzeye çıkaramıyordum. Tek bildiğim ben onundum, o da benimdi ve söz verdiği gibi yapacaktı. Ne pahasına olursa olsun beni koruyacaktı, ondan bunu istediğim için bencildim.

Evren silahları vücuduna bağlamayı bitirirken ben de hızla yataktan çıktım ve çünkü kuyafetlerimi giydim. Borlarımı giydiğimde hançerimi bana doğru tuttu. Ayaga kalkıp elini tutmadan önce onu botumun içine kaydardım.

"Benim yanımda kal." Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ne olursa olsun, benim yanımda kal."

Başımı salladım çünkü onu terk etmemin hiçbir yolu yoktu. Şimdi olmazdı. İçimde bu kadar korku varken olmazdı. O benim güvenliğimdi ve bunu her parçamda hissedebiliyordum.

Odasından el ele çıkarak taht odasına doğru ilerledik. Herkes çoktan içeride masaya oturmuş, haritalar üzerinde mırıldanıyor ve planlar üzerinde tartışıyordu.

Mina ve birkaç kişi daha odada koşuşturuyor, yiyeceklerle içecek getirip masaya yerleştiriyorlardı. Telaşlı görünüyordu, elleri önlüğüne çarpıyor, normalde arkada toplanmış saçları yüzüne dökülüyordu. Onun önünde durdum ve elimi Evren'in elinden çektim.

Kollarını ellerimin arasına aldım ve göz göze gelene kadar eğildim. "Teşekkür ederim, Mina."

Bana bakarken hızla gözlerini kırıştırdı, yüzü kül rengine döndü. Krallığından mı, prensinden mi, yoksa belki de benden mi korktuğunu bilmiyordum ama yine de korkuyordu.

"Biraz say getireceğim." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Herkes biraz sabınlansın, say işbirlikçi." Bakışları odayı tararken Mina'nın o anda yardım edebilmesinin tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

"Bu çok hoş olundu."

Yanımdan geçip gitti ve Evren elimi tekrar avucunun içine aldı. "Mina korkuyor," diye fısıldadım ona, o da başını salladı.

"Herkes korkar, prenses. Bizi tanımlayacak olan bu korkuyu nasıl kullanmayı seçtiğimizdir. Dünyamızın kaderini belirleyecek olan da onu nasıl kullanmayı seçtiğimizdir."

Evren sadece bir sandalyenin kaldığı masanın başına doğru ilerledi. Kraliçe Veda birkaç adamıyla birlikte sağına, Sorin, Thalia ve Jorah ise soluna oturdu.

Bir adım geri attım ve parmaklarımı onunkilerde çekmeye çalıştım ama beni daha sıkı tuttu. "Otur."

Masanın başındaki sandalyeyi, daha birkaç saat önce üzerinde seviştikimiz sandalyeyi çekti ve benden istediği yere oturdum. Kraliçe Veda'nın bakışları büyüyerek bana doğru kaydı.

Evren masanın diğer ucuna geçip başka bir sandalye alarak yanıma geldi. Sandalyeyi annesiyle benim arama koyduğunda, nerede durduğuna dair net bir ayrımı olduğunu hissettim. Masanın bir tarafında annesinin adamları, diğer tarafında da onun adamları vardı. Sorin sandalyemin kolunu kavrayıp beni kendisine doğru çekerken, sandalyenin yere gürültülü bir şekilde sürtünmesi nereye ait olduğumu belli etti.

Evren, önündeki parşömenlere bakmadan önce ikimizin sıgabileceği kadar sıkı bir şekilde yanıma oturdu. "Ne biliyoruz?"

Jorah herkesten önce konuştu. "Gavril'in adamları topraklarının dış mahallelerine ulaştı ve parşömeni askerlerimizden birine teslim etti." Önünüzde duran parşömeni başıyla işaret etti. "Yanında üç düzine adam var ve izini sürebildiğimiz başka kimse yok. Bir pusudan endişe ediyoruz ama bunun gerçek olduğuna dair hiçbir işaret yok."

"Çina güvenilmez." Kraliçe Veda bildisini koruyarak ab ocağına yolda bekletti. "Bu işe ocağına uş, ilahine ocağına gideceğini inanmıyorum. Bu onun için çok kötü bir haberdir."

"Çina zarar verebileceğini düşünüyüldü böyle oldu." Evren ocağına uşanıp parşömeni aldı. Yarıyı imelerken ne aradığını, kardaşının yalanlarının ardındaki gerçeği bulmak için hangi işaretleri aradığını merak ettim. "Hizim hiçbir gücümü kullanışını ve hislerle uşlaşmasının bir hedefi olarak görüldüğünü düşünüyür."

Evren parşömeninden başını kaldırıp masanın etrafına bakındı. Önünde bakışları bana takıldı. "Kardeşim anımsına çok benzeyen ve ikisi de beni hafife almayı alışkanlık haline getirdi. Bu sayılış kendi avantajımıza kullanacağız."

Kraliçe Veda onun söylediklerinden emin görünmüyordu ve gözlerindeki endişenin kralığı için mi, yoksa onun için her şeyi feda etmeye hazır oğlu için mi olduğunu bilmiyordum.

"Nişanlandığınızı ona söyleyecek miyiz?" Bakışları ikimizin arasında doladı.

"Evet." Evren parşömeni masanın üzerine geri fırlattı ve elimi tekrar avucunun içine aldı. "Çönderdiği davetiye sadece eşim için değil, benim için de bir tehditti." Elimi tutuşu sıkılaştı. "Yapabileceklerinden, benden alabileceklerinden korkmamı istiyor ama benden korkması gereken kendisi."

Evren'in arkadaş çevresine baktım, her biri prensleriyle gurur duyuyor gibiydi. Onun sözlerinden ve bu sözlerin ardında yatan gerçeklerden o kadar emin görünüyorlardı ki, kendimi her birine inanırken buldum.

"İkiniz bunu inandırıcı kılmalısınız," dedi bakışlarıyla ikimizi uşzerken. "Gavril ikinizin birbirinize aşık olduğunuza ve birbirinizi kaybetmek istemediğinizize şüphe duymadan inanmalı."

Sırtım dikleşti ve keskin bir nefes aldım. Kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Onu kaybetmem mümkün değildi. Beni duraksatan diğeriydi. O benim eşimdi ve ona karşı güçlü hisler beslediğimi bili-

veordum. Ona karşı, bir başkasına karşı hissettiğimden daha fazlasını hissediliyordum ama bunun aşk olup olmadığından emin değildim.

"Bunu yapabilir misin, Adara?"

Evren'in elini sıkıca kavrarken kraliçeye baktım. Büyümün içinde döndüğünü, iparetlerimin içimden geçen duygularla vizüde olduğu hissediliyordum. "Evren'in benden istediği her şeyi yapabilirim." Çenemi kaldırdım ve herkesin gözlerini üzerimde hissettim. "Ben sadece ve sadece onun emrindeyim."

Beni izlerken kraliçenin gözleri kısıldı ve sırtı dikleşti. "Ben senin kraliçenim."

Evren'in büyüsunün benimkine karşı çalkalandığını hissettim, beni çağırıyor, uslu davranmamı için beni ikna ediyordu ama bu o kadar basit değildi.

"Evren, benim eşim. O benim prensim ve gelecekteki kocam. Senin kraliçem olman bu gerçeklerin hiçbirini gölgelemez. Gavril'e eşime derinden bağlı olduğumu göstereceğim çünkü öyleyim." Bakışlarımın onunkilerden ayrılmasına izin vermedim. "Diğerleri aynı bağlılığı göstermekte zorlanacak mı?"

Kraliçe Veda konuşmak için ağzını açtı ama ben daha bitirmemişim.

"Kandan doğan bir prens. Bir diğeri de güçten." Evren bana anlattığından beri unutamadığım kehaneti ona aktardım ve şaşkınlıkla göz kırptığını gördüm. "İki kraliçenin savaşını veriyoruz ama kehanet ikisinden de bahsetmiyor. Krallığımızın kaderi oğlunuza bağlı ve benim bu savaşta nasıl bir rol oynayacağımı sadece ve sadece o belirleyecek."

Sonunda bakışlarımın ondan uzaklaşmasına izin vererek beni izleyen Evren'e geri döndüm. Bakışları karanlık ve şehvet doluydu, bana yapabileceklerinin hatırasıyla içimi sızlattı.

Elimi avucunun içine alıp dudaklarını parmak eklemlerime bastırırken bakışları elimden hiç ayrılmadı. Onu izlerken midem kasıldı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Gavril, Adara'nın bana ait olduğuna inanacak çünkü gerçek bu." Evren sonunda bakışlarını benden ayırıp diğerlerine baktı. "Benim ona ait olduğum kadar o da bana ait ve kardeşim ne tür bir uzlaşma teklif ederse etsin, ondan vazgeçmeyeceğim."

"Peki bu kararın sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır mısın?" Kraliçe oğluna baktığında ne sorduğunu biliyordum. Krallığı yerine beni seçmeye hazır mıydı? Korumak için tüm hayaatını feda ettiği insanları yüzüstü bırakmaya hazır mıydı?

"Neyi seçeceğim konusunda aklımda hiçbir şüphe yok." Evren'in büyüğü avucumun içinde gezindi. "Bu yüzden sen de içindeki şüpheyi temizlemeli ve eğer gerekiyorsa kendini savaşa hazırlamalısın. Krallığım için savaşa gideceğim, eşim için savaşa gideceğim."

Sözlerini, az önce verdiği sözlü içime sindirirken göğsüm sıkışmıştı ama nefes alamıyormuşum gibi hissetmeme neden olan sonrakı sözlerdi.

"Ben de öyle." Thalia'nın sesi kesindi ve tartışmaya yer bırakmıyordu. "Adara'yı seçeceğim ve gerekirse onun için savaşa gireceğim."

"Ben de öyle." Sorin bana doğru başını salladığında içimdeki duygular kabardı.

"Sorgusuz sualsiz." Jorah, kraliçenin bakışlarına karşılık verirken o anda üçünün benim için ne kadar önemli olduğunu anladım. Onlar Evren'in arkadaşları, danışmanları ve yoldaşlarıydı ama aynı zamanda benim de yoldaşlarım olmuşlardı.

"Onu saklamalıyız." Kraliçe Veda Evren'e baktı. "Böyle yaparsak çok daha güvende olur."

"Hayır." Evren'in büyüğü dalgalandığında kendi büyümlle birlikte onu hissettim. "Gavril onun benimle olduğunu zaten biliyor. Artık onu saklamanın bir faydası yok."

"Ama o daha güvende olur." Önce Sorin'e sonra da eşime baktı. "Hepimiz onun kehanetin anahtarı olduğunu biliyoruz ve onu saklamak, Gavril'in ellerinden uzak tutmak için en iyi plan olacaktır."

"Saklanmayacağım." Masanın etrafına bakarken botlarımı yere

sakla bastırıldı. "Kehanet, şu ya da bu krallık tarafından kullanılacağı açıkça ortaya koydu ama saklanarak kullanılmıyacağı. Her krallığınıza yardım edecektim, o zaman bir silaha dönüştüğünü."

Kraliçe Veda başını salladı, aynı fiilde olmadığını biliyordum ama bu onun vereceği bir karar değildi. Evren onun yanında kalınam gerektğini söylemişti ve benim için bu, kardeşi geldiğinde bile yanında kalacağımı anlamına geliyordu.

"Sorin ve Jorah, adamlarımızın hazır olduğundan emin olun." Evren annesine dönüp bakmadan emri verdi. "Gavril'in bize karşı kullanabileceği her türlü hileye hazırlıklı olmalıyız."

Sorin ve Jorah ayağa kalktı, ikisi de masadan kalkmadan önce başlarını Evren'e doğru hafifçe eğdi.

"Thalia, Adara ile benim odamda çalışmanı istiyorum. İhtiyaç duyulduğunda tüm büyüünü kontrol etmeye hazır olduğundan emin ol." Ona emir verirken bana bakmadı.

"Elbette." Thalia ayağa kalktı ve bana baktı ama ben onun yanından ayrılmaya hazır değildim.

"Ama..." Evren'in elini çekiştirdim, o da kaldırdı ve parmak eklemelerimi bir kez daha ağzına bastırdı.

"Birazdan sizinle buluşacağım." Bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Thalia ile kal."

Yapmak istediğim son şey olmasına rağmen yavaşça ayağa kalktım ve büyüm sanki gitmemem için bana yalvarıyormuş gibi Evren'e uzandı. Eğildim ve yüzünü ellerimle kavrayıp daha iyi düşünemedim dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onu sertçe ve umutsuzca öptüm. Odada hâlâ bizi izleyen bir sürü insan olmasını umursamıyordum. Ben umutsuzca eşime sarılırken, annesinin onun yanında orurması umurumda değildi.

Öpüşmeyi bitirdiğimizde alnını alnıma bastırdı ve nefesi dudaklarıma çarptı. "Sen benimsin," diye sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle fısıldadı ama sahip olma duygusu her santimime yayılmıştı.

"Ben seninim." Artık bunu yapacak gücü kendimde bulamadan başa kalktım ve Thalia'ya doğru baktım.

Kraliçenin mırıltılı sesi arkamızda yankılanırken, Thalia'yı taht odasından çıktığı sırada takip etmeden önce bana bir kez başını salladı. Kapıları iterek geçtik ve salona adım attık; ciğerlerimi doldurmayan derin bir nefes aldım.

"Bu taraftan." Thalia beni koridorun sonuna götürdü ama yönümüz benim ya da Evren'in odalarına doğru değildi. Daha önce kalenin hiç gitmediğim tarafına ilerlerken ben de itaatkâr bir şekilde onun peşinden gittim.

"Nereye gidiyoruz?" Uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordum. "Evren'in odasına dönmemizi istediğini sanıyordum."

Thalia bakışlarını koridorda gezdirdikten sonra tekrar bana baktı.

"Evren kelimelerini dikkatle seçer ama ikimiz kütüphaneye gidiyoruz."

"Kütüphane mi? Benden eğitim almamı istediğini sanıyordum." Gavril doğrudan bir tehdit haline geldiğinde büyümü kullanmak zorunda kalacağımdan korkuyordum ve hazır olduğumdan emin değildim.

"Yapabileceğimiz her şeyi öğrenmek için kehaneti araştırmamızı istiyor." Kolunu benimkine doladı ve beni kendine çekti. "Gavril kapımıza dayandığında, mümkün olan her avantaja sahip olmak istiyor."

"Ve bu avantaj kütüphanede mi yatıyor?"

"Evren gücün bilgide yattığını bilir. Aradığımız cevabı bulamazsak bile, ihtiyacımız olduğunu bilmediğimiz bir cevap bulabiliriz."

Sağa döndük ve başka bir uzun koridordan geçerek süslü bir çift kanatlı kapıya ulaştık. Thalia kapıyı içeri iterek açtı, masadan küçük bir fener aldı. Kütüphane karanlıktı, eski parşömen ve tahta kokuyordu.

Fey Sarayı'nda ziyaret ettiğim kütüphaneden çok daha büyüktü, geçerken parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim.

Thalia bizi kitap konidorlarına götürdü ve nereye gittiğimi bilmediğim için onu adım adım takip ettim.

"İşte." Feneri, ağzına kadar deri cildli kitaplarla dolu eski bir ahşap kitaplığa bakan, küçük bir masanın üzerine koydu. "Buradan başlayacağız."

Raftan bir kitap aldım, koyu yeşil deri cildi parmaklarıma emek geliyordu ve masaya oturup kitabı karıştırmaya başladım.

Eski fey efsanelerinden bahsediyordu. Daha önce hiç duymadığım efsaneler. Eski fey krallarının tasvirleri ve halkları için yaptıkları fedakarlıklar vardı. Aynı zamanda güçten ve doymak bilmeyen bir susuzluktan da bahsediyordu. Fey ve vampirler bir zamanlar düşman olduklarını düşünmeden yan yana yaşıyorlardı ama bu aşgözlülük her şeyi değiştirmişti.

İşime yarayacak bir şey bulamadığım için sayfaları hızla çevirdim ve sonra kitabı rafa geri koydum. Thalia'nın önünde üç farklı kitap vardı, hızla onları gözden geçiriyordu.

Raftan başka bir kitap alarak masanın üzerine çıkıp kucığıma koydum. Açtığım yer ortalarında bir yere denk geldiğinde, dikkatim genç bir Kutsanmış'ın resmine takıldı.

Metinde, tarihimizde kayda geçen ilk Yıldızların Kutsadığı'ndan, Alyce adında genç bir kızdan bahsediliyordu ve insanlar tenindeki lanet yüzünden ondan korkmuşlardı. Dışarı atılmış, feylerin ve vampirlerin bulunduğu ormana sürülmüştü, ondan Kıyamet Yıldızı olarak bahsediyorlardı. Yıldızlar tarafından lanetlenmiş, kader tarafından lanetlenmiş...

Genç kızı fey kökenli yaşlı bir kadın yanına almış ve onu kendi çocuğu gibi yetiştirmişti. Metinde kızın bir vampir tarafından nasıl çalındığı anlatılıyordu, susuzluğu azgın ve kontrol edilemezdi. Kıyamet Yıldızı'ndan almıştı. Ondan sadece bir anlığına beslenmişti ama dudaklarındaki kanın tadı onu neredeyse güçten çıldırtacaktı.

Vampir ya da fey, bir Kutsanmış'ın kanının sahip olabileceği gücü ilk kez görüyordu. Bu güç bir silah olarak kullanılabilirdi.

Kutsanmışlar, insan topraklarında ve ötesinde avlanmışlar, vampirlerle feylerin insanları dünyadan nasıl kaçırdıklarına dair efsaneler bugün anlatılan hikâyelere dönüşmüştü.

Başımı kırıktan kaldırıp Thalia'ya baktım. Hâlâ dalgın bir şekilde okuyordu.

"Ailen, Kutsanmış mıydı?"

Thalia'nın bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı ve yavaşça başını salladı. "Annemle babamı pek hatırlamıyorum ama ikisinin de yıldızlar tarafından kutsanmadığını biliyorum."

"Nasıl yani? Rastgele mi seçiliyoruz? Neden bazılarımızın Kutsanmış olup bazılarımızın olmadığını dair bir mantık ya da sebep yok mu?"

Thalia önündeki kitabı kapatarak yüzünü tamamen bana döndü. "Bir keresinde yıldızların kimi kutsayacaklarını seçtiklerini okumuştum çünkü biz daha annemizin karnındayken kaderimizi görebiliyorlardı."

Alay ettim. "Ve sen buna inanıyor musun?"

Thalia omuz silkerek bakışlarımı süzdü. "Neye inandığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, damarlarımızda akan kanın kutsanmış ya da lanetlenmiş olduğu, nasıl bakınak istersen. Seninkinde akan kan bizim kurtuluşumuz ya da lanetlenmemiz olabilir. Evren senin eşin. Bunu iliklerinize kadar hissettiğinizi biliyorum ve onun gibi bir kader sizi beklerken bir tür kadere inanmamak çok zor."

Göğsüm sıkıptı, o haklıydı. Benim kaderim onun için ve onunki de benim içindi. "Peki ya senin? Senin kaderin ne?"

"Bilmiyorum." Tekrar önündeki masanın üzerinde duran kitaba baktı. "Küçük yaşta ailemden alındım ve Gavril'e ait olmam dışında kaderim hakkında çok az şey biliyordum. Evren beni oradan alana kadar bunun gerçek olmadığı aklıma gelmemişti." Derin bir nefes aldı ve ben de onu bombardımana tuttuğundan endişe ettiğim anıları düşünmemeye çalıştım. "Etrafına bir bak, Adara. Eğer kaderimde bir şey varsa, o da arkadaşlarımı savunarak, sevdiklerim için

savaparak bir hayat yaşamaktır. Kaderimde bunun olmadığını hayal bile edemiyordum."

"Teki ya Sorin?"

Sırtını dikleştirildi ve küçük bir an için yüzü düştü. "Edemiyordum ona?"

"Onun senin de kaderin olduğuna inanıyor musun?"

"Sorin ömür boyu sürecek bir kutsamayı hak ediyor ve bu benim ona verebileceğim bir şey değil. Ona sunabileceğim her şey benden çoktan alındı, Adara."

Başımı salladım ama o devam etti.

"Sorin eğlenceli biri ama ikimiz asla olamayacağız."

"Bunun farkında olduğunu sanmıyorum."

"Öyle." Ayaga kalktı ve kitaplardan birini rafına geri koydu. "Sorin benim hakkımda bilmesini istediğimden çok daha fazlasını biliyor."

"Ve sen bundan nefret mi ediyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki." Parmaklarını kitapların üzerinde gezdirdi ve ne aradığını merak ettim. "Daha önce de söylediğim gibi, bilgi güçtür."

Onun sözlerini düşünürken önümdeki kitaba baktım. O haklıydı. Bilgi güçtü ve kim olduğumu bilmediğimi düşündükçe içimi korku kaplıyordu.

Babamı düşündüğümde göğsüm ağrıyordu. O ve annemin eşit parçalarıydım ama onun bildiğim tek yanları onları kendimde görmemden kaynaklanıyordu. İnatçılığım, kavgacılığım... Bunların annemden gelmediğini biliyordum ve sadece ondan aldığımı varsayabilirdim.

"Bana verdiğin diğer kitapta..." Önümdeki kitabı kapattım ve tekrar Thalia'ya baktım. "Kutsanmış'ların güçlerini doğa aracılığıyla arttırabildiklerinden, bir şekilde kendi güç kaynaklarından çekebildiklerinden bahsediyordu."

Thalia bana doğru döndü ve sırtını rafa yasladı. "Bunu okumuştum ama yapıldığını hiç görmedim. Yine de mantıklı." Bakışları

ayaklarına kaydı. "Büyümüz bir kuyu gihidir. Eğer çok fazla kullanırsak, onu tamamen tüketebiliriz. Sadece dinlenmek ve zaman bu kuyuyu yeniden doldurabilir ancak büyük ihtiyaç anlarında, Kur'anmış'ların başka yerlerden güç topladıklarını okudum."

"Hiç gücünü tükettiğin oldu mu?"

Uzun bir süre tereddüt etti ve konuşurken çenesini sıkı. "Sadece bir kez."

"Gavril ile mi?"

Bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı ve titreyen elini boynuna bastırdı. "Gavril birçok kez denemesine rağmen hiçbir zaman beni tamamen tüketecek kadar güçlü değildi."

Sesimi çıkarmadan onu dinlerken göğsüme bir ağırlık çöktü.

"Bir keresinde çok yaklaşımtı. Ben dışarı çıkmadan hemen önceydi." Gözleri anılarla dolup taşarken dalgınca gömleğinin kenarıyla oynuyordu. "Beni hücreme geri götürdüklerinde, içimde derin bir yorgunluk hissediyordum ama çok öfkeliydim. Gücümnden geriye ne kaldıysa dışarı fırlattım ve nereye gittiği umurumda değildi. Sadece bir anlığına ondan kurtulmak istedim. Gavril'in en çok istediği şeyden kurtulmak istedim ve kurtuldum da." Sertçe yutkundugunda bakışları tekrar benimkilerle buluştu.

"Büyüm onlara doğru fırlarken muhafızlar panik içinde odadan kaçtılar. Gavril'e koşmalarını, onun öfkeyle geri gelmesini bekliyordum ama gelen o değildi. Kumandanlarına gittiler ama hücreme gelmeye istekli olan tek kişi Evren'di. Muhafızların çırpınırken duydukları korkunun tadını hâlâ hatırlıyorum ama Evren'in gözlerinde korku yoktu."

Arkadaşımın yaşadığı cehennemi yeniden yaşamasını izlerken kalbim sızladı. Yaşadıkları hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onun hatırladığı dehşetten haberim bile olmadan önce Evren tarafından kurtarılmıştım.

"Büyüm geri gelene kadar gerekirse Evren'le göğüs göğüse dövüşmeye hazırdım ve o da bunu biliyordu. Bana doğru uzandığında

bir şekilde onu yere sermeyi başardım. O ana kadar beni dışarı çıkmaya yardım edeceğini fark etmemiştim."

"Ve o zamandan beri Gavril'i görmedin mi?"

"Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Anladığım kadarıyla benim öldüğüme inanıyor."

"O zaman belki de o geldiğinde gözlerden uzak durmalısın. Bırak o inancına devam etsin."

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Tıpkı senin gibi ben de saklanma yacağım. Onun yüzüne bakmak ve sadece ondan kaçmakla kalmayıp ağabeyinin bana ne kadar değer verdiğini anladığında vereceği tepkiyi görmek istiyorum."

Ona bakarken göğsümde gurur çiçekleri açtı. Kan Krallığı'nda geçirdiğim kısa süre içinde arkadaşımı olmuştu ama bana bundan çok daha fazlasını hissettiriyordu.

Arkamdan hafif bir ses duydum ve arkamı döndüğümde, Thalia'nın bizi götürdüğü uzun koridorun yanında duran Evren'i görünce tüylerim diken diken oldu.

"Merhaba." Ona bakarken zorlukla yutkundum, dudaklarında yumuşak bir gülümsemenin belirmesini izledim.

"Merhaba, prenses."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Evren'in üzerimdeki etkisi, Thalia'nın arkamda hareket ettiğini duyana kadar neredeyse o kadar olduğunu unutmama neden oluyordu.

"Herhangi bir değişiklik var mı?" Thalia yanıma gelerek ellerini masanın üzerine koydu.

"Hayır." Başını usulca salladı. "Kardeşim ve adamları yarın kuşluk vakti burada olurlar." Bakışları aramızda gidip geliyordu. "O gelmeden önce hepimiz biraz dinlenmeliyiz."

"Elbette." Thalia öne doğru uzandı ve beni geçip Evren'e doğru ilerlemeden önce bir anlığına elimi sıktı. "Ben hazır olacağım."

"Olacağını biliyorum." Thalia geçmek üzereyken Evren başını ona doğru salladı ama geçmesine fırsat vermeden kolunu tuttu.

Thalia ona baksa da bakışları onunkilerle buluşmadı. Evren onu kendine doğru çekti ve göğsüne çekerken kollarını dolayarak sarıdı.

Thalia'nın bedeni ona doğru eğilmiş gibiydi, o an zihnini budandıran düşünceleri hayal bile edemiyordum. Kendine bir an için izin verdikten sonra Evren'den geriye çekilerek elini ensesinde geçirdi.

"Bir değişiklik olursa beni uyandıracak mısın?"

"Elbette," dedi Evren. Bakışları üzerime düşmeden önce bir kez başını salladı.

Thalia kütüphanenin kapısını iterek açtığında, Sorin'i arayıp aramayacağını merak ettim. Söylediği sözlerle rağmen, onda bir tür teselli bulduğunu biliyordum ve buna daha fazla ihtiyaç duyacağı bir zaman düşünemiyordum.

"Biz de biraz dinlenmeliyiz." Evren bana doğru ilerledi ve masanın etrafından dolaşıp dizlerimin arasına girene kadar durmadı. Ben ona bakarken elleriyle yanaklarımı kavradı, nefesi kesilirken yüzümü inceliyordu.

"İyi misin?" Yutkundum ve hâlâ elimde tuttuğum kitabı yanıma koydum.

"Korkunamam aptallık olurdu, prenses. Kardeşim geliyor ve onun istediği şeyin sen olduğundan hiç şüphem yok."

"Ama beni almasına izin vermeyeceksin." Sözlerimde soru işareti yoktu.

"Hayır, prenses. Sen benimsin."

19. BÖLÜM

Evren elini kavradı ve nihayet odasının kapısına ulaşana kadar beni kendisine ulaştırılıp ve rahatsız oldu. Arkamdan kapının kapanışını duyduğumda, odasında ve göğsümde yattım.

Elim onun elinde ittiyordu, ne kadar yavaşca da hareket ediyor-
ğum benzerimi terk etmesini sağlıyordum. Yavaş geliyor ve
ben onunla yatacağım basıya değildim.

"Prens."

Ama başka şeylerim yoktu.

Evren'in yatağının yanında uyku bir elbise vardı. Beni odanın
kendi herlerinden başıyla elbiseye doğru hareket etti.

"Bu yarın için." Sesli hissetti ve kendi duygularıyla dokundu.
"Gavril geldiğinde, taht odasına en son giren seni olacak. Onun
önünde benim nişanım olarak takdim edileceksin."

"Tamam." Göğsüm sıkışırken bile başımı salladım.

"Ama onun yanına yaklaşmanı istemiyorum. İçeri girilince
doğruca bana geleceksin." Kelimeleri neredeyse hışkılarak söyledi.
"Her zaman yanımda olmanı istiyorum."

"Tamam." Dudaklarım titrerken, nefesim göğsümde sarıktı.

Bana doğru döndü, bakışları düşünceli ve karanlıktı. "Sana do-
kunmasına izin vermeyeceğim, Adara. Seni benden alamayacak."

Korkunun göğsümü kemirildiğini hissederken bile başımı salladım. Bırakın aynı odada olmayı, Gavril ile aynı krallıkta bile olmak istemiyordum. Evren'e güveniyordum ama kardeşine olan güven-
liğimi daha güçlüydü.

"Prens." Evren elini benimkinden çekti ve çeneme bastırdı.

Ben ona bakmaya zorlanana kadar çenemi kaldırdı. "Sen benim eşimsin ve ben senden daha fazla seni almasına izin vermeyeceğim."

"Ya sana başka seçenecek bırakmazsa?" Gözleri kısılrken bile karanlık bakışlarını inceledim.

"Seçiminin sen olmaması için beni zorlamasına imkân yok. Benim seçtim sensin, Adara. Her soruda, her koşulda seni seçeceğim."

Nefes almaya çalışırken soluşum kesildi ve Evren'in eli boynumun arkasına dolandı. Parmakları saçlarıma tutunarak neredeyse acı verecek kadar sıkı.

"Sen benimdin, Adara, ben de seninim. Kimsenin bunu değiştirecek gücü yok. Biz bile değiştiremeyiz." Dudakları dudaklarıma yapıştı ve beni yavaşça öptü. Sanki dudaklarımin her santimini, her eğimini ve kıvrımını ezberlemeye çalışıyormuş gibi öpüyordu.

Kalçalarımın arkası yatağa değene kadar bizi geri çekti ve beni yavaşça indirip dizini bacaklarımin arasına bastırdı.

"Dinlenmeye ihtiyacınız olduğunu düşünmüştüm." Dudaklarına gülümserken kalçalarımı onun kalçalarına bastırdım.

"Var." Başını sallayıp dudaklarını çenemde gezdirdi. Dişleri kulak mememi ısırana kadar boynundaki hassas teni öpmek için acele etmedi. "Ama... Tanrım, sana daha çok ihtiyacım var."

Ayağa kalkıp benden bir adım geri çekildi ve yavaşça koyu renk gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Bu sabah yatağımdan çıktığımdan beri senden başka bir şey düşünemez oldum."

Gömleğini pantolonundan çıkardı ve ben de doğrulup kendi botumu yavaşça ayağımdan çektim. Yüksek bir gümbürtüyle yere düşmesine izin verdim, aramızda geçen her saniye kalp atışlarım hızlanıyordu.

Titreyen parmaklarımı gömleğime götürmeden önce diğer bolumu ittim. Evren karşımda belden yukarısı çıplak bir şekilde duruyordu. Pantolonunu da yavaşça çözüp kalçalarından aşağı indirdi.

Pantolonunu arkasına atmasını izlerken ya da kendi gömleğimi başımın üzerine çekerken nefesimi zor tutuyordum.

"Çok mükenimelsin." Eli bacağıma kavrayıp parmakları dizimin arkasına ulaşana kadar ilerledi. Dizimi öne doğru çekerek beni sürüştü yatırdı ve eli üzerimde gezinmeye devam etti. Her iki bacağıma da kalçalarının arasına sıkıştırarak yerinde tuttu ve acı verecek kadar yavaş bir tempoyla kalçamda ilerledi. Bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışırken göğsüm sertçe inip kalkıyordu.

Karşımda öyle güzel duruyordu ki... Tamamen çıplaktı, tek bir parçası bile saklı değildi ve yarı fey yarı vampir olan bu adamın her parçasının benim için yaratılmış olduğunu her zamankinden daha fazla hissediyordum. O benim eşimdi, bu konuda şüphe duyan tek bir parçam bile yoktu.

Eli kadınlığımın üzerinde gezindi, neredeyse hiç baskı uygulamadı ama dokunuşunun altında sıçradım ve bacaklarımı birbirine kenetlemeye çalıştım. Sonunda pantolonumun üst kısmına ulaşip bağcıklarını yavaşça çözerken yüzünde bir sırtış belirdi.

Elleri kalçalarımın doğru yöneldiğinde, bana bakarken deri pantolonu kalçalarımın altına doğru çekti. "Çok güzel."

Öne doğru eğildiğinde nefesi kadınlığımı doğru akın etti. Elimi ağzıma bastırıp, daha fazlasını istememek için kendimi zorlarken avucumu ısırdım.

Ağzını kalça kemiğime bastırdı ve burnunu yavaşça kalçalarımın uzunluğu boyunca gezdirerek diğerine ulaştı. Dili dudaklarının arasından çıkıp tenimde gezinirken bana baktı. Bana yaşattığı bu işkencenin beni öldürmeye yeteceğini düşünmüştüm ama sonra dişleri hassas tenimi sıyırdığında, sırtım yatakta gerildi.

Uyluklarımın arasında biriken ıslaklığın hem beni hem de onu serbest bırakmak için yalvardığını hissedebiliyordum ve orada oluşan baskının bir kısmını hafifletmek için uyluklarımı birbirine kenetlemeye çalıştım. Ona duyduğum arzuda boğuluyordum, ihtiyacımdan boğuluyordum. O da şehvetimle bana eziyet ederken acele etmiyordu.

Kıvrandım ama bacaklarım hâlâ onunkilerin arasında sıkışmıştı. Yavaşça klitorisime doğru yönelirken bana aldırmadı.

"Lütfen." Yalvarışım dudaklarımdan döküldüğünde, göğsümü sıkmak için kendi elimi kaldırdım. "Aman Tanrım."

"Bana ne istediğini söyle." Nefesi klitorisimin üzerine yayıldığında inledim. "Benden istediğin her şeyi sana vereceğim." Dili içime girmeden hemen önce bu sözleri mırıldandı.

Yaraktan eğilip uzanarak elimi saçlarına doladım. Gitmemesi için çaresizce onu kendime doğru çektiğimde, kadınlığımı vahşice yemeye başlamadan önce içime doğru hırladı.

Kalçama uzanıp elleriyle kavradı, ardından beni yaraktan kaldırıp ağzına daha sıkı bastırdı. Bacaklarım hâlâ birbirine yapışık ama bu hareketi, bir şekilde yaptığı şeyi daha da yoğunlaştırıyordu. Klitorisimi ağzına aldığı anda, zevk bir dalga halinde içime çökerken adını haykırdım.

"Kokun," diye hırlayarak bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Bana olan arzunun kokusu, benim için nefes almak kadar büyük bir ihtiyaç. Senin tadın olmasa açlıktan ölürdüm."

"Evren."

Pantolonumu üzerimden tamamen çıkarmadan önce ayağa kalktı ve benden bir adım uzaklaştı.

Kalçalarım ona duyduğum arzuyla kayganlaşmıştı. O bacaklarımı ayırıp, yatağa diz çökerken utancımı gizlemeye çalıştım. Parmaklarını dudaklarıma götürmeden önce, bir inilti ile elini orada biriken ıslaklığın üzerinde gezdirdi.

"Tadına bak, prenses. Başka hiçbir erkeğin senden alamayacağı şeyi tat."

Dudaklarımı parmaklarının etrafına sardım ve o beni izlerken dilimi parmak uçlarına bastırdım.

"Bana benim olduğunu söyle, Adara." Parmaklarını ağızımdan çekti ve yavaşça boynumdan aşağıya, göğsümün üzerinde gezdirdi.

"Seninim."

Sözlerimin sarhoş ediciliymiş gibi gözleri kapandı ve kıkırmı eliyle kavrayıp kendisinininkine bastırana kadar kaldırdı.

"Bunu kimse değiştiremez." Utun aletini kadınlığının üzerinde dert geri hareket ettirirken bana baktı. Bakışlarının altında kıvranıyordum. Bana daha önce hiç kimsenin bakmadığı gibi bakıyordu ve içindeki bu çaresizlikten aıla geri dönemeyerekmişim gibi hissetmememe neden olan şey bu muydu, yoksa bana dokunma pekti miydi bilmiyordum.

"Yarın ne olursa olsun. Sen benimisin, ben de senin."

İkim içime girip dudaklarındaki nefes çalığı sırada başımı salladım.

"Sen, benim eşimsin." İçime girdiğinde göğsü göğsüme yaslandı. Dudakları benimkilerle buluştu ve içinde hareket etmeye başlarken beni öptü. "Sen benim karım olacaksın, Adara. Sen benim her şeyimsin."

"Sen de benim için öylesin." Parmaklarını saçlarımda birleştirdim ve kalçalarını onun altında hareket ettirdim. "İhtiyacım olan tek şey sensin, Evren. Tek istediğim sensin."

Ağızma katışı ilerlerken kalçalarını daha sert itti. Bana sadece onun verebileceği o zevkin içinde yükseldiğini hissedebiliyordum. Parmaklarını kaburgalarımda gezdirdiğinde, vücudumda dolayan titremeye engel olamadım.

Dışleri boynumu sıyrırken kalçalarını yataktan fırladı.

"Kardeşimin tehdidi ortadan kalktığında..." Ağızını köprücük kemikimin üzerine götürdü, dışlerini orada hissettiğimde inledim. "Seni darmadağın eden her şeyi keşfetmekten başka bir şey yapmamayı planlıyorum. Vücudunu senin bile anlayamayacağın bir şekilde tanımak için günlerimi harcayacağım."

"Evren." Gözlerimi kapattım ve başımı yatağa bastırdım. Zevk içimde uyanırken parçalanacakmışım gibi hissediyordum. Her parçam kırılıyor, ihtiyacımın içinde parçalanıyordu ve tek çare oydu. Dizlerinin üzerine oturup eliyle kıkırmı kavramadan önce

dudaklarını bir kez daha göğsüme bastırdı. İçimde hareket etmeyi bırakmadı, başparmağı mememin üzerinde gezinirken haykırdım.

"Kendini bana ver, prenses." Hırladı. "Her parçana sahip olma-
ma izin ver."

Onu reddetme şansını yoktu. Vücudum onun emriyle uğuldadı ve bedenimden aldığı zevkle içimdeki baraj yıkıldı. Avuç içini vücudumun her yerine bastırdı.

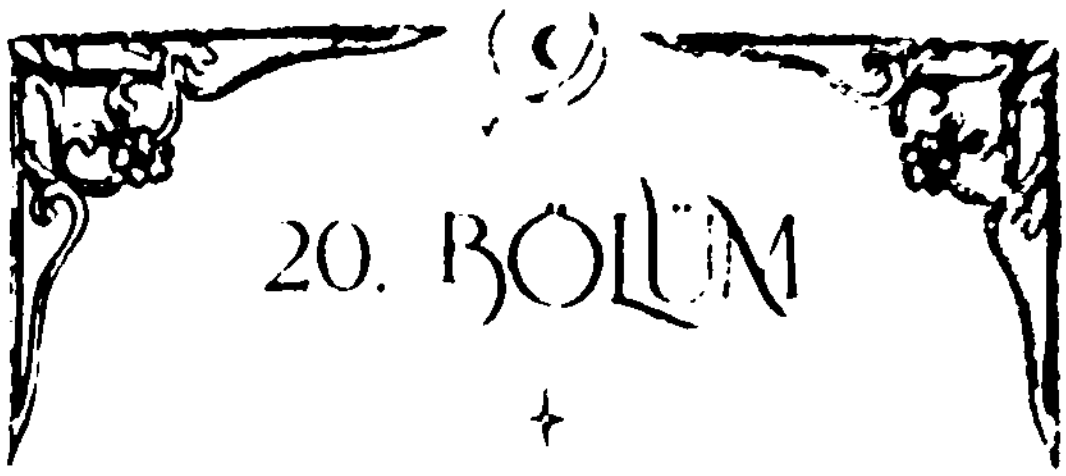
Karnımın alt kısmına, kadınlığımın tepesine ve ardından sertçe içime girdi.

Adını haykırırken parmaklarımı yatağına gömdüm. Bu çok fazlaydı, zevk içime çöküyordu, kırılacağımdan korkuyordum ama Evren son bir kez içime girip kendi zevkini bulurken beni altında tuttu.

Öne doğru düştüğünde alnını karnıma bastırdı ve nefes almaya çalışırken ikimiz de konuşmadık.

Evren kendini bedenimden çekip yanıma uzanmadan önce uzun bir süre bu şekilde kaldık. Üst tarafım göğsünün üzerinde uzanana kadar beni kendine doğru çekti ve artçı şoklar hâlâ vücudumda dolaşırken beni tembelce öptü.

"Biraz dinlen, prenses. Yarın biz istesek de istemesek de gelecek."

Terleyen ellerimi ısıtılı ş, ab elbisenin kumaşına uldım. Elbise kışkırtıcıydı, eşimin bunu göstermeye çalıştığından emindim. Yaka u derindi ve göğüs kemiklerimin hemen altında bariyordu.

Basit bir purlanta dizini boynumun dibine dişiyor, sağı uyluğumun tepesine kadar uzanan uzun yırtmaç henüz dikkatleri çekmeye diyse, tüm ilgiyi kendine çekiyordu.

Evren'in eşiydim, siyah bir elbisenin içinde ona, biraz çok benziyordum ve kardeşinin bunu görmesini istediğini biliyordum.

Ancak sırtım tamamen örtölüydü. İparetimin her bir parçası kumaşla dokunmuş ve diğer herkesin gözlerinden korunmuştu. Gıbre bilecekleri tek iz, yanaklarım boyunca uzananlardı. Genisi gişiydi ve bunun nedeni Evren'in, Gavril'in gücümün ona ait olduğunu bilmesini istemesi değildi.

Bana ait olduğu içindi.

İparetlerim burada gösteriş yapılacak lanet bir kupa değildi. Berr bundan daha fazlasıydım ve Evren bunu açıkça belirtiyordu.

Taht odasının kapıları açıldığında içeri adım attım, odaya yumuşak bir sessizlik çöktü. Gavril ve adamları Evren'in tahtının dibinde duruyordu ama ona doğru bakmaya cesaret edemedim. Her hareketimi izleyen eşime bakmakla meşguldüm.

Saldırmak için bekleyen bir avcı gibi her adımımı takip ediyordu ve insanlarla dolu bir odada bile gözlerindeki bakıştan dolayı içim ürperiyordu.

Ona doğru ilerlerken, Gavril'inki de dahil olmak üzere diğerlerinin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Kraliçe odada değildi.

Bu da başka bir güç oyunuydu. Burada tek yetkili Evren'di ve Gavril'in bunu bilmesini istiyordu.

O kardeşiydi ama Evren ona hükmetmeye hazırdı. Otelik bunu kardeşinden korkmadan yapacaktı.

Bakışlarını kürsünün dibinde duran, Jorah ve Sorin'e takıldı. İkisi de Evren ve Gavril'in arasında durmuyordu: prenslerinin korunmaya değil, birlik olmaya ihtiyacı olduğuna dair net bir duruş sergiliyorlardı.

Ancak nefesimi kesen Thalia oldu. Onu bir tanrıça gibi gösteren koyu mavi bir elbise giymişti ve Evren'in yanında duruyordu. Ondan bir adım bile aşağıda değildi, mükemmeldi. Yara izlerinin her zerresi ortadaydı, bunu bilerek yaptığını biliyordum.

Gavril'in ne yaptığını hatırlamasını istiyordu. Yara izlerini görmesini ve ondan tam olarak ne aldığını hatırlamasını. Ancak Evren, onun kürsünün dibinde durmasına izin vermeyecekti.

Onu yanında tutarak onurlandırıyordu. Gavril, Thalia'ya ait olanı ondan almıştı ama Evren ona büyük bir saygı gösteriyordu.

Evren'in yanındaki boş tahta, oturmamı istediği koltuğa baktım. Kürsüye ilk adımımı atmak için ayağımı kaldırdığımda, Sorin elini uzattı. Sorgulamadan kabul ettim ve küçük bir selam vermeden önce en tepeye çıkmama yardım etmesine izin verdim.

Sorin'in bu insanların önünde beni onurlandırması boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Tahta baktım, sonra tekrar eşime döndüm. Tahtında oturmuş, hâlâ dikkatle beni izliyordu ve kardeşinin burada olmasından hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Oysa ben gerçeği biliyordum.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Beni bekleyen tahta doğru değil, ona doğru bir adım attım. Ellerim iki yanında durana kadar eğildim ve yüzümü ona yaklaştırdım.

O onların prensiydi, bu krallığı yönetecek adamdı ama benim için çok daha fazlasıydı. Evren'in kardeşine anlatması gereken kendi noktaları vardı, benim de vardı.

İhtiyaçlarımız neredeyse birbirine değene kadar öne doğru eğildim ve Evren'in dudakları bir anlığına dönüp dilini dudaklarında gezirdiğinde midem kaşındı.

"Burada oturmanız gerekiyor, prenors." Başını tahtın beni tuttuğu tarafa doğru eğerken sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuştu.

"Bana söylenen bu." Sağ elimi kaldırdım ve yeni tıraş edilmiş çenesinde gezdirdim. "Ama ben nadiren bana söyleneni yaparım."

Cevap verecek zamanı olmadı çünkü aramızdaki boşluğu kaputup dudaklarımı onunkilere bastırdım. İdeniyor olmamız ve herkesin her hareketimizi hesaplıyor olması önemli değildi. Bu onların hepsinden çok daha fazlasıydı.

Bu hayatta Evren'i ben seçmiştim, öbür hayatta da beni seçecektim.

Onun bu gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Geri çekildim ama sadece dönebileceğim kadar geri çekildim. Odaya girdiğimden beri ilk kez Gavril'le yüzleşirken, Evren'in sağ dizinin üzerine oturdum.

Evren'in eli kalçama dolandı, beni sahiplenerek kendine doğru çekmeden önce karnımın alt kısmına bastırdı. Sırtım, işaretimi, onun göğsüne bastırılmıştı ve elini tam olarak olduğu yerde tutmakta tereddüt etmiyordu.

"Ağabey, Adara'yı hatırlıyorsun, değil mi?" Evren'in parmakları karnımda geziniyor, ben Gavril'e bakarken bile kucagında kıvranmama neden oluyordu.

Gavril'in yüzündeki öfke, onu maskeleyemeye çalışsa da hissediliyordu. "Elbette." Bana doğru hafifçe başını salladı. "Bir fahiye olarak kolunda oldukça iyi görünüyor ama onun bir kraliçe olmak için doğduğunu unutmamalısın."

Evren gibi ben de kaskatı kesildim ve onun gücünün altımda hareketlendiğini hissedebiliyordum. "Nişanılım hakkında konuşurken kelimelerine dikkat etmelisin." Evren sol elimi avucunun içine aldı

ve birazdan yüzüğünü taşıyacak olan parmağıma nazık bir öpücük kondurdu.

Gavril'in yüzünden o zorlukla gizlenmiş maske kalktı. "Burada bahsi geçen kişi, benim müstakbel kraliçem." Elini kılıcının kabzasına dayadı ve gözlerim bu hareketi takip ettiler. "Onu benden almanız, yanınızda duran diğer Kutsanmış'ı almanızdan daha büyük bir ihanetti. İkisi de bana aittir."

"İkisi de sana ait değil," diye homurdandı Evren arkamdan ve göğsünü sırtıma daha sıkı bastırdı. "Thalia'yı kullanmayı bitirdiğinde bir çöpmüş gibi fırlatıp attın."

Bakışlarım Sorin'e kaydı ve daha gözlerim onun yakışıklı yüzüne inmeden, öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Thalia'ya karşı işlediği suç yüzünden veliaht prensi öldürecek, sadece bu yüzden.

"Peki ya Yıldızların Kutsadığı?" Gavril sanki tartışılacak bir nesneymişim gibi bana doğru başını salladı. "Onu kullanmayı tam olarak bitirmemiştin. Ama anladığım kadarıyla bacağına kızıymış bir sürtük gibi yapışmış ve artık eskisi kadar saf değil." Evren'in büyüğü etrafıma yayıldı, beni karanlığında yuttuğunda, Gavril güldü. Bu tam da onun istediği şeydi. Evren'in damarına basmasının bir nedeni vardı ve ben başka bir büyü kaynağının bana çarptığını hissedene kadar nedenini anlamamıştım.

Bakışlarım Gavril'inkilerle buluştu ve bana gülümserken başını eğdi. Gücünü çok kuvvetli hissediyordum, bir an için onun boş gözlerine bakarken içimi bir korku kapladı.

"Merak etme, kardeşim. Bana yaptığın gibi, Kutsanmış'ı elinden almayacağım. Kaderini seçmesine izin vereceğim."

Evren'in elleri etrafımda sıkılaştı ve beni kendisine inanılmaz dercede yaklaştırdı.

"Biliyor muydun, Kutsanmış? Senin kanının gerçekten özel bir tadı var." Gavril sanki benden aldığı anı hatırlıyormuş gibi parmaklarını dudaklarında gezdirdi. "Dudaklarıma dokunduğu anda, daha

önce tattığını anladım." Tek kelimse etti ve eli - bana doğru J. - ve işaretler tenimi yaktı.

"Ne istiyorsun, Gavril?" Evren diğlecektir ama onun larkı - ve büyüğü etrafımda gürledi.

"Benim olanı." Bana doğru bir adım atmadan önce bagele - pte - etti. "O yanımdayken hükmedeceğini."

Thalia bana daha da yaklaştı, büyüğünün teninin altında canlı olduğunu hissedebiliyordum.

Gavril de onu fark etti. Aynı sırtış dudaklarından geçmeden önce ona doğru baktı. "Onu koruyacak mısın, Thalia? Sen kendini bile koruyamadın. Unuttun mu?"

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimi kapladı ve o beni durduramadan Evren'in kucagından kalktım. Büyüm parmaklarımdan fırladığı sırada vaat edildiğim prense bakarken, etrafımda dönmeye başladı.

"Onunla bir daha asla konuşmayacaksın." Sesimi güçlkle tanıyabildim ama etrafımızdakilerin soluklarını duydum. Gavril'e sahip olduğum gücün miktarını göstermek planın bir parçası değildi ama onunla böyle konuşurken uykuda kalmayı reddediyordu. "Bunu bir daha yaparsan hiçbir şey hükmedemezsin."

Tenimin her parçası gücümle canlı hissediyordu ancak Evren'in beni sardığını, ihtiyacım olduğundan emin olmadığım zamanlarda bile beni koruduğunu hissedebiliyordum.

"Yani onu bu yüzden mi kaçırdın?" Gavril'in bakışları beni içine çekerken karardı ve zihninde dönen entrikaları görür gibi oldum. "Senin babanın özverili oğlu olduğunu söylüyorlar ama şu haline bak, tüm gücü kendine alıyorsun."

"Onu gücü için istemiyorum." Evren'in eli bacağıma dolandı ve bacaklarının arasında durana kadar beni bir adım geriye çekti.

"Kıza istediğin kadar yalan söyle, kardeşim ama ikimiz de ondan tam olarak ne istediğini biliyoruz."

Gavril dönüp arkasına baktı ve öne doğru birini başıyla işaret

erti. Askerlerinden biri, Fey Sarayı'ndan tanıdığım bir adam, eli bir başkasının koluna dolanmış halde öne çıktı. Bu kişinin yüzünü kapatan bir pelerin vardı ve boynumdaki ay kolyesinin zıynısını tutuyordu.

Gavril'in yanında dizlerinin üzerine çökene kadar o kişiyi den doğru itti ve uzanıp pelerinini başından çekti.

Karşımdaki adamı tanıımıyordum ama gücüm tanıyor gibiydi. Sanki her şeye hazırmış gibi etrafımda dolanıyordu fakat hem ben hem de gücüm gözlerimizi adamdan alamıyorduk.

"Bu da kim?" Başımı salladım ve kolyemin bulunduğu yeri ov-mak için uzandım.

"Nişanlına sor." Gavril arkamdan başını salladı. "Onu hatırlayacağından çok eminim."

Adam bana baktı, gözlerinde çok fazla hüznün vardı. Saçları, benimkine benzer bir tonda kahverengiydi ve gözleri parlaktı. Ancak dikkatimi çeken elinin üstündeki yıldız işaretiydi.

"Kim bu?" Tekrar sordum, sesim daha sert ve güç doluydu.

Evren ayağa kalktı ve göğsünü sırtıma bastırdı, ensemde onun sert nefesini hissedebiliyordum.

"Tuhaf, sence de öyle değil mi?" Gavril elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Kendi babanı tanıyamaman."

Geriye doğru sarsıldığımda Evren'e çarptım. Eli belime dolandı ve gücü diğer her santimimi sardı.

Hiçbir şeyini hatırlamadığım adama bakarken başımı salladım. "Yalan söylüyorsun."

"Öyle mi?" Gavril kıkırdadı ve adam tekrar ayağa kalkmak zorunda kalana kadar saçını çekti. "Kanının tadını nasıl tanıdığımı sanıyorsun, Adara?" Adamın bileğini avucunun içine aldı ve orada duran yara izlerini gösterdi. "Seni beklerken yıllarca babanın kanıyla beslendim. Seninle evlenmemi reddetmişti, ben de onun isteğine karşı gelerek evlendim."

"Babam öldü." Sesim titrerken adamın yüzünü inceledim. Onu

tanımıyordum ama bana hakan bu kadar çok henzerlik olduğunu inkâr etmeye çalışırsam aptallık etmiş olurdum. "Babam bir Kur'anmış değildi."

Gavril yine kıkırdadı ve bu ses büyüümün artmasına neden oldu. "Gerçekten bu kadar az şey biliyor olman üzücü. Ne kadar kaday karanlıkta kaldın. Öyle değil mi, Evren?"

Göğsüm sıkıştığında omzumun üzerinden epime bakırdım.

"Sana söylemedi mi?" Gavril hâlâ konuşa da dakikatımı Evren'den ayıramıyordum. "Seni bize vermeyi reddettükten sonra habanı yakalayan oydu. Babanı kraliçemize elden teslim eden de Evren'di."

Evren'in bakışları benimkileri incelerken tek kelime etmese de gözleri yumuşadı, affedilmek için yalvarıyordu. Gavril doğruyu söylüyordu.

Evren'in elinden kurtulduğumda neredeyse öne doğru düşünüyordum. Gavril gülerken Thalia yanıma geldi.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle." Epime bakırdım ve gerçeği iliklerime kadar hissetmeme rağmen bunu söylemesini istedim. Göğsümü tırmalayan duyguyu yok etmesini ve bana kardeşi gibi olmadığını kanıtlamasını istedim.

"Düşündüğün gibi değil." Evren bana doğru uzandı ama ben bir adım daha geri çekildim. "Babanın hayatta olduğunu bilmiyordum."

"Ama onu kaçıran sendin, değil mi?" Kelimeler dudaklarımdan bir suçlama gibi döküldüğünde bunun doğru olmasını istemedim. Ona bakarken ve bana korktuğum düşüncelerden başka bir şey söylemesini dilerken göğsüm ağnyordu.

"Ben kaçırdım." Evren sertçe yutkundu. "Ama bunun nelere yol açacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu." Babamı işaret etti. "Bunu yaptım çünkü Kraliçe Kaida öyle emretmişti. Tıpkı seni krallığına götürmemi emrettiği gibi."

"Ve sen de bunu görev bilinciyle yaptın." Sözlerim öfkeyle doluy-

du ama kendini durduramadım. Evren'in beni o zaman tanımamış olması önemli değildi. Babamı benden almıştı. Onu düşmanıma teslim etmiş ve bu düşünceyle göğsümü keken acıyı durduramıyordum.

"Prenses," diye adımı fısıldadı Evren ama bakışlarım, boğazını remizleyen Gavril'e kaydı.

"Bir hayata karşılık bir hayat öneriyorum, Adara." Kollarını kavuşturdu ve yüzündeki kendini beğenmiş ifade içimi kemirdi. "Eğer babanın yapmasını istiyorsan, benimle geleceksin."

"Böyle bir şey olmayacak." Evren'in homurtusu taht odasında gümbürdeyerek yankılanırken beni Gavril'den korumak için bir adım öne çıktı. "Adara seninle hiçbir yere gitmeyecek."

"O zaman babasını öldürme şerefine nail olmak ister misin?" Gavril kılıcını kınından çıkarıp Evren'e doğru tuttu.

Herkes aniden yükseldi, duygular gerilirken silahlar çekildi. Sorin'le Jorah, beni ve Thalia'yı her türlü savunmaya hazır bir şekilde yanıma geldiler. "Babasını ilk seferinde elinden alan sendin. Belki de onu sonsuza dek Adara'dan alacak kişi de sen olmalısınız."

Bakışlarımın Gavril'in yanındaki adama kaymasına izin verdim ve hemen tanımam gereken bu adama bakakaldım. Onu sürekli hayal etmişim. Yüzünü hatırlayacağım bir gün için dua etmişim ama hiç de hayal ettiğim gibi değildi.

Dudakları benimkilerle aynı kıvrıma sahipti ve gözleri herkesin bana benimkileri hatırlattığını söylediği buz mavisinin tonundaydı. Babamla tıpa tıp benzeyen gözlere sahiptim.

Karşımda duran bu adam bir yabancıydı ama gözlerine baktığımda tanıdık bir şeyler hissettim. Sanki hiç sahip olmadığım, hep aradığım bir ev gibiydi.

Evren'de bulduğumu sandığım bir yuva gibi.

"Yapacağım." Başını salladığında bile bakışlarımın onunkilerden ayrılmasına izin vermedim.

"Lütfen, hayır." Sesi hırçın ve hüznü doluydu, hiç anlamadığım yılları onunla deneyimlemek için beklemiştim.

"Seni bir daha beninden almalarına izin vermemeyişim." Babamla konuştum ve beni duymalarını umursamadım.

"Adara'yı almaya kalkın." Evren'in büyüü etrafında dönüyordu, ona bakmadan hile öfkesini hissedebiliyordum. "Onu tekrar almaya izin vermeden önce onun krallığını yok edeceğim."

"Ve sen hâlâ onun seni seçeceğine inanıyor musun?" Gavril babamı kendine doğru çekerken kardeşine bakıyordu. "Babamın almasına izin verilecekmiş ve yine de seni seçeceğini mi düşünüyorsun?"

"Onu düşünmeyin." Bir adım öne çıkışımda büyüüm parmaklarımdan fırladı. Gavril'e çarpmasına ramak kalmıştı ki Gavril kendi büyüyle onu engelledi.

"Dikkatli ol, Yıldızların Kutsadığı." Gülümsemesi dudaklarımdan düştü ve eli babamın etrafında sıkılaştı. "Hayatının geri kalanında pişman olacağın bir şey yapma."

Elini kılıcıyla birlikte kaldırdı ve babamın göğüsüne yaklaştı.

"Özgünüm, Adara." Babamın sözleri dudaklarımda bir yalvarı gibiydi. "Her şey için özür dilerim."

"Hayır." Ellerini uzatırken gözlerimden yaşlar ispanı. "Takas istiyorsun ve ben de yapacağımı söyledim."

Ona bir adım daha yaklaştığımda, Evren'in büyüü etrafını daha sıkı sardı. Eşime baktım, görebildiğim tek şey onun öfkesi ve acıydı.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğini, Adara."

"Başka seçeneğin yok." Bayımı salladım ve yüzünün buruşmasını izlerken suçluluk duygusu içime çöktü. Yapupı şeyler için ona çok kızgındım ama bana söylemediği için daha da kızgındım.

O benim eşimdi ve ben onu seçmiştim ama Evren beni karanlıkta bırakmıştı.

Evren hırla önüme geçerek kürsüden aşağı, kardeşine doğru ilerledi. Gavril kaskatı kesilirken eli kılıcının etrafında sıkılaştı.

"Birakın babasını gitsin." Sesi bir hükümdar gibi çıkmıştı. Bu, olması gereken vahiye prensi. "Bir takas istiyorsun ve bir tane alacaksın ama onu almıyacaksın."

"Ne?" Midem sıkışmıştı.

Thalia onun adını haykırdı.

"Babasını bırak, ben de kendi isteğimle seninle geleceğim."

"Kehaneti gerçekleştirmek için ona ihtiyacım var." Gavril bana doğru başını salladı.

"Biri yenilecek, biri kazanacak." Evren kehanetin bir kısmını hepimizin duyması için yüksek sesle okudu. "Esiriniz olarak isteyerek gideceğim. Onu kurtarmak için sana boyun eğeceğim. Onun kaderi senin hükümdarlığını başlatacak."

Gavril bana bakmadan önce uzun bir süre kardeşine baktı ve ben Sorin'in bir zamanlar bana söylediklerini düşünmeden edemedim. Krallık Kaidası'nın ya benim elime ya da Evren'in kellesine ihtiyacı vardı.

"Hayır." Başımı salladım ve ilerlemeye çalıştım ama Evren'in büyü bana bir duvar gibi çarptı. "Hayır!"

Evren elini kardeşine doğru uzattığında parmaklarından kara büyü döktü. "Sen babasının gitmesine izin ver, o Kan Krallığı'nın güvenliğinde kalsın, ben de savaşımadan seninle geleyim."

Gavril kılıcı babamdan yavaşça indirmeden önce eline baktı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölmeye başlarken zorlukla görebiliyordum.

"Hayır, Evren!" Büyümü onunkine vurdum ama pek bir şey fark etmedi.

"Bir cana karşılık bir can demiştin." Evren beni tamamen görmezden geliyordu. "Ben Kan Krallığı'nın taç giymiş prensiyim. Onun hayatına karşılık benimkini al."

Sorin ve Jorah'ya baktığımda gözlerindeki paniği görebiliyordum. Aceleyle onlara doğru koştum ve ellerimi Sorin'in kollarına doladım.

"Durdur onu," diye yalvardığımda Sorin bakışlarını dolduran merhametle bana baktı. "Bunu yapmasına izin verme, Sorin."

"Ona bir söz verdim." Sorin öne doğru uzandı ve yüzümdeki yaşları silkti. "Bedeli ne olursa olsun seni koruyacağım."

"Yemin et," diye elini Evren'e doğru uzattı Gavril ve göremesem de kendi büyüünün teninden yayıldığını hissedebiliyordum. Büyüsüne dair görünürde tek bir iz bile yoktu. "Yemin et, ben de gitmesine izin vereyim."

Sorin'in dokunuşundan uzaklaşarak arkadaşına veslendim. "Thalia!"

Büyüyle mühürlenmiş bir anlaşma öylece geri alınamazdı. Eğer Evren onun elini tutarsa, büyüü sözlerini mühürlerken kardeşine yemin ederse, yapabileceğimiz hiçbir şey olmazdı.

Thalia'nın panik içindeki bakışları benimkilere çarpı ve parlak mavi büyüü parmaklarının arasından kayarak Evren'in büyüünün rutunduğu duvarı delmeye çalıştı. O da benim gibi kolayca engellendi ve Gavril'in, Evren'in elini tutuşunu dehşet içinde izledim.

"Yemin ederim." Evren'in büyüü Gavril'in bileğine dolandı ve ikisi arasındaki anlaşma mühürlenmeye başlarken büyülerinin birbirine karıştığını hissedebiliyordum. Onları izlerken göğsüm çökecekmiş gibi hissediyordum. Kararımı verirken büyüm içimde kabardı.

Benden krallıklarını kurtaracak anahtarmışım gibi bahsetmişlerdi ama yanılıyorlardı. Bu dünyanın ihtiyacı olan ben değildim.

Evren'e ihtiyacı vardı.

Her zaman öyleydi.

Parmaklarımdan bir büyü dalgası halinde dökülmesine izin vermeden önce gücümün her parçasını toplamaya çalıştım. Evren'in büyüüne çarptığında, isteğime boyun eğdi. Gücüm ona tam güçle çarpana kadar durmadım.

Hiç beklemediği bir anda ona çarptı ve onu kardeşinden uzaklaştırdı. İkisi de aralarındaki büyüü mühürleyemedi eli Gavril'in elinden düştüğünde Evren'in bakışları benimkilere yöneldi.

Bana şaşkınlık ve panikle bakıyordu ama durmadım. Gücümü daha da arttırırken ona doğru ilerledim ve kapkara büyüm benden akıp ona çarparken Evren yere düştü.

"Beni alacaksın." Gavril'e baktım, gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordum. "Onun yerine beni alacağına yemin et, ben de kendi isteğimle seninle geleyim. Kehanetin anahtarı benim. O değil. Ona zarar verilmemeli."

Bakışları kardeşiyle benim aramda gidip gelirken sözlerimin doğruluğunu biliyordu. Kardeşini almak ona beni getirmeyecekti. Ona gerçekten istediği şeyi vermeyecekti.

Elinde ölü bir kardeşten ve hâlâ dokunamadığı bir nişanlıdan başka bir şey olmayacaktı.

"Yemin ederim." Bir kez başını salladı ve ben de büyümden bir damlayı ona doğru gönderdim.

Elini ve bileğini sararken yaptığı her hareketi izledi, büyümü Evren'e karşı sert bir şekilde itmeye devam ettim.

Gavril'in büyüsü benimkiyle karıştığında başını salladı. Aramızdaki anlaşmanın yerine oturduğunu hissedebiliyordum ve Evren adımı haykırırken onu zar zor duyabiliyordum.

Ona baktım, bana karşı savaşmayı bırakana kadar büyümü daha sert ve daha sert çarptım. Sonra daha da sert ittim. Çok fazla olacağından korkana kadar büyümü ona karşı zorladım.

Ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bana ne söylediğini hatırlıyordum. Biz çştik, bu da büyülerimizden bağlantılı olduğu anlamına geliyordu. Bir eşin diğerinden büyü çekebilmesinin bir efsane olduğunu söylemişti ve bunun nasıl işlediğini anlamaya vaktim yoktu. İçimdeki büyüün boşaldığını hissedene kadar büyümü ona daha da sert bir şekilde akıttım.

Evren başını salladı ama beni durduramazdı. Şimdi durduramazdı. Büyümün büyük bir kısmı ona akmaya başlamışken olmazdı. Açıldığı anda, ona verdiğim şeyi kabul ettiği anda bunu hissettim ve tamamen tükendiğimi hissedene kadar durmadım.

"Ona zarar gelmemesini istediğini sanıyordum." Gavril gülerek parmaklarını koluma doladı ve beni yanına çekti. "Görünüşe göre bu işi benim için sen yapacaksın, Kutsanmış."

Nasıl göründüğünü biliyordum. Büyüm hâlâ Evren'e çarpıyordu ve bakışlarım onun yanından Thalia'ya kayarken bile gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Ancak hiçbirinin beni durduracak gücü yoktu.

Mavi büyü hana zarar vermek için değil, prensine zarar vermemi engellemek için benimkine çarpı ama işe yaramadı.

Gavril'le kendi isteğimle gidecek olsam da onun planında hiçbir rol oynamazdım. Beni götürdüğünde, güçlerim olmadan götürmüş olacaktı. Kehanetini gerçekleştirmek için hiçbir kutsamaya sahip olmayan bir Kutsanmış'ı alacaktı.

Kuyunun dibini hissedebiliyordum, büyüümün her zerresi içimden çekildi ve son büyüüm parmaklarımdan akarken Gavril'e doğru sarktım.

Evren derin bir nefes alıp başını sallarken taht odası ürkütücü bir sessizliğe büründü. "Lütfen bunu yapma, prenses."

"Çoktan bitti." Gavril ağzını kulağıma yaklaştırarak güldü. "Sevdiğini sandığın bir adam için kendinden vazgeçtin." Gavril boynuma bastırduğunda ondan uzaklaşmaya çalıştım ama çok yorgundum.

Evren gözlerinde öfkeyle ayağa kalkarak bize doğru bir adım attığında Gavril kılıcını boynuma doğru kaldırdı.

"O da en az benim kadar senin kanını arzuluyor, Adara. Senin gücünü arzuluyor. Sen onun için bir piyondan başka bir şey değilsin."

"Ben onun eşiyim." Sözlerim hissettiğim kadar zayıftı ama Evren'in onların ardındaki gerçeği duyabilmesini umuyordum. Umarım ne anlama geldiklerini biliyordu.

"Eşi," diye tükürdü Gavril, eli etrafımda sıkılaştı. "Sence annem ona, babanı senden almasını emrettiğinde kader onun senin eşin olduğunu biliyor muydu? Babanı zindana kapatmasına ve kendi kanının senin onun eşi olmana asla engel olmayacağını garanti etmesine sebep olan kader miydi, yoksa kendi gücü müydü? Benden nefret edebilirsin, Kutsanmış ama az önce kurtardığın adam benden daha

iyi değil, daha da kötü. Seni bu hayata mahkûm etti. İsteyebileceğin son şey olmasına rağmen seni, benim olman için lanetledi.”

Ona inanmamıştım. Babamı Fey Krallığı'na götüren kişi Evren olabilirdi ama babamın hâlâ hayatta olduğunu bildiğine kendimi inandıramıyordum.

Onun böyle bir şey yapabileceğine kendimi inandıramadım.

“Çek o lanet ellerini onun üzerinden, Gavril,” diye homurdandı Evren. Gavril'in başparmağı boynumda Evren'in görebileceği bir yere dokundu.

Gavril burnunu tenimde gezdirip beni kendine çekmeden önce, “Ona ait olmayan bir şeyi ne kadar da sahipleniyor,” diye alayla mırıldandı.

Ağlamamak için gözümü Evren'den kaçırdığımda bakışlarım babaminkilerle buluştu. Babam karşımda duruyordu ama ben onu hâlâ tanıımıyordum. Onun hakkında düşündüğümünden bile daha az şey biliyordum.

Yaşlanan yüzüne bakarken neler yaşadığını düşünerek korktum. Haftalardır o kaledeydim ve tüm bu süre boyunca o da oradaydı. Tıpkı Thalia gibi işkence görmüştü ve ondan beslenilmişti.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım, hüznün yüzüne yayıldığını görebiliyordum.

Her şey için çok üzgündüm. Yaşadığı her şey için, vermek zorunda kaldığını karar için.

Gavril beni taht odasının kapısına doğru geri çektiğinde adamları etrafımızı sardı. Evren'in büyüsunü kendi büyümlle birlikte hissedebiliyordum, kara büyümlü onu çevrelerken eşime dönüp baktım.

“Seni seviyorum, Evren.” Kelimeler dudaklarımdan dökülürken Gavril elini kaldırdı ve daha önce hiç hissetmediğim bir büyü beni bütünüyle yerle bir etti.

Tamamen rüketen soğuk, boş bir karanlığın beni almasına izin verirken gördüğüm son şey Evren'in yüzüydü.

